

CATALUNYA⁺ CRISTIANA

SETMANARI D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSA

Any XXVIII • Núm. 1.456 • 2 €

16 • agost • 2007

«Feu el que us correspon:
en això consisteix l'honor.»
Alexànder Pope

Benet XVI desitja al moviment que «continui produint
fruits fecunds de formació humana i espiritual»

Cent anys d'escoltisme

Foto: Universitat de les Illes Balears

L'escoltisme és el moviment juvenil amb més gran diversitat cultural i religiosa del planeta. Avui dia està present a 170 països i aplega prop de quaranta milions de persones. Des dels inicis, el mètode escolta ha proposat el desenvolupament de la personalitat dels infants i joves a través de la vida de grup en el temps de lleure. El sentit de la responsabilitat, l'esperit de servei i el treball en equip en són els valors educatius més característics.

L'1 d'agost del 1907, a l'illa de Brownsea (Gran Bretanya), es va realit-

zar el primer camp escolta de la història, organitzat per lord Robert Baden-Powell, fundador del moviment escolta. Per la seva banda, l'escoltisme català va néixer el 1912. Milers d'escoltes i guies catòlics d'Europa es van aplegar l'1 d'agost passat al Vaticà per reafirmar la seva identitat eclesial i renovar la seva promesa escolta davant de Benet XVI, el qual va desitjar al moviment fundat fa cent anys que «continui produint fruits fecunds de formació humana, espiritual i civil arreu del món».

Pàg. 11 i 25

Mor el cardenal Lustiger

El 5 d'agost moria als 80 anys el cardenal Jean Marie Lustiger, arquebisbe emèrit de París. Nascut en una família jueva, es va convertir al catolicisme el 1940. El cardenal Lustiger era molt proper a Joan Pau II i sintonitzava molt bé amb el seu magisteri. El purpurat francès va aplicar amb entusiasme l'anomenada «Nova evangelització» amb la promoció de vocacions sacerdotals i amb el suport a l'acció de nous carismes i moviments en l'Església.

Pàg. 5

en primer pla

Veus d'àngels

L'Escolania de Montserrat, una de les escoles de música més antigues i prestigioses d'Europa, sempre està d'actualitat. Acaba d'editar un nou disc que recull obres del P. Miquel López, un dels grans mestres de l'Escolania, i aquest estiu ha aparegut el primer número de *La Revista de l'Escolania*, una publicació que fa un resum de les activitats que el cor ha dut a terme en els darrers mesos. Així mateix,

Bernat Vivancos ha estat nomenat nou director musical de l'Escolania de Montserrat. Antic escolà, és professor de composició i orquestració a l'Escola Superior de Música de Catalunya. «Dirigir l'Escolania de Montserrat és un repte important i emocionant alhora», afirma Vivancos. I afegeix: «La música és un mitjà d'evangelització excepcional.»

Pàg. 3 i 4

A punt per a la beatificació de màrtirs catalans

El proper 28 d'octubre seran beatificats a Roma 498 màrtirs de la persecució religiosa dels anys 1934, 1936 i 1937. En les causes de la diòcesi de Barcelona hi ha 146 persones màrtirs de la fe. A dos mesos d'aquest esdeveniment, des de l'arquebisbat de Barcelona es prepara aquesta beatificació. Per aquest motiu, el 30 de juli-

ol l'arquebisbe Lluís Martínez Sistach es va reunir amb un grup de provincials d'ordes i congregacions religioses i amb el rector del Seminari Diocesà que tenen membres de les seves institucions en la beatificació dels 498 màrtirs.

Pàg. 18

Trobada de Tribunals eclesiàstics

Lleida va ser la diòcesi amfitriona que va acollir la trobada dels Tribunals Eclesiàstics de la Tarraconense, que va tenir lloc el 19 de juliol. A la trobada va participar també el tribunal de la diòcesi de Perpinyà

(Catalunya Nord). Tot i no pertànyer a la Tarraconense, és costum des de l'inici d'aquestes trobades, fa deu anys, que hi participi un representant d'aquest tribunal.

Pàg. 19

Museu Nacional d'Art de Catalunya

El MNAC ofereix un recorregut per
mil anys d'art català

Pàg. 16 i 17

Editorial

Incendis forestals

Cada any per aquestes dates estiuenques ens provoca gran dolor comprovar com els incendis són lamentablement sempre notícia. Aquest any, de moment, la pitjor part se l'han emportat les Illes Canàries, tot i que encara falten dies per acabar el període estival i podrien haver-hi noves i desagradables notícies, que confiem que no acabin sent-hi.

Hi ha incendis que gairebé són inevitables; l'excés de calor típica d'aquests dies provoca que per diverses circumstàncies casuals s'encenguin algunes flames, però el més habitual és que aquests incendis siguin evitables. La mala conservació dels boscos, la manca de responsabilitat dels ciutadans llençant burlles o encenent focs en llocs poc indicats són la causa d'una bona part dels incendis. Però el pitjor de tot són els incendis provocats, aquells que deliberadament i conscientment han estat decidits per la ment humana. Les causes són molt variades, des de la demència d'alguns piròmans, passant pels interessos econòmics o simplement per despit, com una forma de venjança.

Aquests dies ha estat notícia les declaracions del bisbe de la diòcesi de Locri-Gerace, a la regió de Calàbria, al sud d'Itàlia, una de les més afectades pels incendis. Monsenyor Giancarlo Maria Bregantini, amb un considerable disgust per la destrucció dels boscos de la seva regió, va expressar a Ràdio Vaticana l'opinió que els provocadors voluntaris dels focs haurien de ser excomunicats. Concretament, el prelat va afirmar: «Jo gosaria parlar d'excomunió. Provocar un incendi és un acte gravíssim contra la vida de la natura, dels boscos i de tot el que Déu ha donat.»

La veritat és que aquests temps no són gaire propicis per parlar d'excomunionis, i una mesura d'aquest tipus ben poc efecte tindria en els causants de tals atrocitats, perquè algú que destrueix conscientment la natura és un ésser amb molt pocs escrúpols, a qui tant se li'n dona que l'excomuniquin. De fet, el que realitza un acte d'aquestes magnituds, sense necessitat d'una excomunió explícita, està autoafirmant que

no és cristià perquè no respecta l'obra de Déu, ni el benestar dels seus germans.

Però en l'opinió desesperada del bisbe Bregantini, tots els cristians hauríem de llegir una crida a la responsabilitat envers els nostres boscos i en general cap a tota la natura que Déu ens ha confiat perquè la tractem amb respecte. Tots hauríem de ser bastant més conscients dels perills que corre el nostre món com a conseqüència d'actuacions poc respectuoses envers el medi ambient. Potser la paraula ecologista s'ha manipulat molt en aquests darrers anys en identificar-la amb certs partits polítics i moviments socials d'esquerra, però en el fons tots els cristians hauríem de ser «ecologistes» en el sentit d'estimar la natura, tal com sant Francesc d'Assís i tants altres sants ens han ensenyat.

En això sí que estariem d'acord amb qualsevol govern que volgués impulsar una bona educació ecològica a les escoles, però ja sabem que la famosa Educació per a la Ciutadania no va per aquí. No cal dir que les famílies cristianes, que són la primera i principal escola d'educació en valors per als fills, han d'ensenyar als petits l'amor cap a l'obra creadora de Déu.

El temps d'estiu és un període en què una bona part de la societat deixa les seves habituals llars de ciment i formigó i es desplaça cap a zones on està en un contacte molt més directe amb la natura, ja sigui a les platges o a la muntanya. Són, per tant, una bona prova per calibrar la nostra consciència ecològica. Tristament observem com moltes de les nostres platges i les aigües corresponents estan brutes per la falta de responsabilitat d'alguns dels banyistes. El mateix succeeix quan es puja a les muntanyes i s'observa enmig de tanta meravella natural com alguns llancen enderrocs i residus sense la més mínima sensibilitat. Els cristians hem de donar bon exemple aquests dies, respectant en tot moment els béns que Déu ha posat en les nostres mans. També és responsabilitat nostra educar els més petits en aquesta direcció i alhora, d'una forma civilitzada i correcta, retreure-ho a aquell que no ho fa.

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Mónica García, BARCELONA; Guillem Farré, CASTELLÓ; Carles Sánchez, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Marta Nin, ROMA; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Antoni Mirabet i Cristina Orduña, URGELL; Xavier Bisbal i Jordi Castellet, VIC

Col·laboradors externs: Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans; Enric Graupera, Joan Guiteras, Dani Majà, Joan Antoni Mateo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Lluís Serra; Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

a/e: redaccio@catcrist.com (Redacció)

a/e: administracio@catcrist.com (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catcrist.com (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.com

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Eduard Masllorens (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 100,94 €

Gibraltar i Portugal: 104,75 €

Resta d'Europa: 169,86 €

Amèrica i Àfrica: 202,57 €

Àsia i Oceania: 270,37 €

La Frase / Rogelio Garrido Montañana

«Feu el que us correspon: en això consisteix l'honor.»

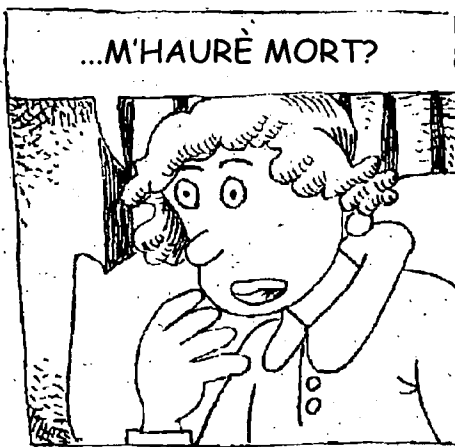
(Alexander Pope. Poeta anglès. 1688-1744)

«Quants costums i tradicions mancades de dignitat, lògica i sentit comú» es matenen en nom de l'honor «personal, familiar, religiós i patri» pel sol fet de ser «el llegat sagrat de la nostra cultura i dels nostres avantpassats». Com si ells haguessin estat «sempre i en tot» infal·libles, d'alts pensaments i nobles sentiments, de virtuts i comportaments dignes de recordar i imitar. I en quants d'aquests costums i tradicions es fonamenta el pretès «honor personal»; i en nom seu es cometen venjances vergonyoses, escenes

sangonoses, horror i mort. La ceguera, el fanatisme i l'endimoniada estupidesa s'instal·len en les ments i consciències mancades de maduresa i espiritualitat. «Fer el que hem de fer amb altesa de mires i sensibilitat, amb esperit fratern, comprensiu i redemptor»; en això consisteix l'honor, per sobre de creències, costums i tradicions mancades d'«amor universal». Renovar-se i progressar en tot menys en això és, com deia Jesucrist, «netejar el recipient només per fora, i deixar-lo brut per dintre».

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

en primer pla

Veus blanques montserratines

■ L'Escolania de Montserrat ha assolit al llarg dels anys un gran prestigi més enllà de les nostres fronteres

L'Escolania de Montserrat és una de les escoles de música més antigues d'Europa. Ja en el segle XIII apareix en el monestir benedictí de Montserrat un petit grup de nois que, a través de la pràctica del cant i de diversos instruments musicals, estan al servei del santuari. Sempre hi ha novetats al voltant d'aquest cor, que promou el missatge de l'Evangeli a través de la música. Per exemple, el recent nomenament de Bernat Vivancos com a nou director musical de l'Escolania, l'edició d'un nou disc o l'aparició de *La Revista de l'Escolania*.

Actualment l'Escolania està formada per més de cinquanta nois, de nou a catorze anys, procedents de tot Catalunya i també de la resta dels Països Catalans. Durant els anys que estudien a Montserrat fan els darrers cursos de Primària i els primers de Secundària, i també els estudis de música corresponents. Cada escolà estudia dos instruments, el piano i un segon instrument a escollir, a més de Llenguatge Musical, Conjunt Instrumental i, no cal dir, el Cant Coral, que constitueix l'especialitat de l'Escolania.

La proposta educativa que s'ofereix als alumnes es basa en una formació integral, d'acord amb la concepció cristiana de la persona. Els objectius se centren a ajudar-los a descobrir i potenciar les seves possibilitats intel·lectuals, artístiques, espirituals i afectives. A l'Escolania es fomenta la vivència religiosa, que s'arrela en la fe cristiana i ofereix uns criteris ètics perquè els nois esdevinguin en el futur ciutadans lliures i responsables. La majoria dels escolans, quan deixen Montserrat, continuen els estudis de música.

Tot i la supressió de l'internat obligatori des de fa uns cursos, els escolans estan junts durant moltes hores, cosa que els aporta un aprenentatge en la convivència en els anys entre la infància i l'adolescència. La vinculació de les famílies amb el centre és molt directa perquè l'àmbit familiar és considerat fonamental per a l'educació dels nois. Per això, s'organitzen activitats per als pares, com ara recessos de dos dies dirigits per monjos de Montserrat, el projecte Família-Escola-Acció-Compartida (FEAC) del Secretariat de l'Escola Cristiana, conferències, cursets, excursions...

La finalitat de l'Escolania avui, com en segles passats, és la participació diària en les celebracions litúrgiques i la pregària comunitària que es fa a la basílica, sovint amb una gran aflluència de pelegrins i visitants d'arreu del món. Amb el seu cant, els escolans transmeten un missatge evangelitzador de bellesa que tothom és capaç de copsar i que traspasa els límits lingüístics, culturals i fins i tot religiosos.

L'educació musical és la base de l'Escolania.

La *Salve* del migdia ha esdevingut en les darreres dècades l'acte diari més concorregut del santuari. És també funció de l'Escolania la difusió de la música sacra, així com de la música coral, tant d'autors propis (Escola montserratina), com de compositors internacionals. El seu prestigi és reconegut més enllà de les nostres

fronteres i actualment fa gires de concerts per tot el món. Cal recordar que, sota la direcció i el llarg mestratge (1953-1997) del P. Ireneu Segarra, l'Escolania va enregistrar més d'un centenar de discos i va obtenir alguns dels premis internacionals més importants.

Aquest estiu ha aparegut el primer nú-

mero de *La Revista de l'Escolania*, una publicació que fa un resum de les diferents activitats que el cor ha dut a terme en els darrers mesos. «Quan creus en allò que fas, quan en un projecte hi poses no només esforç, sinó il·lusió i fe, tens la necessitat de comunicar-lo, de fer-lo saber. Aquesta revista neix aquí, en la nostra il·lusió en l'Escolania, en l'agraïment pel passat, en la satisfacció pel present i en l'esperança del futur pel qual tots treballem», escriu el Gmà. Manel Gasch, prefecte de l'Escolania de Montserrat, en l'editorial.

«L'Escolania de Montserrat —continua el Gmà. Gasch— persegueix l'excel·lència. L'excel·lència com a cor de veus blanques, l'excel·lència com a escola integrada d'ensenyaments generals i musicals, l'excel·lència d'un espai educatiu com la residència. Avancem per aquest camí per la fe en les possibilitats infinites de la persona humana, creada a imatge de Déu, perquè sabem i comprovem que els nostres nois, ben motivats i amb el suport adient en els moments difícils, poden anar més lluny, poden créixer en coneixements però, sobretot, en humanitat, en saviesa, en capacitat d'estimar i d'estimar-se.»

Per a més informació sobre l'Escolania de Montserrat: tel: 938 777 767; web: www.escolania.cat (M.A.C.)

L'Escolania edita un nou disc compacte

L'Escolania de Montserrat acaba d'editar un nou disc monogràfic que recull obres d'un dels grans mestres d'aquesta escola de música: el P. Miquel López. El CD el componen setze peces vocals i per a orgue, i inclouen obres com la *Missa a Onze* —el compositor va posar música a les habituals cinc parts de l'ordinari de la missa: Kyrie, Gloria, Credo, Sanctus i Agnus Dei—, obres inèdites com *Ave Regina Caelorum* i *Alma Redemptoris Mater* i altres antifones marianes. Els darrers discs enregistrats pel conjunt coral montserratí van ser *Vespresa Montserrat* (2003), *O Vos Omnes. Motets de l'Escolania* (2004) i *El nostre Nadal* (2006).

El disc ha estat enregistrat a la basílica de Santa Maria de Montserrat juntament amb la Capella de Música de Montserrat i el conjunt instrumental La Caravaggia, sota la direcció de Joaquim Piqué —director musical de l'Escolania de Montserrat des del 2001 fins al 2007— i acompanyat a l'orgue per Eduard Vila. La producció del CD ha anat a càrrec de Discos Abadia de Montserrat (DAM), amb la col·laboració de la Fundació Caixa Catalunya, i ha estat editat per Discmedi.

Gran producció musical

El P. Miquel López (Villarroya de la Sierra, Osca, 1669 - Saragossa, 1723) va ser mestre de capella i director de l'Escolania de Montserrat en dues etapes: del 1697 al 1704 i del 1715 al 1718. D'ell es conserven obres d'orgue destinades a usos litúrgics i pedagògics. L'obra del P. Miquel López està recollida en el volum VI de la *Col·lecció*

Mestres de l'Escolania de Montserrat (1970), a cura del P. Ireneu Segarra, de Publicacions de l'Abadia de Montserrat.

Els originals de la seva producció musical es troben en un manuscrit de 580 pàgines adquirit per l'Orfeó Català, que conté 121 peces recopilades i copiades per ell mateix, i que porta per títol *Manuscrit 37* dins del volum *Miscelania Musica*. La quantitat d'obres que s'inclouen en aquest llibre són importants per la qualitat i l'atractiu sonor que mostren, testimoni de la culminació de l'escola barroca montserratina.

Les setze peces del disc *P. Miquel López (1669-1723)* estan pensades per ser interpretades amb els instruments usuals que feien servir els escolans de l'època: l'orgue positiu, els violins, el violó, la xeremia, el sacabutx, el clarí, les cornetes, l'arpa, el clavicordi o el clavecí. Per aquesta raó, el conjunt instrumental que acompanya les veus blanques montserratines és La Caravaggia, grup creat pel cornetista Lluís Coll l'any 2004

que està dedicat a la interpretació amb criteris històrics de la música del renaixement i del barroc.

Per la seva banda, la Capella de Música de Montserrat és un grup selecte de veus masculines que completa el conjunt interpretatiu d'aquest CD. La majoria dels components són antics escolans. Es va instituir per la necessitat de dotar el monestir de Montserrat d'un cor que complementés la capella de monjos que canten amb l'Escolania en les celebracions litúrgiques més solemnes. Sempre que cal, la Capella de Música col·labora en les produccions de l'Escolania (concerts, gires o enregistraments) que requereixen la presència de veus d'home.

Portada del CD.

L'ENTREVISTA

Bernat Vivancos, nou director musical d'aquesta cèlebre escola de música

—Què significa per a un antic escolà ser nomenat director musical de l'Escolania de Montserrat?

—Dins meu hi ha, evidentment, una part d'il·lusió molt gran perquè hi vaig estar de petit, des dels 10 fins als 14 anys, sota el mestratge del P. Ireneu Segarra. És una escola que m'estimo molt i de la qual agraeixo molt l'ensenyament que he rebut. D'altra banda, tinc un immens sentiment de responsabilitat, ja que sé que és una feina dura, constant, amb molta disciplina. Que ara m'hagin ofert la possibilitat de dirigir l'Escolania de Montserrat representa per mi un repte important i emocionant alhora. Aquest nomenament ha estat una autèntica sorpresa que he acceptat amb satisfacció. En el càrrec conflueixen dues vessants fonamentals: l'aspecte estricte musical i la vivència espiritual de la música.

—Quins records té dels anys passats com a escolà?

—Uns records magnífics. La meua experiència com a escolà va tenir lloc en els anys de la preadolescència, que són cabdals per a la formació de tota persona. A més de la formació musical, Montserrat ofereix als infants una completa i rigorosa formació intel·lectual i humana a càrrec d'un equip d'educadors, pedagogs, músics i altres professionals; alguns són monjos i altres, seglars. Sens dubte, el fet de cantar molt cada dia, a més del fet de disposar d'un repertori extraordinari (mestres de l'Escolania...), enriqueix l'aprenentatge musical d'un infant. Si això ho ajuntem amb el mestratge que vaig rebre del P. Ireneu ja és una «bomba». El P. Ireneu Segarra va ser el primer gran mestre que he tingut al llarg de la meua trajectòria musical. Una gran persona que sobresortia en totes les seves dimensions: com a monjo, compositor, pedagog i director musical de l'Escolania.

—La seva experiència viscuda a l'Escolania implicarà una complicitat més gran amb els escolans?

—És un món que conec molt bé i amb el qual he estat sempre en contacte. Ara bé, una cosa és conèixer-lo i una altra, de ben diferent, tenir un tracte diari amb els infants i posar-s'hi a treballar. Cal que

A finals d'aquest mes d'agost, Bernat Vivancos començarà a desenvolupar la seva tasca com a nou director musical de l'Escolania de Montserrat. Antic escolà, Vivancos és actualment professor de composició i orquestració a l'Escola Superior de Música de Catalunya (ESMUC). Substitueix en el càrrec Joaquim Piqué, que ha completat un cicle de deu anys a l'Escolania com a director assistent i, des del 2001, com a director titular.

«Dirigir l'Escolania de Montserrat és un repte important i emocionant alhora»

s'estableixi una sintonia especial amb els infants, que no és fàcil d'aconseguir. Els escolans necessiten que se'ls respecti, però també que se'ls exigeixi molt. És així com poden arribar a valorar la feina i la persona que tenen al davant. Penso que l'equilibri entre una exigència molt estricta i una relació dòcil amb els infants és vital per al bon funcionament d'una coral de tant renom com és l'Escolania de Montserrat.

—Quina línia seguirà al capdavant de l'Escolania?

—De moment, jo no sóc partidari de fer massa canvis. Ara seria precipitat. És a dir, si s'han de fer canvis es faran més endavant. Crec que per canviar, corregir o millorar una cosa, l'has de conèixer a fons. Per tant, durant el primer any la meua tasca serà d'emmotllar-me als escolans i a l'Escolania, i viceversa. Després, *in situ*, si s'ha de canviar alguna cosa ja es farà.

—Quin balanç faria de la tasca duta a terme pel seu predecessor, Joaquim Piqué?

—Ell ha tingut molt mèrit, atès que ha sabut connectar d'allò més bé amb els infants i ha desenvolupat una feina extraordinària. El resultat així ho testimonien. A més, Joaquim Piqué ha estat el primer director musical laic de l'Escolania de Montserrat, amb

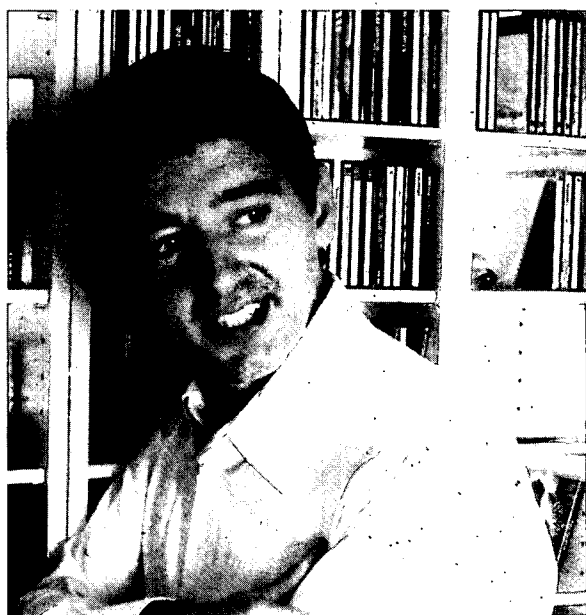
tot el que això suposa: compaginar vida familiar amb la direcció d'aquesta prestigiosa coral. En aquest sentit, jo en surto beneficiat, perquè també sóc laic. Pel que fa a la meua feina actual a l'ESMUC, hauré de reduir la jornada laboral perquè la tasca a l'Escolania m'absorbirà moltes hores. El que sí que hauré de deixar és la direcció de l'Escola de Música Casp.

—Per què el Virolai arriba al cor de tanta gent?

—Per tot un conjunt d'elements: la melodia del mestre Josep Rodoreda, la lletra de Mn. Jacint Verdaguer, l'entorn espiritual en què es canta, la catalanitat... Aquest himne dedicat a la Mare de Déu de Montserrat s'ha convertit en el «símbol» d'un lloc tan especial com és Montserrat.

—A través de la música podem acostar-nos més a l'espiritualitat?

—Totalment. La música és un factor que, com la natura, pot fer feliç la gent. Per als cristians, el llenguatge eteri de la música pot ser un signe de la presència de Déu entre els homes, de la dimensió transcendent. La música és un mitjà d'evangelització excepcional. No hem d'oblidar que és bellesa, amb majúscules, i la bellesa és imatge de Déu. Per mi, la música és un tros de cel aquí, a la terra. Per als no creients, és un art a través del qual es poden suscitar nombrosos interrogants. Personalment, el

L'Escolania (Vivancos en primer terme) va rebre la visita del compositor Leonard Bernstein.

Perfil biogràfic

Bernat Vivancos i Farràs (Barcelona, 1973) s'inicia en la música amb el seu pare, organista a Barcelona. Als deu anys entra a formar part de l'Escolania de Montserrat, on fa estudis de piano, violí i orgue sota la direcció del P. Ireneu Segarra. El contacte permanent amb el cant i la bona formació dels anys passats en aquesta institució seran molt importants per al seu futur musical, atès que la pràctica del cant és una eina imprescindible per a la formació de tot músic.

De retorn a Barcelona, es dedica principalment a l'estudi del piano, sota el mestratge de Maria Canals i Raquel Millàs a l'Acadèmia de Música Ars Nova de Barcelona. Obté el títol de professor superior. El 1997 és nomenat mestre de capella de la seu de Manresa i organista titular del santuari de la Mare de Déu dels Àngels de Barcelona. Durant aquests anys cursa estudis d'harmonia, contrapunt i composició. L'any 1997 publica el llibre *Àngel Rodamilans, evocació i recerca*, un estudi sobre aquest compositor montserratí.

Creació contemporània

El 1998 esdevé un any decisiu en la seva formació musical, ja que ingressa al Conservatori Nacional Superior de Música i Dansa de París amb la finalitat de tenir una visió internacional i actual de la creació contemporània. El 2003 obté el Diploma de Formació Superior en composició. El primer semestre del curs 2000-2001 estudia composició i sonologia amb Lasse Thoresen a l'Acadèmia Estatal Noruega de Música (Oslo), que marcarà de manera decisiva el seu treball i orientacions musicals. Ha aconseguit diversos premis de composició, tant a Catalunya com a l'estranger (Brussel·les, Amsterdam...).

Bernat Vivancos és professor de composició i orquestració a l'Escola Superior de Música de Catalunya (ESMUC). Durant els últims anys, la seva activitat musical ha estat molt activa en el terreny de la composició i ha participat en nombrosos projectes i festivals d'arreu. El 2005 va ser nomenat director de l'Escola de Música Casp.

fet de ser cristià m'ajuda a donar un sentit a allò que faig; en aquest cas, escriure música. Els músics, amb els dons que hem rebut—tothom en té—i amb el treball que fem, som, cadascú a la nostra manera, «transmissors» d'aquesta bellesa de Déu. Es tracta, en definitiva, d'un acte d'agraïment. Si la meua música fa feliç algú, estaré completament realitzat, i amb l'Escolania això es multiplica per mil perquè la basílica de Montserrat s'omple de gom a gom cada dia per sentir la *Salve* i el *Virolai*.

Reportatge:
Miquel Àngel Codina

França

església en el món

Dolor per la mort del cardenal Jean Marie Lustiger

■ L'arquebisbe emèrit de París tenia 80 anys

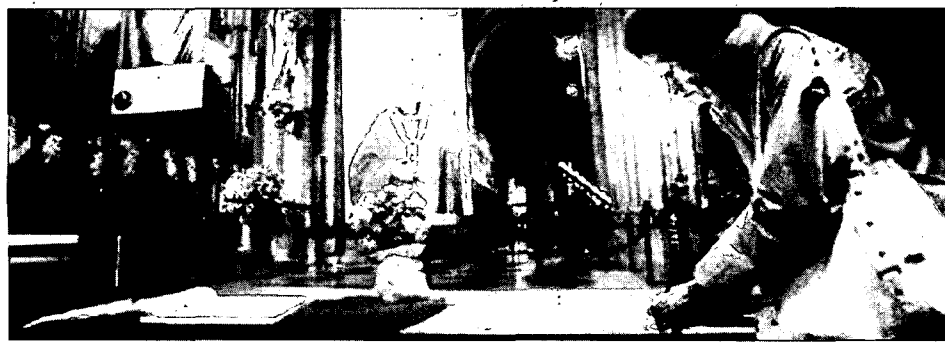
PARÍS.— El cardenal emèrit Jean Marie Lustiger, arquebisbe emèrit de París i un dels principals protagonistes de l'escenari europeu de la segona meitat del segle XX va morir el 5 d'agost a la capital francesa als 80 anys d'edat. El purpurat es trobava hospitalitzat des del 23 d'abril en un centre mèdic de París, poc després d'anunciar a sacerdots i diàques a l'octubre de 2006 que patia «una greu malaltia».

Aaron Lustiger va néixer el 17 de setembre de 1926 a París, en el si d'una família de comerciants jueus d'origen polonès i es va convertir al catolicisme el 1940; amb 14 anys, escollint el nom de Jean Marie, dos anys abans que la seva mare fos deportada, el 1942, al camp d'extermini nazi d'Auschwitz, on va morir. Després de moltes dificultats per fer-li acceptar al seu pare la seva conversió, Lustiger va ser ordenat sacerdot el 1954 a París.

Durant 15 anys va ser capellà dels estudiants de la Sorbona, on ell mateix havia estudiat de jove. A partir de 1969 va ser rector de diverses parròquies de París i va ser nomenat bisbe d'Orleans el 1979 per Joan Pau II. El 1981 va ser nomenat arquebisbe de París i creat cardenal el 1983.

Conegut per la seva proximitat personal al papa Joan Pau II i per la clara sintonia amb el seu magisteri, el cardenal Lustiger va buscar aplicar amb entusiasme la «Nova evangelització» en un país cada vegada més secularitzat, va promoure les vocacions sacerdotals i va recolzar l'acció dels nous carismes i moviments de l'Església.

L'arquebisbe emèrit de París va ser molt actiu en el món intel·lectual.

El cardenal Lustiger va rebre l'últim adéu.

Efectivament, són molts els qui atribueixen una part important de l'actual desvetllament religiós de França a la figura de Lustiger. El cardenal Lustiger va acompanyar Joan Pau II a Israel l'any 2000, quan el Pontífex va comparar l'Holocaust amb

un «Gòlgota dels temps moderns».

Especialment actiu en el món intel·lectual i autor de nombrosos llibres, el cardenal Lustiger va ser, a més, elegit el juny de 1995 membre de la prestigiosa Acadèmia Francesa.

Mitjançant un breu comunicat, l'arxidiòcesi de París va destacar que el cardenal va tenir «un rol notable a la nostra societat i en els debats intel·lectuals del nostre temps»; per la seva banda el president francès Sarkozy va senyalar que «França perd una gran figura de la vida religiosa, moral, intel·lectual i espiritual del país».

Proximitat del Papa

En un telegrama firmat personalment, el papa Benet XVI va expressar el seu profund pesar per la mort del cardenal Jean Marie Lustiger, al qual va descriure com un home de fe i diàleg. Al missatge enviat a Mons. André Vingt-Trois, arquebisbe de París, el Pontífex mostrava «la meua unió profunda en la pregària amb l'arxidiòcesi de París, amb la família del difunt i tots aquells afectats per la desaparició d'aquesta gran figura de l'Església a França». El Papa va confiar «a la misericòrdia de Déu l'estimat cardenal Lustiger, que va consagrar generosament la seva vida al servei del poble de Déu a la diòcesi d'Orleans i a l'arxidiòcesi de París».

«Dono gràcies al Senyor pel seu ministeri episcopal, tenint present el record d'aquest pastor apassionat per la recerca de Déu i per l'anunci de l'Evangeli al món», assenyalava el telegrama pontifici; i afegia que «durant el seu ministeri amb els estudiants, va posar en relleu la seva preocupació pels joves. A les comunitats que van li van ser confiades, va contribuir a desenvolupar-hi el compromís missioner dels fidels i es va dedicar especialment a renovar la formació dels sacerdots i dels laics». Benet XVI el va assenyalar també com un home que «es va dedicar generosament a promoure relacions cada cop més fraternes entre cristians i jueus». A més, com a «intel·lectual visionari, va saber posar els seus dons al servei de la fe, per fer present l'Evangeli a tots els àmbits de la vida i la societat». (ACI)

QATAR

Primer temple catòlic després de catorze segles

DOHA.— Han hagut de passar 1.400 anys, des del segle VII, per què l'Església catòlica pugui comptar amb un lloc de culte a Qatar, país majoritàriament musulmà. Serà a Doha, capital del país, on s'està construint una església que serà dedicada a la Mare de Déu del Roser i que s'espera que estigui acabada abans de final d'any. El temple estarà situat a la zona sud de la capital i no estarà obert al públic, però constituirà un lloc on la comunitat catòlica de Qatar —majoritàriament formada per estrangers— podrà resar plegada. «Després de més de 20 anys de peticions formals —explica el pare Tom Veneration, futur rector de la Mare de Déu del Roser— el govern ha donat a les confessions cristianes (catòlics, anglicans, coptes, ortodoxes i protestants) els terrenys per construir els seus propis edificis de culte. Als catòlics se'ns ha donat el terreny més gran, perquè la nostra presència al país és més antiga i perquè la nostra comunitat, formada per

més de 100.000 persones és la més nombrosa». El terreny, assenyalava el sacerdot, «va ser donat a l'Església per l'emir Amir Hamad bin Khalifa Al Thani, que els últims anys ha dut a terme una política de diàleg interreligiós, malgrat mantenir en vigor la llei que prohibeix a la població, majoritàriament musulmana, convertir-se a una altra religió». «Aquest és l'únic —per bé que gran— límit a la nostra obra pastoral, tot i que hem d'adaptar-nos-hi», indica. La qüestió de la prohibició de conversions determina que els catòlics del país siguin principalment estrangers. Es calcula que el cost de la construcció de la parròquia catòlica serà de 15 mil·lions de dòlars. Qatar va establir relacions diplomàtiques amb el Vaticà el 2003. Quan es va anunciar aquesta decisió diplomàtica, es va donar a conèixer que l'acord preveia que el govern qatari posés a disposició de l'Església un o diversos terrenys per a la construcció de temples, segons les necessitats dels creients. (AICA)

MÈXIC

Campanya de l'Església contra el tràfic de persones

CIUTAT DE MÈXIC.— L'Església catòlica a Mèxic, per mitjà de la Dimensió Pastoral de la Movilitat Humana, està duent a terme una intensa campanya contra el tràfic de persones, esclavatge del segle XXI, que té moltes cares; entre elles, l'exploració sexual, laboral o el tràfic d'òrgans. La pastoral de l'Església ha pres aquesta decisió, sobretot a partir del tràfic d'indocumentats a la frontera amb els Estats Units, que provoca un promig de 500 morts als treballadors mexicans que intenten assolir «el somni americà».

El punt de partida d'aquesta campanya ha estat la carta pastoral que van escriure les conferències episcopals d'ambdós països, *Junts al Camí de l'Esperança, ja no som estrangers*, en el qual els bisbes de Mèxic i dels Estats Units feien una crida als governs per què, amb un esforç coordinat, s'aturi la

plaga del tràfic d'éssers humans que transporta homes, dones i nens de tot el món a fi d'obligar-los a treballar o prostituir-se. D'acord amb la Dimensió Pastoral de Movilitat Humana, el tràfic de persones, ja és el tercer «negoci» més rendible per al crim organitzat a les dues nacions, després del narcotràfic i del tràfic d'armes.

La campanya té dos cartells publicitaris: al primer es demana a la gent que faci atenció ja que el tràfic de persones existeix realment i és un flagell contra el qual s'ha de lluitar de manera conjunta i coordinada. L'altre cartell fa referència al fet que les persones tenim valor, però no preu. El primer està dirigit a la societat civil, als fidels i als sacerdots, mentre que el segon va, directament, als propis emigrants, molt sovint víctimes del miratge de l'economia dels Estats Units, primera potència mundial. (SIC)

Ajuda a l'Església. Si pots, viatja amb nosaltres.
Si no, fes-ne difusió

Del 5 al 16 de setembre

Pelegrinatge pels camins de la Terra Promesa

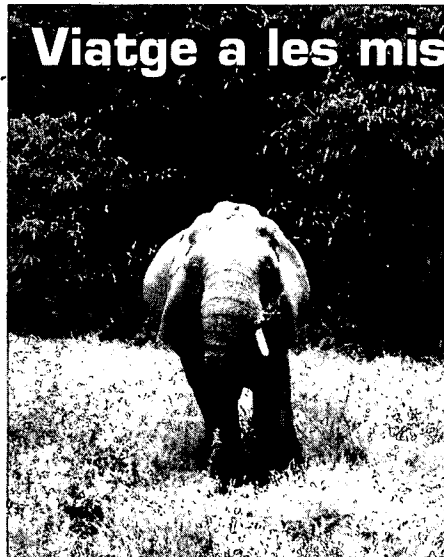

- ✓ El Caire
- ✓ Sinaí
- ✓ Jordània
- ✓ Jerusalem

Del Nil a les fonts
del Jordà per la
ruta de l'Èxode

Del 21 de novembre al 4 de desembre

Viatge a les missions d'Àfrica

**TANZÀNIA
ZANZÍBAR**

Amb safaris
fotogràfics al
Serengeti i
Ngorongoro

PELEGRINATGE DIOCESÀ A ROMA

28 d'octubre del 2007

Beatificació de
Josep Casas Ros, seminarista
i
Fr. Joaquim de Sant Josep Casas Julià,
o.c.d. profés simple
—Josep Casas Julià—
fills d'Ordal i màrtirs per la fe.

INFORMACIÓ:

Parròquia Sant Esteve d'Ordal.
Dies laborables de 6 a 8 de la tarda.
Tel. 938 179 233

INSCRIPCIÓ:

Associació Amics de Catalunya Cristiana
Sra. Carme Soler i Solà

Places limitades

EL SEMINARI CONCILIAR DE BARCELONA

organitza una

PEREGRINACIÓ A ROMA

Amb motiu de la
beatificació del seminarista de Barcelona

JOSEP CASES ROS,

que morí màrtir durant la persecució religiosa
del 1936 i està enterrat a l'Ordal.

Tots aquells que ho desitgin s'hi poden afegir.

Per a més informació, telèfon **93 454 16 00**
(Secretaria del Seminari Conciliar de Barcelona).

Si vols viatjar a
Terra Santa de
manera espiritual,
acollidora i
respectuosa,
fes-ho amb els

AMICS DE
CATALUNYA
CRISTIANA

Pelegrinatges a TERRA SANTA

✓ Del 15 al 22 d'octubre de 2007
✓ Del 28 de desembre de 2007 al 4 de gener de 2008

Especial solidaritat amb els nostres germans

«Pelegrins de la Paraula» al país de Jesús

Viajes Magister GC.588

INSCRIPCIÓ I RESERVA

Per tal de garantir una bona organització us preguem que feu la vostra inscripció i reserva de places
abans de la data límit establerta per a cada viatge.

Horari d'atenció: matins de 9.00 h a 14.00 h

c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona, Tel. **934 092 700** - Fax **934 092 701**
Correu electrònic: amics@catcrist.com

Vaticà

El Papa adverteix de la temptació de les riqueses

■ Recorda el difunt patriarca de l'Església ortodoxa rumana

CIUTAT DEL VATICÀ.— Milers de pelegrins es van dirigir el 5 d'agost a Castelgandolfo per resar l'Àngelus amb el papa Benet XVI. Quan va introduir l'oració mariana va parlar dels riscos dels béns d'aquest món i de la necessitat de buscar en primer lloc les coses de Déu.

El Papa va afirmar, tot meditant l'evangelí dominical, que «malgrat que la riquesa és un bé, no s'ha de considerar com un bé absolut» perquè «sobretot no assegura la salvació sinó que fins i tot podria comprometre-la». «És saviesa i virtut no posar el cor als béns d'aquest món, perquè tot passa. El veritable tresor que hem de buscar sense aturar-nos està a les "coses de dalt", on està Jesús, a la dreta del Pare», va dir el Pontífex.

Vamencionar igualment que aquesta invitació de «dirigir la mirada cap a "dalt", cap al Cel», ens fa la solemnitat de la Transfiguració del Senyor. Va recordar també que quan l'Església celebrava aquesta solemnitat el 1978, va ser cridat a la casa del Pare el servent de Déu Pau VI i va convidar al fet que «el seu record sigui per a nosaltres alè per mirar més alt i per servir fidelment el Senyor i l'Església, com ell va fer al llarg d'uns anys difícils del segle passat». «Que la Mare de Déu, que va

participar més que cap altra criatura en el Misteri de Crist, sigui el nostre suport en el camí de la fe perquè treballant amb totes les nostres forces per sotmetre la terra no ens deixem dominar per l'avarícia i l'egoisme, sinó que cerquem sempre allò que val davant de Déu», va concloure.

Després de l'Àngelus, Benet XVI es va dirigir als fidels de l'Església ortodoxa rumana, recordant a Sa Santedat Teoctist i els proposà pregar perquè sigui acollit al Regne del Cel. «Recordo amb estimació i afecte aquesta noble figura de pastor, que va estimar la seva Església i va oferir una aportació positiva a la relació entre catòlics i ortodoxos, encoratjant constantment la Comissió Mixta per al diàleg teològic entre l'Església catòlica i l'Església ortodoxa», va assenyalar el Pontífex.

Va recordar també els «clars testi-

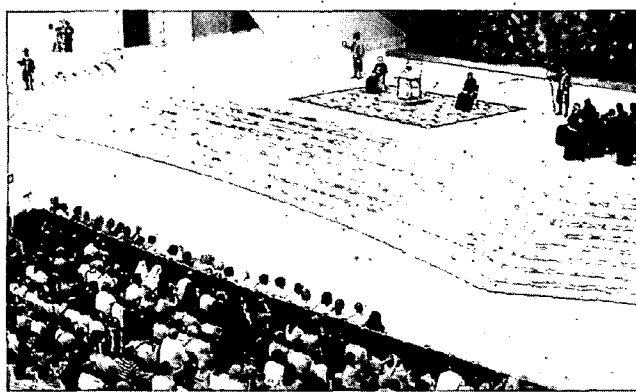

El Papa va invitar a cercar el «veritable tresor».

monis del seu compromís ecumènic», manifestats en les «dues visites que va fer al meu venerable predecessor Joan Pau II i en la acollida que el patriarca va reservar al bisbe de Roma a la seva pergrinació històrica a Romania el 1999». El Papa va acabar convidant a fer pròpia la invocació que tanca el servei fúnebre en la tradició litúrgica ortodoxa: «Eterna sigui la seva memòria»; perquè «el Senyor aculli el nostre germà en el seu regne de llum infinita i li concedeixi el repòs i la pau promesa als fidels servidors de l'Evangelí». (ACI)

Sant Gregori Nazianzè, protagonista de la catequesi papal

CIUTAT DEL VATICÀ.— Benet XVI va dedicar la seva catequesi setmanal, el 8 d'agost, a la figura de sant Gregori Nazianzè, recordant que sense Déu no existeix un autèntic humanisme. El Papa va parlar de sant Gregori, que va néixer al voltant del 330 i va ser un «il·lustre teòleg, orador i defensor de la fe cristiana al segle IV», cèlebre per la seva eloqüència i que va tenir «com a poeta, una ànima fina i sensible». El bisbe de Roma va assenyalar que el sant va rebre el sacerdoci «amb una certa resistència, perquè sabia que hauria de fer de pastor, ocupar-se dels altres i de les seves coses, i per tant ja no estaria tan recollit a la meditació. Tanmateix, va acceptar aquesta vocació i va assumir el ministeri pastoral en plena obediència, acceptant, com sovint li va passar a la

La catequesi va tenir lloc a l'Aula Pau VI del Vaticà

vida, de ser portat per la Providència allà on ell no volia anar». Tot destacant la teologia de sant Gregori, el Papa va explicar que «no és fruit de complicades especulacions, sinó que deriva d'una vida de pregària i santedat, d'un

diàleg assidu amb Déu». «I precisament és així com fa aparèixer a la nostra raó la realitat de Déu, el Misteri trinitari. En el silenci contemplatiu, ple d'estupor davant de les meravelles del Misteri revelat, l'ànima acull la bellesa i la glòria divina.» Finalment, el Pontífex va descriure sant Gregori com «un home que ens fa sentir la primacia de Crist, i per tant, ens parla també a nosaltres, al nostre món: sense Déu l'home perd la seva grandesa, sense Déu no existeix un veritable humanisme». «Escoltem per tant aquesta veu i cerquem de conèixer també nosaltres el rostre de Déu», va concloure. (N.E.)

L'arquebisbe Félix del Blanco, almoïner de Sa Santedat

CIUTAT DEL VATICÀ.— Benet XVI ha nomenat almoïner de Sa Santedat el bisbe espanyol Félix Del Blanco Pietro. L'almoïner de Sa Santedat és el delegat del Papa per concedir la benedicció apostòlica mitjançant un diploma en pergamí. Mons. Del Blanco Pietro, nunci apostòlic a Malta i Llíbia, substitueix en aquest servei a Oscar Rizzato, que va presentar la seva renúncia en arribar al límit d'edat establert per les normes eclesiàstiques. És competència de l'Almoïneria Apostòlica exercir la caritat vers els pobres en nom del Papa amb modestes aportacions. (A.C.I.)

RÚSIA

El Vaticà i l'Església ortodoxa russa, més a prop

MOSCOU.— El cardenal Etchegaray veu cada vegada més probable una trobada entre Benet XVI i el patriarca ortodox rus, Alexis II, i afirma que «estem avançant cap aquest objectiu i accelerem els passos, però no hem de forçar l'esdeveniment». Davant del perill de la politització de la trobada o el simplement aconseguir un objectiu sense continguts reals d'apropament entre Roma i Moscou, el cardenal emèrit pel Consell Pontifici de Justícia i Pau destaca que «el patriarca i el Papa pensen en la reunió que ha de celebrar-se, però en un ambient de veritat i sinceritat, i no ser una trobada amb fins populistes». Per tant, afegeix: «La trobada entre el Papa i el Patriarca haurà de celebrar-se quan es donin les millors condicions i així reflectir la profunditat d'aquesta relació.» Per al cardenal Etchegaray, no es tracta d'una improvisació sinó que ja existeix un llarg tracte d'amistat en el temps, i per això «es pot dir que les relacions s'han fet una mica més càlides, tot i que mai han estat fredes. Les nostres relacions personals amb el patriarca durant 30 anys són un bon exemple de la cooperació entre les Esglésies catòlica i ortodoxa». Benet XVI i Alexis II ja van intercanviar missatges a través del cardenal Etchegaray a principis de 2006, i fa un any el cardenal va visitar Moscou com a integrant de la delegació de l'Església catòlica participant a un fòrum religiós a la capital russa. (SIC)

ITALIA

Un bisbe denuncia durament els incendis provocats

ROMA.— «Jo gosaria parlar d'excomunió. Provocar un incendi és un acte gravíssim contra la vida de la natura, dels boscos i de tot el que Déu ha donat». Així s'expressava Mons. Giancarlo Maria Bregantini, bisbe de la diòcesi de Locri-Gerace, a la regió de Calàbria (sud d'Itàlia), una de les més afectades pels incendis d'aquest estiu. Amb duresa i alhora gran amor a la natura es mostrava el bisbe de Locri-Gerace, per a qui aquests tipus de delictes intencionats són actes tan greus contra la vida de la natura que haurien de «ser perseguits amb la mateixa intensitat» que altres delictes greus contra allò que constitueix la vida de l'home. L'assumpte adquireix especial importància ja que aquestes paraules van ser pronunciades un dia després que un ciutadà de Lappano, a la zona de Calàbria, morís quan precisament intentava donar un cop de mà per apagar un d'aquests «típics» incendis d'estiu. El prelat sol·licitava a més que «l'àrea meridional ha de dotar-se de millors instruments per combatre el foc», i especialment tots els ciutadans haurien de prendre consciència per acudir immediatament quan sorgeixi algun tipus d'incendi i «no limitar-se» a avisar els bombers o «militaritzar» els territoris enviant l'Exèrcit per extingir el foc. (SIC)

LLOGERS • ALQUILERS

LOCATIONS • RENTS • ADMINISTRACIÓ DE FINQUES

GESTIO

immobiliària

www.gestiogandia.es

93 451 50 00

FINQUES GANDIA - DIPUTACIÓ, 193 -

189 - 08011 BARCELONA

Donem més

Ho fem millor

Ens avancem

Primers a Espanya, Líders al Món

www.roca.es

Roca

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Barcelona

La nostra tradició de vida familiar sòlida

La família forma part d'una tradició catalana molt preuada. En el document dels bisbes catalans *Arrels cristianes de Catalunya*, de l'any 1985, es feia una referència explícita a una tradició catalana que ha configurat el país i l'ha fet gran. És una referència a la família. En l'esmentat document s'afirma el desig dels bisbes de veure actualitzada i enfortida «la tradició catalana de vida familiar sòlida».

Per això, donar testimoni de l'inestimable valor de la indissolubilitat, de la fidelitat matrimonial i de la fecunditat, com a conseqüència de l'amor autèntic entre els esposos, és un dels serveis més preuats i més urgents dels matrimonis cristians dels temps presents. Aquest amor matrimonial garanteix la felicitat i la realització als esposos i als fills.

Crec que estem en un moment en què nosaltres, els cristians, hem de fer propostes, ja que creiem que tenim alternatives, que tenim les millors solucions. Avui es parla molt d'alternatives i els cristians en tenim, de teòriques i de pràctiques.

Això es pot aplicar ben bé al matrimoni i a la família. La concepció cristiana de l'amor conjugal i familiar és, avui i sempre, absolutament necessària. És un camí per assolir el sentit de la pròpia vida i per gaudir d'una existència fecunda. Encara que ens consti sacrificis i sofriments. «La gent busca la felicitat, però ha deixat d'estimar el sacrifici», declarava, fa poc, el fundador d'un dels nous moviments eclesials. Cercar la felicitat fugint de tot sacrifici no és gens realista, i l'humanisme cristià és caracteritzat pel seu realisme.

Recordem aquestes paraules de Jesús: «Si el gra de blat quan cau a terra mor, dona fruit.» I també aquestes altres: «Ningú no té un amor més gran que el qui dona la seva vida pels seus amics.»

Hem de defensar i protegir amb energia la identitat de la família fonamentada en el matrimoni. El document dels bisbes de Catalunya abans esmentat afirma que «estem convençuts que una aportació de fidelitat conjugal, d'harmonia entre els membres de les diferents generacions que formen una família, d'iniciació dels fills en

les virtuts essencials, d'obertura i generositat en l'acolliment de la vida, a més del seu valor intrínsec, significaria una aportació positiva per al futur del nostre país, greu-ment amenaçat per la baixa natalitat».

No desconec la crisi actual dels valors matrimonials i familiars. Aquests valors no disposen avui dels condicionaments socials i legals que, d'alguna manera, els afavorien i els protegien en el passat. Però això ens obliga a fer un nou esforç de pedagogia dels seus aspectes positius, a fi que puguin ser viscuts pels cristians d'avui en un clima de major llibertat i, per això mateix, potser d'una major autenticitat. Van en aquesta línia aquestes paraules de Benet XVI, pronunciades el 3 de desembre de 2005 davant dels presidents de les comissions episcopals per a la família i la vida d'Amèrica Llatina: «Són avui moltíssimes les llars que donen una resposta generosa al Senyor i, a més, hi ha abundants experiències pastorals que són signe d'una nova vitalitat i en les quals, a través d'una millor preparació per al matrimoni, s'enforteix la identitat de la família.»

Als quatre vents

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona i Primat

El perdó dels pecats

Estem a punt d'acabar el comentari que durant uns quants mesos ens ha portat pels diversos capítols del Compendi del Catecisme de l'Església catòlica. Un dels últims capítols ens posa davant el tema del pecat, ja que confessem, tot resant el Credo, «crec en la remissió dels pecats».

Penso que tots els homes ens veiem i hem de confessar que som pecadors. Potser els cristians usarem aquesta paraula, pecadors; altres, senzillament, reconeixeran que en la seva vida hi ha errors, mancances, debilitats. Si mirem el món veiem que la violència, la injustícia, la ignorància i altres manifestacions dels errors de les persones campen per tot arreu. Sembla que l'experiència del pecat hauria de ser una cosa evident, i, en canvi, els sants pares d'aquest segle que tot just hem acabat han recordat repetidament que el gran mal dels nostres dies és que l'home ha perdut el sentit de pecat.

El pecat i, especialment, les seves conseqüències són evidents, però a tots ens costa reconèixer la nostra culpa. Ara bé, els cristians tenim la solució: si reconeixem les nostres faltes i en demanem perdó, Déu ens perdona. Déu, que ens ha creat, que ens dona els seus dons i les seves gràcies, que ens ha redimit, és un Pare misericordiós que no es cansa mai de perdonar.

El primer i principal sagrament per al perdó dels pecats és el baptisme. Per als pecats comesos després del baptisme, Crist ha instituït el sagrament de la reconciliació o de la penitència, per mitjà de la qual el batejat és reconciliat amb Déu i amb l'Església. Estem davant un autèntic sagrament, instituït pel mateix Jesús; no es tracta d'un costum més o menys bo però mudable. Acudir al sagrament de la penitència, i fer-ho individualment, és el camí ordinari per a obtenir el perdó de Déu i per a reconciliar-nos de debò amb Déu i amb els germans. No podem privar-nos d'aquesta gràcia sense

patir-ne les conseqüències. A més, i encara que no sigui l'efecte principal, no és menyspreable el consol i la pau que dona a l'ànima sentir les paraules del sacerdot que actua en nom de Crist: «Jo t'absolc...», i tampoc hem de rebutjar l'acompanyament espiritual i els consells que rebem en confessar-nos.

L'Església té la missió i el poder de perdonar els pecats, perquè Crist mateix els hi ha conferit: «Rebeu l'Esperit Sant. A qui perdonareu els pecats, li quedaran perdonats; a qui no els perdoneu, li quedaran sense perdó» (Jn 20,22-23). Aquestes paraules de Jesús no donen tan sols un poder, sinó també una responsabilitat: la d'administrar amb generositat i amb amor la misericòrdia de Déu.

Els sants, els nostres veritables models, han trobat en el sagrament de la reconciliació la gràcia i la pau per créixer més i més en l'amor a Déu i als germans. Nosaltres hem de seguir el seu exemple.

La Bona Notícia també a internet

www.catalunyacristiana.com

Catalunya Cristiana col·labora amb
www.flama.infoFLAMA
AGÈNCIA CRISTIANA DE NOTÍCIES

opinió

Punt de vista

Josep M. J. L. Giménez i Ramos
Escriptor

Tallafocs

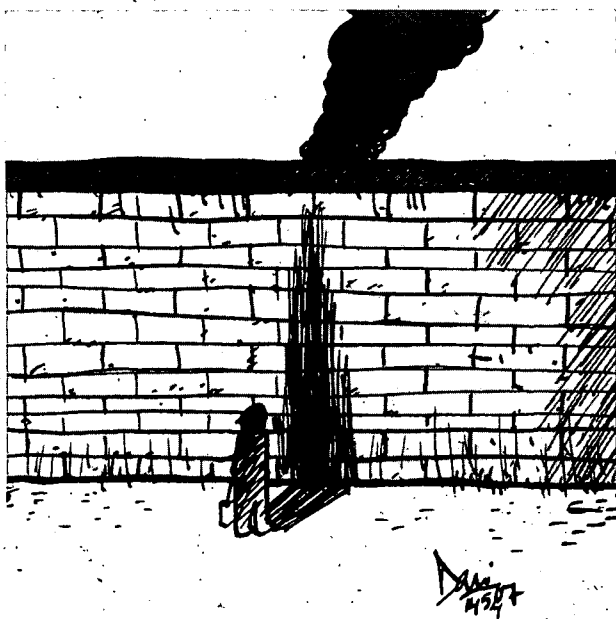
M'agradaria començar per la seva definició. Diu: 1). «Viarany ample que es deixa als sembrats i muntanyes, per tal que no es propaguin els incendis.» 2). «Paret gruixuda de fàbrica que es construeix als edificis amb idèntica finalitat.»

I jo hi afegeixo: nosaltres som menys? Ens considerem inferiors en qualitat i importància que qualsevol sembrat o edifici? Per què hi ha tant d'interès a impedir la propagació d'un incendi, d'un foc devastador que pot arruïnar una col·lectivitat? Em direu que és lògic que s'impedeixi. Sí, però, i la nostra individualitat? No ho necessita?

És que només comptem a efectes de la nostra integritat física? Però no volia parlar d'incendis, sinó de la propagació del foc i de la nostra protecció davant seu.

L'home no està ancorat, es desplaça i pot evitar caure al foc. Els sembrats i els edificis, com és lògic, no. Per això es fan els tallafocs, per protegir-los. Però, l'home no s'amoïna gaire del «seu» tallafoc. Llevat d'uns quants. O prou. O molts. Però no els suficients. El tallafoc al qual em refereixo és l'íntim, el que no es veu. Aquest viarany de contenció espiritual i moral entre dos focs. Sempre estem atrets cap a l'est o l'oest. Només cal que bufi el

vent. I, per més desgràcia nostra, sense tallafocs. No n'hi ha prou de desplaçar-nos per tal de fugir-ne. Si abans no hem pres precaucions i sabem bé allò que hem de fer i cap on hem d'anar, podem caure, fatalment, en qualsevol dels focs. Tots dos cremem igual.

El tallafoc que tots necessitem és aquest viarany que ens aïlla de la destrucció. Fins i tot nosaltres podem ser els causants del foc que ens abrusa. Tots ja sabem que no n'hi ha prou de voler el tallafoc i fer-lo. No. Cal cuidar-lo, mantenir-ne els límits, net de brossa i males herbes. No podem dir: «Ja tinc tallafocs!» sense atendre'n la cura ni el manteniment. En el nostre dia a dia, ocupats en no sabem quantes coses, oblidem sovint que caminem entre dos focs constants. Ben pocs,

avui, mantenen en condicions el tallafoc que permet pensar, discernir, actuar i comprendre tot allò que passa al voltant nostre. Quan el tallafoc no és a punt, correm el risc de cremar-nos en qualsevol foc. I un cop calcinat el que més estimem, cerquem la reconversió. Lamentablement, de vegades en direcció oposada a la més adient. Pensem en tot això. Sempre hi ha temps per tal de rectificar.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

«Veig Déu en vosaltres»

El Pare Àngel és missioner a Madagascar. He llegit un article seu a la revista de missions *Mundo Negro*. La seva narració és senzilla i commovedora. I ratifica l'esplèndida i heroica tasca dels missioners a terres llunyanes. Potser no arribarem mai a comprendre la dimensió pregonia del seu apostolat. Tanmateix, dos homes de Madagascar, no cristians, han fet diana en expressar el sentit exacte de l'acció evangelitzadora del Pare Àngel.

En Josep és leproós. Originari d'un poblet del sud de Madagascar, i no ha pogut tenir un tractament adequat per a la seva malaltia. Recentment ha estat dut a la presó per causa d'un dels seus fills, que ha delinquit i que s'ha escapolit de la policia. A la presó, un local petit, els altres presoners l'eviten. No fos cas que els contagiés les seves nafres. Ateses aquestes condicions, ha estat portat a la leproseria propera amb la paraula que no s'escapà. Aquesta institució és regida per les Filles de la Caritat. Elles li han ofert un tractament mèdic, un llit, deu cassoles per fer-hi l'arròs, una cullera, un plat i

una galleda d'aigua. El malalt ha quedat sorprès. L'alegra poder tenir allò que a nosaltres ens pot semblar tan bàsic. El bon home se sent feliç i la seva nova situació li obre un renovellat horitzó. En Josep no és cristià, però ha dit al P. Àngel: «No sóc cristià, però veig Déu en vosaltres.»

El zelós missioner narra com, en una altra ocasió, un home bo no cristià se li adreça així: «Estàs boig, Àngel?» «No», li va respondre el sacerdot. «Mira, jo no entenc el teu treball. Visites l'escola, ensenyes el catecisme, ajudes els malalts... I tot això ho fas gratuïtament... Si no ets boig, perquè fas totes aquestes coses?», féu l'interlocutor. El missioner va respondre: «Faig aquests serveis perquè algú m'ha enviat.» «Qui t'ha enviat? Ha de ser algú molt bonadós», va dir aquell bon home que, al cap de dos anys de catecumenat, rebé les aigües santificadores del baptisme.

Les narracions són admirables. Els camins del Senyor són senzills i grans alhora. El seus enviats el testimonien. L'Església ha de ser sempre missionera.

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capella del Montanyà (ynaraja@ynaraja.telefonica.net)

Centenari de l'escoltisme (I)

Era qüestió de coherència. A les 7.57 del matí de l'1 d'agost era allà on, en el llunyà 49, vaig pronunciar la meua promesa escolta. Duia el text de la llei, el de la promesa i la pregària escrita pel P. Sevin. Havia ajustat el rellotge amb precisió. L'entorn havia canviat, els matolls eren arbres i els camps de conreu urbanitzacions. Estava sol, sense que ningú me veiés o em sentís; no importava. Sabia que arreu del món, milions de persones renovaven com jo el compromís acceptat lliurement un dia. No sentia cap emoció. Era un deure d'honradesa i de solidaritat. Com a tants deures que he contret, he procurat ser-li fidel. M'havia desplaçat 20 km. En tornar vaig celebrar missa. havia posat davant del sagrari un ram de lliris. És sabut que el nostre emblema, la flor de llis, n'és l'estilització, símbol de puresa i idealisme. Deixar-lo allà havia estat una pregària. Vaig demanar pels escoltes, principalment pels que havien fet ruta juntament amb mi. També pels desconeguts que aquí, o en terres llunyanes, pretenen com jo ser fidels. Vaig invocar Déu perquè inspirés algú que, com en un altre moment Baden Powell, sapigués donar una resposta idònia a les necessitats de la joventut. Vaig connectar després amb la TV vaticana, vaig voler escoltar la salutació i la benedicció del Papa als escoltes que eren amb ell. La vaig rebre emocionat, m'hi sentia inclòs. Ell acabava de dir que la feia extensiva als d'arreu del món i, òbviament, jo n'era un.

Estic convençut que les genialitats de Baden Powell, al qual el Papa va anomenar explícitament, són vàlides encara avui dia. Crec que les intuïcions dels escoltes catòlics, principalment dels francesos, són d'actualitat. Hi ha hagut al segle XX fundadors de notòria categoria en l'Església i en la societat. Molts d'ells no han fet més que trure del calaix de la història idees velles i traduir-les al llenguatge d'avui. Han estat oportuns i han respost amb paraules noves a necessitats del moment. Però no ha aportat res de nou. Els temps canvien i cal posar el vi nou en botes noves. (No em refereixo a l'essència de l'Evangeli, que és immutable). El moviment escolta sí que va ser una cosa nova. Torno a recordar Cornette, Sevin, Larigaudie, que sí que representen, en la història de l'espiritualitat catòlica, ancorats en la genialitat de Baden Powell, saba nova. Ho van saber veure els Papes, des de Pius XI, passant per Pius XII, que va adreçar als guies francesos un missatge autògraf, fins a Benet XVI, el dia 1 passat.

No simpatitzo amb la idea d'anomenar-lo mètode, quan designo l'escoltisme. Pel que comprovo, el Papa tampoc no ha fet servir aquesta paraula. Com ell, m'estimo més anomenar-lo moviment, reconeixent que inclou una pedagogia peculiar.

Sense pretendre-ho explícitament, l'escoltisme és escola de caps. Aclariré conceptes. Al seu si, vivint apassionadament els ideals que se'ns proposaven i lliurement acceptàvem, no se'ns preparava per ser manaires. Se'ns armava per a la vida adulta com un gran joc. Apreníem a buscar solucions concretes, en situacions imprevistes, sense fugir de responsabilitats i aplicant tècniques que ens estimulaven al progrés personal. Aquest és l'objectiu d'un cap. El comandament és una altra cosa i aconseguir el poder econòmic o polític encara resulta més allunyat. En aquest país on ser escolta representava, en aquells temps una sèrie de dificultats, ens preparàvem per a un futur que seria diferent del que llavors vivíem. I el resultat va ser que, quan les circumstàncies van canviar, es va poder veure que la majoria de dirigents socials, s'havien format en l'escoltisme o a la JOC, (moviment germà).

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (llserrall@gmail.com)

Morir al Carmel

Vaig parlar amb la germana Elena en el locutori del Carmel de Mataró. Entre els temes tractats, un em va cridar especialment l'atenció. Sempre que una germana es troba a punt de morir, se n'intensifica, encara més, la cura. S'acut a la seva habitació i la comunitat sencera l'acompanya en el darrer pas amb pregàries i cànctics. S'accepta la seva situació i el moment existencial que viu de manera que no hi ha cap gest per retenir-la. Deixar-la marxar, sense traves. El dolor de la seva partida no es tradueix en afany d'impedir-li la marxa. Esdevé un cant de llibertat.

L'experiència de la mateixa germana Elena, com a responsable d'una planta d'hospital, abans d'ingressar al Carmel, li havia permès fer l'observació següent. En el moment de l'agonia, la majoria dels familiars retenen el malalt, no el deixen marxar, pensen més en ells mateixos que en el procés de la persona que està a punt de traspasar el llindar de l'eternitat. L'agonitzant ho percep. Se sent dificultat per fer el pas. Més d'un cop, quan els familiars que vetllen la persona malalta se'n van al bar per prendre un entrepà o un cafè, després de llargues hores de permanència en l'habitació de l'hospital, i la deixen sola, en tornar troben la persona morta, que ha aprofitat l'esclatxa de la soledat per fer el pas i culminar la seva agonía, sense traves ni pressions. Els familiars, llavors, se senten malament perquè justament no han estat presents en el moment crucial. Ignoren que, precisament, gràcies a la seva absència la persona agonitzant s'ha sentit lliure per lliurar la vida en la trobada final.

Confonem sovint amor amb afecció (patològica)! El vincle, en aquest cas no és un lligam amorós sinó un lligam que impedeix volar. Acceptar la vida en la seva integritat implica accedir al seu final. Es pot lluitar fins on sigui raonable fer-ho, però hi ha un moment que s'arri-

ba al límit. Es tracta de deixar marxar, deixar fluir... sense retencions de cap mena. El dolor de la pèrdua, el dol amorós que comporta, es veu superat pel pensament beneficiós sobre el protagonista, acceptant que ha arribat la seva hora. És molt dur. Costa fer-ho. Només així reconeixem la veritat dels fets i no ens creiem posseïdors de ningú.

Ser acompanyant d'una persona moribunda no és tasca fàcil, però resulta molt important donar l'estimació més gran compatible amb el respecte i la llibertat. Pots protegir la flama perquè no s'extingeixi, però quan s'apaga cal acceptar que ha arribat la seva hora. Hi ha qui, tal com ho mostren els exercicis de les constel·lacions familiars, se'n va amb la persona difunta cap a l'altra vida, s'aferra a la seva sort i perd la il·lusió per viure la pròpia existència. Es tracta d'un amor malaltís que cal guarir. Cada persona ha de viure la vida sense hipotecar-la en aliances que no condueixen a res. Deixar marxar, perdre la persona estimada en el replec del camí. La fe ens recorda que hi haurà temps per a una trobada futura, però no ara.

Aquesta acceptació de la mort no condueix a la indiferència i a la manca de compromís, sinó a la llibertat i al respecte envers la trajectòria de cada persona. L'amor no reté sinó que allibera, però costa entendre-ho. Més difícil encara és viure'l. Prendre consciència de la confusió entre necessitat pròpia i amor aliè resulta complicat. L'afany de retenció es vincula més a la necessitat que l'amor. Els pares no poden paralitzar el creixement del seu fill o de la seva filla perquè la seva maduresa el farà volar de la llar familiar. Impedir-ho és no estimar. Tota separació és un avançament de la mort, com a separació definitiva i irreversible.

Morir al Carmel, que és això i molt més: una lliçó que podem aprendre per a la nostra vida.

Finestra a la vida

Victòria Molins, S.A.J.

Alegries inèdites

Entrar a la casa d'una família marroquina que fa anys que conec és per mi tota una aventura. Potser són els anys els que em fan percebre-ho així. Veig que ells no li donen gaire importància. Només per arribar-hi es necessita des de fa un temps passar entremig de solcs, bastides, camions i paletes amb excavadores. Que han convertit l'antic «forat de la vergonya» en un lloc sorollós i ple d'entrebancs.

En arribar, s'ha d'entrar per una porta que ha quedat més avall del nivell del carrer, la qual cosa obliga a ajupir-se i pujar per unes escales a les quals els falta uns bons bocins en la majoria dels esglaons. No té llum, perquè la majoria de les bombetes han desaparegut. Gairebé no hi resten veïns. Només alguns okupes... Però la meua família no ha trobat un altre lloc després que els van fer fora del pis per tenir deutes en el pagament del lloguer. Una d'aquelles males èpoques: el pare és mort, el germà gran és a la presó, el petit està ficat en el món del carrer, la mare no té capacitat per treballar i les filles fan el que poden per portar alguns cèntims a casa.

Quan arribem, la meua companya i jo ens trobem, aparentment, amb el mateix ambient de sempre: amuntegament d'andròmines per tot arreu, matalassos per terra, roba a sobre de les cadires...

També, com sempre, tota la família ens acull admirablement i ens preparen el te. La petita, filla de la germana gran, juga amb nosaltres amb aquella alegria innocent dels nens acostumats a tot i trobant la situació amb una gran naturalitat. És el que ha viscut durant tota la seva curta vida.

Però de seguida ens adonem que regna una alegria especial en aquella llar. Ens fan seure i és aleshores que ens donen la notícia que pot canviar les seves vides.

A una de les filles —que es va apuntar a la rifa dels pisos de l'Ajuntament— li n'ha tocat un i podran traslladar-s'hi aviat. A més, va presentar el currículum a Barcelona Neta i l'han agafada.

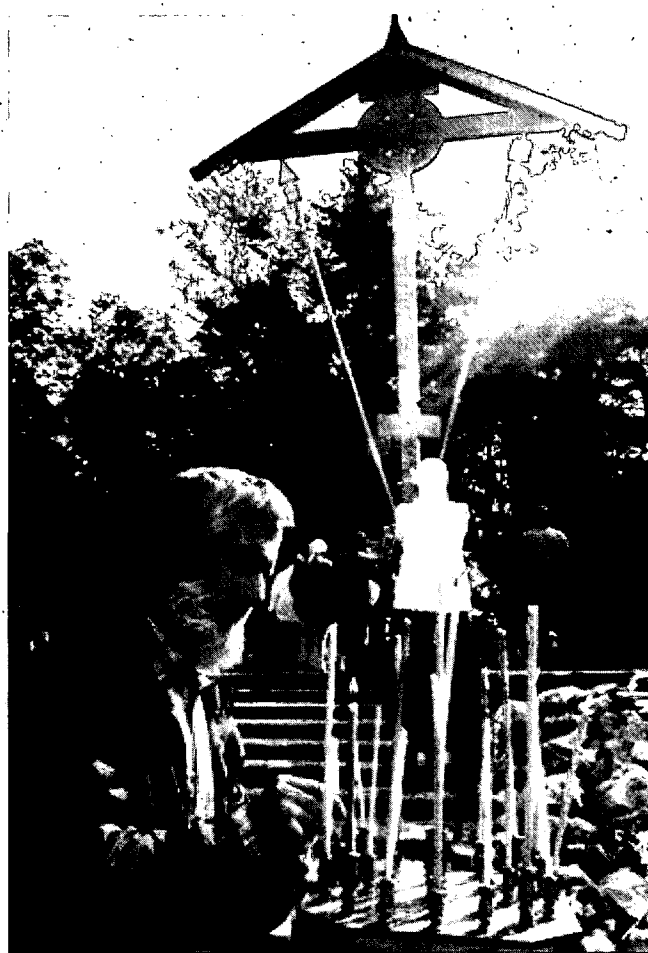
Enmig d'aquella pobresa, patida any rere any durant força temps i per diferents circumstàncies, sembla que la vida els promet un futur una mica més esperançador.

Quan a la nit, en sentir les notícies, no trobo cap motiu per alegrar-me i quan sembla que no hi ha més que violència domèstica, terrorisme, accidents i robatoris, tinc ganes de trucar als estudis de televisió i explicar que també hi ha bones notícies a la vida quotidiana de les persones que lluiten per sortir de la marginació.

Però ho deixo, és clar. Són aquelles alegries inèdites que podem guardar en el cor.

Zoom

Eduard Brufau

El dia 8 d'agost l'Església ortodoxa russa amb el suport d'algunes ONG va commemorar els 70 anys de l'inici del Gran Terror, una repressió a gran escala a finals dels anys trenta propugnada per Stalin durant la qual van morir milions de persones. Els actes es van celebrar a la localitat de Bútovo, poble on tan sols entre el 1937 i 1938 van tenir lloc uns 20.000 afusellaments. En el lloc de les execucions s'hi ha erigit una creu de 12 metres d'alt en record de totes les víctimes de la repressió estalinista.

MONTSERRAT JULIÀ I PLANELLS
Mestra

Ha mort a Barcelona, a l'edat de 93 anys el dia 3 d'agost de 2007, confortada amb els Sants Sagraments i la Benedicció Apostòlica

A C S

Les seves cunyades, Calamanda i Rafaela; nebots, cosins, família tota, així com les R.R. Angélicas ho fan saber a llurs amics i coneguts i els preguen de voler-la tenir present en les seves oracions.

Esqueles a Catalunya Cristiana

Tel. 934 092 810

La FIFA ha de respectar la llibertat religiosa

Em sembla una manca de respecte inadmissible que la FIFA prohibeixi els futbolistes, al camp, qualsevol manifestació religiosa. Coneix la FIFA la Declaració Universal dels Drets Humans? «Tota persona té dret a la llibertat de pensament, de consciència i de religió; aquest dret inclou la llibertat de canviar de religió o de creença, així com la llibertat de manifestar la seva religió o la seva creença, individualment i col·lectivament, tant en públic com en privat, per l'ensenyament, la pràctica, el culte i l'observança» (art. 18). Ni als esportistes, ni als toreros, ni als polítics, ni als mestres, ni als metges o infermers, ni a ningú se li pot prohibir gaudir d'aquest dret tan propi i natural.

Potser, l'ànima dels que decideixen a la FIFA és buida i, per això, no comprenen la fortalesa i el consol que dona, a l'home, el senyal de la creu, una medalla al coll o el nom de Jesús pronunciat amb amor. Vivim en un moment de la història europea en què tots hem de respectar i exigir respecte per a la nostra fe. «Al qui em negui davant els homes, també jo el negaré davant el meu Pare del cel» (Mt 10,33) ens va dir Jesús. Jo m'he sorprès de comprovar gràcies extraordinàries de salut, sol·licitades de l'Altíssim per a gent molt estimada, quan he pregat sense amagar, en públic, els grans del meu rosari, i després m'he recordat d'aquestes paraules que vaig llegir als Evangelis.

JOSEFA ROMO GARLITO
Valladolid

Profeta

Profeta és qui anuncia la joia i l'esperança.
Profeta és qui aplanar camins de llibertat.
Profeta és qui endevina la bellesa amagada.
Profeta és qui proclama sense por la veritat.
Profeta és qui ens parla del món i un altre Regne.
Profeta és qui desvetlla la nostra identitat.
Profeta és qui s'acosta amb ropatges humils, amb paraules senzilles, amb el gest persuasiu.
Profeta, si t'acullo rebo la veu de Déu que m'ofrena el manà i en la nit d'un estel.
No ignorem els profetes

Ningú no es refia de ningú

Manca d'ètica. Ho he sentit molt aquests dies: ningú no es refia de ningú. Els polítics temen l'abstenció ciutadana i els ciutadans no es refien del que diuen els polítics. Els fets dels nostres governs, els seus èxits, no es veuen enlloc. La moral (en tots els sentits) està per terra, perquè l'ètica no ens la presenten ni com a creïble ni com a desitjable.

Què és l'ètica? Ah! Quina pregunta! Si tothom sabés el que és... Està valorada? No. Aquí el que es valora és

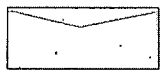
passar-s'ho bé, aconseguir diners fàcils, donar la culpa als altres del que sigui i la permissivitat (botelló, droga, sexe, nudisme, divorci exprés, mogudes, etc.), que a la llarga són vots.

Els que sobreviuen van desorientats, sense saber on és el bé i on és el mal, i acaben llegint que l'únic aprofitable de la vida és el que aporta un plaer o un benefici.

Ètica? Egoisme? On és la veritat?

M. LLUISA COLL COLOM
Esplugues de Llobregat

CARTES DEL LECTOR

la veu que ens interpel·la! Ells són la llum que ens guia, el crit de la consciència. Et miro i em pregunto: ets, per a mi, un profeta? Em miro i em pregunto: sóc, per a tu, un profeta?

MARIA-JOSEP PORRINI
Cervià de les Garrigues

Morir per Crist

Si a Déu plau, el proper 28 d'octubre tindrà lloc a Roma la beatificació de 498 màrtirs que van donar la seva vida per amor a Jesucrist a Espanya durant la persecució religiosa dels anys trenta del passat segle XX, sobretot la perpetrada en els inicis de la guerra civil del 1936. El prefecte de la Congregació per a la Causa dels Sants, el portuguès José Saraiva Martin, serà l'encarregat d'oficiar l'acte de la múltiple beatificació.

La Conferència Episcopal Espanyola ens deixa molt clar que vol desvincular totalment aquesta celebració martirial de qualsevol vincle polític. Són uns màrtirs, diuen, i així ha quedat demostrat, que van morir en una persecució religiosa; cap d'ells ho va fer en una acció de guerra. Ni van morir matant, ni tan sols es van defensar. Moriren perdonant. Moriren per amor a Crist i per fidelitat a la seva fe. És el que diu sant Agustí: «No és la mort la que fa màrtirs, sinó la causa de la mort.»

El nostre bisbat de Girona hi serà representat per tres religioses missioneres del Cor de Maria. Les tres eren germanes, nascudes a Riudarenes, filles d'un cristià i exemplar matrimoni format per en Pere Fradera i per la Clara Ferragutcases. Es tractava de la Carme, la Rosa i la Magdalena, les quals, el 1936, tenien 40, 35 i 33 anys, respectivament. La congregació religiosa a la qual pertanyien, preveient els greus esdeveniments que s'acostaven, donaren ordres que totes les religioses, vestides de seglar, sortissin dels convents i col·legis religiosos on exercien la seva missió docent i s'adrecessin a llurs domicilis familiars.

Així ho van fer les tres germanes Fradera. Obviament, van ser rebudes pels seus pares i més familiars amb els braços oberts i amb gran emoció, tot i que amb un cor molt encongit sabent tot el que estava succeint; de resultes d'això elles en podrien sortir afectades. Lamentablement no anaven gens errats.

A casa seva, hi passaven els dies, bo i col·laborant en les feines pròpies d'una família camperola en uns mesos en els quals es trobaven en plena feina del segar i del batre. Com a bones religioses no van oblidar un sol instant les pràctiques pietoses pròpies de la seva congregació.

L'aparent pau, però, es va truncar ben aviat. El 25 de setembre d'aquell 1936, les tres noies ja van rebre el primer avís. Uns quants milicians de Riudarenes van anar al domicili dels seus pares a realitzar un registre, fruit del qual s'emportaren uns diners que els van dir que eren en concepte de «contribució per a la guerra». Això féu assabentar el comitè que les tres religioses es trobaven a la casa paterna.

La temuda nova visita dels milicians no es va fer esperar. Dos dies després hi van tornar, però aquesta vegada va ser per endur-se'n les tres germanes. Els seus pares i germans s'hi van oposar, però les tres religioses preveient el seu martiri, els van dir: «Si vénen per nosaltres, obriu-los. Estem disposades a morir per Crist.»

Abans de posar-se en mans dels seus botxins, van resar les seves oracions i s'arreglaren. La més jove de les tres, la Magdalena, va tenir el coratge i la serenitat pròpies de les ànimes enamorades de Crist per manifestar: «Per presentar-nos davant de Déu hem d'anar netes de cos i d'ànima.» I adreçant-se als milicians, que els volien fer créure que les citaven a declarar davant del comitè de Riudarenes, els va dir: «No ens enganyeu, anem contentes a donar la sang pel nostre Déu.»

Efectivament, així fou. Les van traslladar a un bosc prop de Lloret de Mar i, segons explica Jordi Albertí, en el seu llibre *El silenci de les campanes*, «les tres foren violades amb troncs d'arbre i amb els canons de les pistoles amb els quals les varen matar. Després, van deixar els seus cossos abandonats al marge de la carretera». Els tres cadàvers van ser inhumats allà mateix, en una fosa comuna, sobreposant els cossos l'un sobre l'altre.

Actualment, els cossos de les tres germanes Fradera reposen en una capella de l'església de la casa mare de la congregació de les religioses missioneres del Cor de Maria d'Olot, al costat de la tomba del seu fundador, el pare Joaquim Masmitjà.

Les futures beates Fradera han de ser per a nosaltres, diocesans gironins, i per a la resta de fidels, una llum d'esperança i de fe en el nostre camí cap a Déu i una gran força per seguir-lo amb fidelitat i servei.

RICARD GUANTER i FLAQUÉ
L'Escala

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Dubtes sobre la confessió

—M'agradaria que m'aclarís alguns dubtes que tinc sobre la confessió. A la parròquia, abans del Nadal i Pasqua, celebrem comunitàriament el sagrament. En un moment determinat de la celebració, els fidels passem davant dels sacerdots, que són a l'altar, dempeus, i diem: «Pare, he pecat.» Se'ns dona l'absolució. També quan em confesso a la parròquia, fora d'aquestes dates, només dic que he pecat i el capellà em dona el perdó. Resulta que he estat uns dies de vacances i vaig anar a confessar-me a una església. Quan li vaig dir al capellà que havia pecat, em va preguntar en què i em va demanar que concretés. Li vaig dir que jo no em confessava així i li vaig explicar com ho feia a la meua parròquia. El sacerdot em va dir que les confessions que no són concretades no servien per a res....

—Resumeixo la consulta d'una llarga carta que m'ha arribat. Quan no es fan les coses bé i no s'administren els sagraments segons les disposicions de l'Església se suscita molta confusió en els fidels. Responc la consulta tot recordant la doctrina eclesiàstica sobre aquest tema. La va formular molt suscitament Joan Pau II a la carta apostòlica *Misericordia Dei*: «A fi que el discerniment sobre les disposicions dels penitents en ordre a l'absolució o no, i a la imposició de la penitència oportuna per part del ministre del sagrament, cal que el fidel, a més de la consciència dels pecats comesos, del dolor per ells i de la voluntat de no recaure-hi més, confessi els pecats. En aquest sentit, el Concili de Trento va declarar que cal "de dret diví confessar tots i cadascun dels pecats mortals". L'Església ha vist sempre un nexa essencial entre el judici confiat als sacerdots en aquest sagrament i la necessitat que els penitents manifestin els seus propis pecats, excepte en el cas d'impossibilitat. Per tant, la confessió completa dels pecats greus, essent per institució divina part constitutiva del sagrament, de cap manera pot quedar confiada al judici lliure dels Pastors (dispensa, interpretació, costums locals, etc.)... Atès que "el fidel és obligat a confessar segons la seva espècie i nombre tots els pecats greus comesos després del Baptisme i encara no perdonats per la potestat de les claus de l'Església ni acusats en la confessió individual, dels quals tingui consciència després d'un examen diligent", es reprova qualsevol ús que restringeixi la confessió a una acusació genèrica o limitada només a un o més pecats considerats com als més significatius.» Això és el que tots els sacerdots hem d'ensenyar i administrar i no li fa cap servei a l'Església qui no ho fa així.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com www.balmesiana.org apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida). Cal indicar sempre «Consultori».

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(Cicle litúrgic C; ferial 1)

Temps de durant l'any

(Salteri: setmana 4)

AGOST

19. Diumenge

XX de durant l'any, Verd. Lectures: Jeremies 38,4-6,8-10 / Salm 39 / Hebreus 12,1-4 / Lluc 12,49-53
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Joan Eudes, prev. i fund.; Magí, mr.; Lluís d'Anjou, b.; Ezequiel Moreno, b.

Festa Major: a Aiguamúrcia, Avinyonet del Penedès, Baix Pallars, Balenyà, Batea, Bellaguarda, Bellmunt d'Urgell, Bordils, Campllong, Caseres, Castellnou de Bages, Cubells, l'Espluga Calba, Farrera, la Floresta, Fonollosa, Forallac, Garriguella, Gironella, els Guiamets, Maldà, Mollet del Vallès, Passanant, Peramola, Planoles, Sant Antoni de Vilamajor, Sant Martí Sesgueioles, Sant Quintí de Mediona, Santa Coloma de Queralt, la Sénia, Talam, la Vall d'en Bas, Vilablareix i el Vilosell.

20. Dilluns

Sant Bernat (MO), Blanc. Lectures: Jutges 2,11-19 / Salm 105 / Mateu 19,16-22

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Cristòfol i Leovigild, mr.; Samuel, prof.; beat Arquimbau, prev. i mr.
Festa Major: a Castellbisbal i Veciana.

21. Dimarts

Sant Pius X (MO), Blanc. Lectures: Jutges 6,11-24a / Salm 84 / Mateu 19,23-30

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Privat, b. i mr.; Bonosi i Maximia, mr.; Santes, Ciríaca, mr.

22. Dimecres

La Mare de Déu, reina (MO), Blanc. Lectures: Jutges 9,6-15 / Salm 20 / Mateu 20,1-16a

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Timoteu, mr.

23. Dijous

Fèria, Verd. Lectures: Jutges 11,19-39a / Salm 39 / Mateu 22,1-14. Si es vol: *Santa Rosa de Lima (MLI), Blanc.*
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Felip de Benici, prev.

24. Divendres

Sant Bartomeu (F), Vermell. Lectures: Apocalipsi 21,9b-14 / Salm 144 / Joan 1,45-51

ALTRES CELEBRACIONS: Santes, Emília de Vilar, rel. i fund.; Àurea, vg. i mr.

Festa Major: a Algerri, l'Argentera, Cantallops, Freginals, Igualada, Massalcoreig, el Montmell, Prat de Comte, Riba-roja d'Ebre, Roda de Barà, Sant Bartomeu del Grau, Sidamon, Sitges, Tordera i Vallbona d'Anoia.

25. Dissabte

Fèria, Verd. Lectures: Rut 2,1-3,8-11; 4,13-17 / Salm 127 / Mateu 23,1-12. Si es vol: *Sant Lluís de França (MLI), Blanc.* Lleida i Urgell: *Sant Josep de Calassanç (MO) / altres diòcesis, MLI), Blanc.*

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Genís, mr.; Santes, Patrícia.

Festa Major: a l'Ametlla del Vallès, Navàs, Orís, Palau de Plegamans, Sant Agustí de Lluçanès, Taradell, Torrelles de Foix i Vilassar de Dalt.

Lectures bíbliques

Diumenge XX de durant l'any

Lectura primera

Jr 38,4-6,8-10

*Ai, mare meua! M'has posat al món a mi,
que tinc contra meu tota la terra*

Lectura del llibre de Jeremies:

En aquells dies, alguns dels principals de Jerusalem digueren al rei: «Que Jeremies mori d'una vegada. Aquest home no fa sinó desmoralitzar els guerrers que queden a la ciutat i tots els restants del poble. Aquest home no vol el bé del poble, sinó la seva perdició.» El rei Sedequies els respongué: «Està a les vostres mans.» El rei era incapaç de negar-los res. Ells, doncs, prengueren Jeremies i el tiraren a la cisterna de Melquies, fill del rei, situada al pati de la guàrdia. L'hi baixaren amb unes cordes. A la cisterna no hi havia aigua, sinó fang; Jeremies quedà enfonsat en el fang. Llavors Abdemèlec, un home del palau reial, anà a trobar el rei a la porta de Benjamí i li digué: «Rei, senyor meu, no està bé això que aquests homes han fet amb el profeta Jeremies: l'han tirat a la cisterna, i ara, que ja no hi ha pa a la ciutat, es morirà allà dintre de fam.» Llavors el rei donà aquesta ordre a Abdemèlec, el cusita: «Emporta't tres homes i treu de la cisterna el profeta Jeremies abans no es mori.»

Salm responsorial

39

Tenia posada l'esperança en el Senyor,
i ell, inclinant-se cap a mi
ha escoltat el meu clam.

R. Senyor, no tardeu a defensar-me.

M'ha tret fora del fang,
del llot on em moria,
ha posat els meus peus sobre la roca,
i m'hi sento segur. **R.**

Ha inspirat als meus llavis un càntic nou,
un himne de lloança al nostre Déu;
tots els qui ho han vist, se n'admiren,
i confien més en el Senyor. **R.**

Ara sóc un pobre desvalgut,
però el Senyor pensa en mi.
Sou vós qui m'ajudeu i em deslliureu,
Déu meu, no trigueu més. **R.**

Lectura segona

He 12,1-4

*Sense cansar-nos-en, llancem-nos a córrer
en la prova que ens ha estat proposada*

Lectura de la carta als cristians hebreus:

Germans, envoltats d'un núvol tan gran de testimonis, que ens ensenyen com hem de viure la fe, alliberem-nos de tot impediment i del pecat, que amb tanta facilitat ens lliga i, sense cansar-nos-en, llancem-nos a córrer en la prova que ens ha estat proposada. Tinguem la mirada fixa en Jesús, que ha obert el camí de la fe i el duu a terme. Ell, per arribar a la felicitat que li era proposada acceptà el suplici de la creu, no fent cas de la vergonya que havia de passar; així s'assegua a la dreta del tron de Déu. Tingueu present aquell que aguantà un atac tan dur contra la seva persona de part dels pecadors; així no us deixareu abatre, cansats de resistir. En la vostra lluita contra el pecat, encara no us hi heu enfrontat fins a vessar la sang.

Al·leluia

Jn 10,27

*Les meves ovelles reconeixen la meua veu,
diu el Senyor;
també jo les reconec i elles em segueixen.*

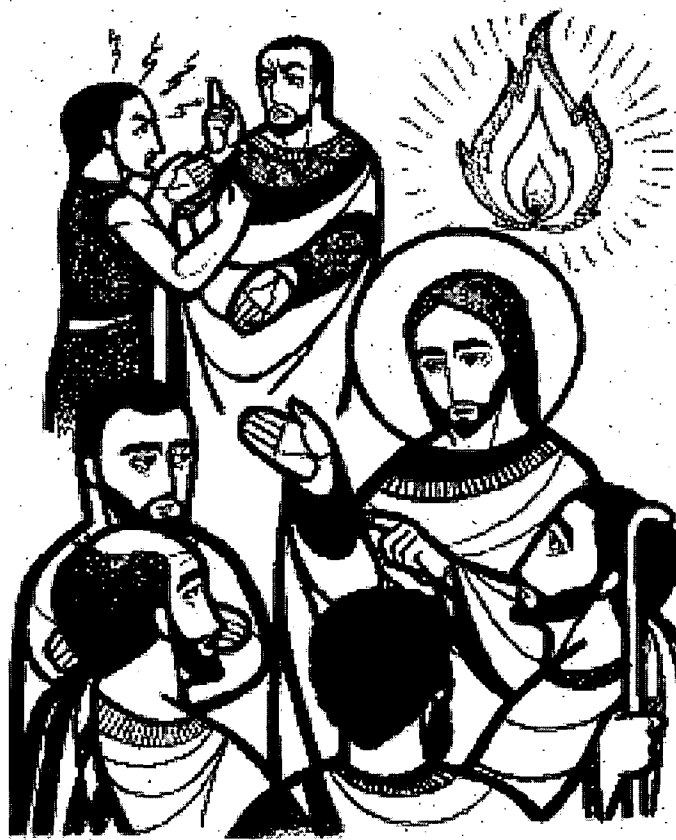
Evangeli

Lc 12,49-57

No he vingut a portar la pau, sinó la divisió

Lectura de l'evangeli segons sant Lluc:

En aquell temps, Jesús deia als seus deixebles: «He vingut a calar foc a la terra. Com voldria ja veure-la cremar! He de passar la prova d'un baptisme. Com em sento el cor oprimat fins que no l'hauré passada! Us penseu que he vingut a portar pau a la terra? Us asseguro que no. És la divisió, el que he vingut a portar. Des d'ara dins una mateixa casa n'hi haurà cinc de dividits: Tres contra dos, i dos contra tres. El pare renyirà amb el fill i el fill amb el pare; la mare renyirà amb la filla i la filla amb la mare; la sogra renyirà amb la nora i la nora amb la sogra.»

Mirar i escoltar

Pere Tena, bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

Gestos humans

L'atenció d'una persona que parla amb una altra es manifesta en dos gestos molt simples: mirar i escoltar. Tots dos són importants, i no es poden confondre amb altres aparentment semblants. «Mirar» no és exactament el mateix que «veure», ni tampoc el mateix que «badar». El que mira veu, però no tothom que veu una cosa o una persona la mira. També el qui bada sembla que veu o mira, però sovint no hi ha res d'això. No és cert que, alguna vegada, hem passat pel costat d'una persona coneguda sense saludar-la, simplement perquè anàvem badant? El qui mira es fixa en el que vol veure, i la mirada és una de les manifestacions més expressives de l'esperit humà. En la Bíblia es freqüent la referència a la «mirada» de Déu sobre nosaltres, amb pregària que es mantingui.

Una cosa semblant passa amb l'escoltar. No és el mateix que «sentir», que succeeix quan simplement un so arriba a les nostres oïdes. Tenim una experiència quotidiana de la diferència: durant el dia sentim multitud de sons, però pràcticament no els escoltem. Gairebé sempre necessitem que hi hagi un cert silenci per poder escoltar alguna cosa, començant per una conversa. Tots hem fet l'experiència de la dificultat d'escoltar el nostre company de taula en un menjador on el soroll és abundant. En últim terme, és només en el silenci on podem escoltar una veu que se'ns adreça. En el film

sobre el silenci cartoixà *El gran silenci* una de les imatges repetides és precisament l'oïda atenta dels monjos.

Gestos litúrgics

La litúrgia de l'Església, en el seu desenvolupament, implica aquests gestos humans d'una manera directa, i els converteix en manifestacions de la fe del celebrant i dels participants. Això no és pas nou, ni és fruit del moviment litúrgic i de la reforma. Mirar i escoltar formen part de l'acció litúrgica de tots els temps, i són el testimoni de la consciència, més o menys viva, que sempre s'ha tingut del caràcter d'entrada al Misteri propi de la celebració (vegeu l'article de la setmana passada). Les assemblees de fidels que, en els temps medievals, es delien per «mirar» el pa i el calze eucarístics després de la consagració, són testimoni d'una fe en la presència real de Crist que ens impressiona.

Pel que fa a l'escolta, és l'actitud més permanent del fidel que participa en l'Eucaristia. Escoltar la Paraula de Déu, i no només sentir-la; escoltar la pregària presidencial del sacerdot per poder fer-la fer pròpia amb l'Amén; escoltar, sobretot, la pregària eucarística per poder seguir-ne interiorment el ritme fins a la doxologia conclusiva. Sovint, escoltar també els cants que pertanyen a la Schola, i gustar-ne la bellesa. Escoltar sembla, a primera vista, una actitud només receptiva; però quan

es fa amb profunditat és quelcom extraordinàriament actiu. Sant Pau (1 Tessalonicencs 2,13) parla d'acollir la paraula de la predicació com a Paraula de Déu, que actua eficaçment en els creients.

Gestos de «nosaltres»

Quan parlem de gestos litúrgics ja entenem que es tracta de gestos que es fan a l'assemblea, on cadascú és actiu en una acció comuna. Però és bo remarcar que aquests gestos pertanyen al «nosaltres», subjectes humans de l'acció litúrgica, per adonar-nos que el nostre gest té una repercussió que va més enllà del profit espiritual personal.

Som «nosaltres» els qui «mirem» l'altar, el celebrant, la imatge del Crist, les espècies sacramentals quan són mostrades al poble. Com els participants a la reunió de la sinagoga de Natzaret, els nostres ulls estan fixos en el Senyor (vegeu Lluç 4,20). Hi ha tot un treball conjunt a fer perquè això sigui espontani i significatiu: la visibilitat de l'altar, la il·luminació, l'evitar els destorbs... Som «nosaltres» també els qui estem compromesos a «escoltar» la Paraula de Déu, a deixar que es pugui escoltar, amb el nostre silenci respectuós; a vetllar perquè arribi amb claredat a l'assemblea, tant per part del celebrant com dels lectors. En definitiva, és a «nosaltres» que pertoca de fer les coses de manera que ens portin a mirar i escoltar, i no només a veure i sentir.

Per **Eduard Brufau**

El sant de la setmana

- ☐ **Nascut a Alfaro, la Rioja, l'any 1848**
- ☐ **Agustí recolecte i gran missioner**
- ☐ **Bisbe de la diòcesi colombiana de Pasto**
- ☐ **Va morir a Monteagudo, Navarra, l'any 1906**
- ☐ **Canonizat el 1992 per Joan Pau II**

Amb només divuit anys el jove Ezequiel Moreno, seguint la crida de Déu, entra a la comunitat d'agustins recolectes de la veïna localitat navarresa de Monteagudo. Pocs anys més tard va ser enviat a Manila, les Filipines, on va ser ordenat sacerdot el 1871 i on va dur a terme una intensa tasca missionera.

Com que va demostrar ser un home actiu i molt vàlid, el capítol provincial del 1885 el va nomenar prior del convent de Monteagudo, on havia professat de jove. De nou a Navarra, doncs, sant Ezequiel Moreno va vitalitzar la comunitat i sobretot va vetllar per les missions de la congregació. Per tal de reactivar la tasca dels Agustins Recolectes a Colòmbia —on no tenien presència però havien tingut un paper important anys enrere— el nostre sant es va

**Sant Ezequiel
Moreno y Díaz**

traslladar l'any 1888 al país sud-americà. Allà va reactivar les comunitats de la congregació, que va tornar a tenir un paper important en l'evangelització del poble.

L'any 1893 va ser nomenat vicari apostòlic de Casanare i dos anys més tard bisbe de Pasto. No ho va tenir fàcil, però, a l'hora de desenvolupar la seva tasca i sovint va haver de patir la desconfiança per part de persones properes, incomprensió i fins i tot una oposició forta dins i fora de l'Església. Va arribar a presentar la renúncia al càrrec de bisbe l'any 1898, però el papa Lleó XIII no la hi va acceptar. Finalment, l'any 1905 va emmalaltir de càncer i va ser traslladat de nou a Monteagudo, la primera comunitat que havia conegut, on va morir al cap d'uns mesos.

ART DIVÍ ALS NOSTRES MUSEUS

Museu Nacional d'Art de Catalunya

El MNAC ofereix un recorregut per mil anys d'art català

Ubicat al sumptuós Palau Nacional de Montjuïc, a Barcelona, el Museu Nacional d'Art de Catalunya (MNAC) exposa al públic prop de 6.000 peces pertanyents a tots els estils artístics catalans dels darrers

deu segles, des del romànic fins als diferents moviments del segle XX. Destaquen especialment les seccions dedicades al gòtic i el romànic, amb més de 500 peces en total, cosa que converteix el MNAC en

una de les institucions amb més art medieval d'Europa. També són de gran valor la col·lecció Thyssen-Bornemisza i el llegat Cambó, que reuneixen obres mestres de la pintura europea de tots els temps.

Mare de Déu,
cap al 1200.

Pantocràtor, Sant
Climent de Taüll,
cap al 1123.

Sant Antoni Abat,
atribuït a Jaume
Cascalls, cap
al 1350.

Colom eucarístic,
Llemotges,
primera meitat
del segle XIII.

els antecedents del Museu Nacional d'Art de Catalunya s'han de buscar en diverses institucions barcelonines de finals del segle XIX, com ara el Museu d'Antiguitats de Barcelona, el Museu Municipal de Belles Arts i el Museu d'Art i Arqueologia. La importància de les col·leccions reunides per tots ells, que aplegaven obres d'art català de totes les èpoques, va fer que entrat el segle XX es veiés la necessitat d'agrupar-les en una sola col·lecció. Es tractava del fet que Catalunya tingués un gran museu representatiu de tota la seva producció artística al llarg del temps, tal com ja passava en altres països europeus.

El projecte es va fer realitat el 1934, quan es va inaugurar a l'edifici del Palau Nacional, construït durant l'Exposició Internacional del 1929, el Museu d'Art de Catalunya. La recent unitat de les col·leccions, però, no va durar gaire temps perquè amb motiu de la Guerra Civil, i per raons de seguretat, les obres van quedar repartides entre Olot, Darnius i la ciutat de París. Acabat el conflicte totes les peces van tornar a Barcelona, però les perta-

nyents a l'època moderna es van instal·lar a l'edifici de l'Arsenal de la Ciutadella. La col·lecció quedava disgregada de nou. No va ser fins als anys noranta que es va tornar a parlar de modernitzar el museu i reunificar tot el fons. L'any 1995 el museu es reinaugurava amb el nom de Museu Nacional d'Art de Catalunya i l'any 2000 tornava a reunir totes les col·leccions, ajuntant en un sol espai mil anys d'art. No cal dir que l'art religiós hi és àmpliament representat, sobretot a les seccions de Medieval, Renaixement i Barroc.

Les col·leccions

El fons més conegut del MNAC és el

corresponent a l'art romànic i gòtic, tant per la seva abundància com per la qualitat de moltes de les seves obres. Les peces més emblemàtiques són les espectaculars pintures murals romàniques extretes de diferents esglésies del Pirineu, entre les quals sobresurten les de Sant Climent i Santa Maria de Taüll, del segle XII. D'època romànica són també diversos frontals d'altar pintats, imatges de Marededéus i orfebreria litúrgica de molta qualitat, en bona part procedent de Llemotges.

Pel que fa a l'art gòtic el MNAC posseeix valuosos retaules dels grans pintors catalans i castellans de l'època, com ara Bernat Martorell, Lluís Dalmau, Jaume Huguet, Honorat Borrassà i Bartolomé Bermejo. L'escultura gòtica també s'hi troba molt ben representada, fins al punt de dedicar una sala a les imatges funeràries i un altra a la representació de la Mare de Déu en l'escultura europea. En aquesta secció d'art gòtic també s'hi troben bons exemples de delicada orfebreria religiosa.

Pel que fa al Renaixement i al Barroc, el

nombre de peces no és tan abundant com en les dues seccions anteriors, però l'excel·lència d'algunes de les obres exposades, com ara les dels escultors Damià Forment i Lluís Bonifàs i el pintor Ayne Bru i Antoni Viladomat, donen una idea força clara de l'evolució de l'art en aquesta època a Catalunya. En aquestes sales també hi ha una bona representació d'art hispànic, amb mestres com ara el Greco, Zurbarán o Velázquez. Dins d'aquesta secció del museu es troben les sales corresponents a la col·lecció Thyssen-Bornemisza i el llegat Cambó, totes dues amb un fons excel·lent de pintors europeus com ara Fra Angelico, Cranach, Tiziano, Tiepolo, Rubens o Goya.

La col·lecció d'art modern, l'última a incorporar-se al museu, és alhora la més nombrosa, amb un total de 636 obres. D'aquesta època les peces de caràcter religiós són menys abundants, però sobresurten *El toc d'oració*, de Modest Urgell, la magnífica escultura de Josep Llimona, *Primera Comunió*, o un penjoll modernista de Lluís Masriera, amb la representació de sant Jordi matant el drac. Altres col·leccions importants del MNAC, per bé que amb poca representació religiosa, són la de fotografia, la de numismàtica i la de dibuixos, gravats i cartells.

El museu ofereix a part de la col·lecció permanent nombroses exposicions temporals (tant d'obres pròpies que normalment no s'exposen, com de forànies) i diversos serveis com ara la reproducció de les obres més representatives, una biblioteca d'història de l'art, l'arxiu general, un fons bibliogràfic i un d'imatge i so amb més de 400.000 documents. Per tot això el Museu Nacional d'Art de Catalunya és des de fa anys el principal referent per conèixer de primera mà la història de l'art català en els darrers mil anys.

Eduard Brufau

MUSEU NACIONAL D'ART DE CATALUNYA

Palau Nacional,
Parc de Montjuïc
08038 Barcelona
Tel. 936 220 376
www.mnac.es
info@mnac.es

HORARI:

De dimarts a dissabte, de 10 a 19 h
Diumenges i festius, de 10 a 14.30 h
Dilluns tancat, excepte festius
Primer dijous de cada mes,
entrada de franc

atalunya

Sant Jordi i la princesa, de Jaume Huguet, cap al 1459-1475.

Sant Joan Baptista i sant Esteve, atribuït a Joan Antigó i Honorat Borrassà, Puigcerdà, 1445-1453.

Mare de Déu dels Consellers, de Lluís Dalmau, Barcelona, 1443-1445.

Sant Pere i sant Pau, del Greco, 1595-1600.

Sant Càndid, d'Ayne Bru, 1502-1507.

Sant Francesc d'Assís segons la visió del papa Nicolau V, de Francisco de Zurbarán, 1640.

Primera Comunió, de Josep Llimona, 1897

Penjoll amb sant Jordi, de Lluís Masriera, Barcelona, cap al 1901-1902.

Barcelona

diòcesis

L'arquebisbat prepara la beatificació del proper octubre a Roma

■ Mons. Martínez Sistach es reuneix amb els provincials de les diferents institucions religioses vinculades

BARCELONA.— El 30 de juliol l'arquebisbe de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach, es va reunir a la seu de l'arquebisbat amb un grup de provincials d'ordes i congregacions religioses i amb el rector del Seminari Diocesà, que tenen membres de les seves institucions en la beatificació de 498 màrtirs de la persecució religiosa dels anys 1934, 1936 i 1937 a Espanya. Aquesta beatificació

tindrà lloc a la basílica de Sant Pau Extramurs de Roma el diumenge dia 28 d'octubre, i serà presidida pel cardenal José Saraiva Martins, prefecte de la Congregació per a les Causes dels Sants. En les causes de la diòcesi de Barcelona, presents en la beatificació del 28 d'octubre proper, hi ha 146 persones màrtirs de la fe, entre els quals hi ha el seminarista de Barcelona Josep Casas Ros.

A la reunió es va posar de relleu que cada institució religiosa, i també el Seminari Diocesà de Barcelona, organitzen la seva peregrinació a Roma, i inviten les persones que hi estan vinculades per tal que participin en els actes de la beatificació. L'arquebisbat de Barcelona s'ha posat al servei d'aquestes institucions per tal de difondre i facilitar la participació dels diocesans que desitgin anar a Roma.

També es va parlar sobre els actes a celebrar a Roma, tant els que tindran caràcter unitari com els que farà cadascun dels ordes i congregacions.

Entre els actes unitaris, a més de la cerimònia de beatificació del 28 d'octubre, el dilluns dia 29 al matí se celebrarà una missa d'acció de gràcies a la basílica de Sant Pere del Vaticà, en la qual s'espera que es comptarà amb la presència de Benet XVI. Entre els actes propis de cadascun dels pelegrinatges organitzats per les diverses congregacions, cal fer esment de les vetlles de pregària i preparació a la

beatificació, vetlles que tindran lloc a diferents temples de Roma el dissabte 27 d'octubre al vespre.

En el curs de la reunió celebrada a l'arquebisbat es va prendre l'acord de celebrar, en tornar de Roma, una missa d'acció de gràcies organitzada per

Barcelona, el qual va expressar el seu reconeixement als diversos ordes i congregacions per haver tingut aquests testimonis de Déu, de la fe cristiana i de la nova humanitat, unes persones que van donar la vida per amor a Déu i a Jesucrist; unes persones que van

morir perdonant els qui els prenien la vida i que, per això mateix, són un exemple i una esperança de reconciliació i de perdó entre tots els ciutadans de la nostra terra.

Les persones interessades a participar en aquests pelegrinatges poden adreçar-se a la casa provincial de cadascun dels instituts religiosos esmentats al requadre, al Seminari Conciliar de Barcelona o a la

secretaria general de l'arquebisbat, on seran degudament informats de les diverses possibilitats de viatjar a Roma. També es va prendre l'acord que, mentre hi hagi places disponibles, les persones que vulguin assistir a la beatificació puguin inscriure's en qual-sevol dels viatges programats per les diverses institucions. La major part d'aquests viatges són del divendres 26 al dilluns 29 d'octubre. (C.C.)

Un moment de la reunió.

totes les institucions que tenen membres en la beatificació i que se celebrarà a la catedral de Barcelona, presidida per l'arquebisbe. Es deixa a la decisió de cada orde o congregació que després pugui organitzar una eucaristia d'acció de gràcies en els seus temples o capelles pròpies, o en els llocs on estan sepultats els màrtirs de la fe cristiana beatificats.

Va obrir la reunió l'arquebisbe de

Adreces d'interès

- **Dominiques de l'Ensenyament (ara Religioses de la Immaculada Concepció):** Gna. Jerusalén Berastegui Jimeno, c/ Mallorca, 349 - Barcelona, tel. 630 099 040.
- **Dominiques de l'Anunciata:** Gna. Maria Àngels Figuls, c/ Elisabets, 19 - Barcelona, tel. 933 178 597.
- **Carmelites Missioneres:** Gna. Juana Casanova, c/ Immaculada, 55 - Barcelona, tel. 932 115 688.
- **Franciscanes Filles de la Misericòrdia:** Gna. Antònia Barrilero, c/ Toledo, 49, 1r - Ciudad Real, tel. 926 253 650 i 630 580 810.
- **Missioners dels Sagrats Cors:** P. Josep Amengual Batlle, c/ Virgen del Sagrario, 22 - Madrid, tel. 917 255 913, i Guillem Bauzá, parròquia de la Mare de Déu del Coll, c/ Santuari, 30 - Barcelona, tel. 932 138 229.
- **Germans Maristes:** Germà Josep M. Soteras, c/ Evarist Arnús, 44 - Barcelona, tel. 934 908 146, a/e: jmsoteras@maristes.net.
- **Carmelites de la Caritat-Vedrun:** Gna. Maria Teresa Llach, Camí de l'Escorial, 24 - Vic, tel. 938 861 182 i 616 565 737, a/e: tllach@mescorial.e.telefonía.net.
- **Germans de La Salle:** Germà Josep Martí, c/ Sant Joan de la Salle, 38 - Barcelona, tel. 934 183 500, a/e: josep_marti@sallecat.org.
- **Carmelites:** P. Raúl V. Masana, c/ Sant Herenegild, 11-13 - Barcelona, tel. 932 003 931.
- **Carmelites Descalços:** P. Pere Martorel, av. Diagonal, 424 - Barcelona, tel. 934 160 808.
- **Seminari Conciliar de Barcelona:** Sra. Sònia Pardina, c/ Diputació, 231 - Barcelona, tel. 934 541 600.

GIRONA

Nota del Capítol Catedral

Davant la notícia de caràcter alarmista sobre el Tapís de la Creació de la catedral de Girona, apareguda en alguns mitjans de comunicació el 4 d'agost, el Capítol Catedral fa els aclariments següents:

1. Fa molt de temps que el Capítol Catedral ha anat prenent iniciatives per garantir la conservació del Tapís de la Creació, conscient que es tracta d'una peça única amb un valor universal. Dintre d'aquesta preocupació per la seva conservació, l'any 2005 va encarregar, amb l'ajut d'una subvenció del Departament de Cultura de la Generalitat, un estudi del Tapís a les restauradores de material tèxtil Masdeu i Morata. En aquest estudi s'indiquen els llocs on cal restaurar el brodat i especialment fan algunes indicacions sobre les condicions

d'instal·lació que cal millorar per garantir la conservació adequada.

No veiem que es parli enlloc de «bacteris» i menys «d'atacs». Al contrari, s'afirma que «no s'ha observat cap tipus d'activitat biològica ni microbiològica». De quines fonts surt la informació apareguda als mitjans? De quin estudi es tracta? Quins «bacteris» són aquests? Quin biòleg ho ha diagnosticat? Certament el Capítol Catedral agrairia aquesta informació per actuar en conseqüència.

2. Durant l'any 2007 s'ha començat un pla d'actuacions amb relació al Tapís, tenint en compte les observacions de l'estudi fet. En una primera fase se n'han millorat les condicions de temperatura i d'il·luminació (manenint-la per sota els 30

luxs), s'hi ha instal·lat un nou aparell de control d'humitat i s'hi han fet algunes intervencions per millorar l'espai del públic, especialment pels grups. En una reunió del 2 de juliol passat entre les persones que gestionen el patrimoni històric-artístic de la catedral i el tècnic del Centre de Restauració de la Generalitat es van marcar les intervencions per a la segona fase: sobre les condicions del brodat i sobre la forma i les instal·lacions de la seva exposició. D'aquests projectes se'n va fer partícip el director dels Serveis de Cultura de la Generalitat, que va visitar la catedral l'11 de juliol.

3. Des de fa temps ha estat una preocupació del Capítol Catedral i de l'Equip del Pla Director projectar la futura instal·lació

del Tapís de la Creació per tal que tingui les condicions adequades tant per a la seva correcta conservació com per a una exposició adient a la seva importància de primer ordre. Per això, el Capítol, acollint-se al Plan de Catedrales, va presentar el 2002 als Ministeris de Foment i de Cultura un projecte de restauració de l'entorn del claustre, que comprenia una nova instal·lació del Tapís en les sales inferiors del Tresor. Aquest projecte va ser apartat el 2005 pel Ministeri de Cultura, pel fet que no es tractava d'una intervenció estructural de la catedral. Tot seguit, es va substituir pel projecte de restauració de la façana nord de la nau, per tal de no perdre aquesta inversió del govern espanyol, de la qual ara s'està a l'espera. (C.C.)

Tarraconense

Lleida acull la trobada dels Tribunals Eclesiàstics de la Tarraconense

■ La diòcesi de Perpinyà hi envia un representant

LLEIDA.— El 19 de juliol la Casa d'Espiritualitat de Lleida va acollir la trobada dels Tribunals Eclesiàstics de la Tarraconense, integrats pels tribunals de les diòcesis de Tarragona, Tortosa, Vic,

Urgell, Solsona i Lleida, que va ser en aquesta ocasió l'amfitriona. Tortosa i Vic van excusar la seva absència per malaltia d'alguns dels seus membres o per trobar-se fora de la diòcesi per raons pastorals.

La diòcesi de Lleida estava representada pel vicari judicial Mn. Antoni Agelet i pels jutges del tribunal Mn. Francesc Xavier Jauset i Josep Molet, a més a més de la Defensora del Vincle, l'advocada Rosa Sabanes i el secretari del tribunal, Mn. Víctor Espinosa. A la trobada hi va participar també el tribunal de la diòcesi de Perpinyà (Catalunya Nord). Tot i no pertànyer a la Tarraconense, és costum des de l'inici d'aquestes trobades fa deu anys, que un representant d'aquest tribunal s'hi faci present.

L'encontre es va iniciar a les 11 del matí, amb una xerrada a càrrec del vicari judicial de la diòcesi de Lleida Mn. Antoni Agelet, que va prendre com a punt de referència el discurs del papa Benet XVI a la Rota Romana el 27 de gener del 2007, amb ocasió de la inauguració de l'Any Judicial. En aquest discurs el Sant Pare destaca la funció pastoral dels Tribunals Eclesiàstics i del

ministeri eclesial en què s'insereix l'administració de la Justícia. Benet XVI, en la seva intervenció davant la Rota Romana, parla de la «veritat del matrimoni» en una doble dimensió: la veritat antropològica i la veritat salvífica del matrimoni, fonamentat en la Revelació, la tradició apostòlica i la dels Sants Pares. Acabada l'exposició del tema, es va obrir un torn de paraula, prou participatiu per concordar criteris en la praxi dels tribunals eclesiadístics.

Els participants en la trobada van vi-

sitar la restaurada seu de l'Acadèmia Mariana, on es troba ubicada la nova Casa d'Espiritualitat, van contemplar el magnífic paranimf i van venerar la patrona de Lleida, la Verge Blanca de l'Acadèmia, en el seu oratori. Un dinar de germanor servit al menjador de la Casa d'Espiritualitat va ser el colofó a aquesta trobada dels Tribunals Eclesiàstics de la Tarraconense, qualificada pel vicari judicial de Lleida com a molt gratificant i enriquidora.

Jordi Curcó

La trobada va tenir lloc a la nova Casa d'Espiritualitat de Lleida.

Constitució de la Comissió Interdiocesana d'Apostolat Seglar

BARCELONA.— El 14 de juliol es va reunir a Barcelona la Comissió Interdiocesana d'Apostolat Seglar, creada per la Conferència Episcopal Tarraconense. A la reunió núm. 183 de la Tarraconense dels dies 15 i 16 de maig els Srs. Bisbes van debatre sobre la conveniència de crear aquest organisme de coordinació per l'Apostolat Seglar de les diòcesis i van acordar-ne la creació, recollint les peticions adreçades en aquest sentit des de les mateixes diòcesis. A la reunió núm. 184 dels dies 10 al 12 de juliol a Salardú els Srs. Bisbes van ratificar l'acord, i van encomanar a Mons. Josep Àngel Saiz Meneses la constitució i presidència del nou organisme, format pels delegats d'Apostolat Seglar de les diòcesis amb seu a Catalunya.

A la reunió constitutiva del 14 de juliol es van marcar els objectius de la nova comissió, i que són bàsicament la coordinació dels diferents àmbits de l'Apostolat Seglar a les diòcesis i l'impuls del seu treball a partir de les realitats ja existents, com són l'Acció Catòlica, els nous moviments i els grups diversos existents i associats així com

Mons. Saiz presideix el nou organisme.

també els grups parroquials.

Mons. Saiz Meneses, en unes declaracions sobre la reunió realitzada, va afirmar que «valoro la riquesa que hi ha a les nostres diòcesis en l'àmbit de l'Apostolat Seglar. Mirarem de créixer en la comunió eclesial i en la coordinació de l'Acció Catòlica, dels nous moviments i de totes les realitats eclesials presents. Confiem que amb l'ajut de Déu i la col·laboració de tots tingui lloc el gran impuls evangelitzador que les

nostres diòcesis necessiten i que la societat espera. Més en concret, hem de créixer en la fluïdesa de coneixement i de comunicació entre totes les realitats existents d'apostolat laical. Es tracta de conèixer-nos i de reconèixer-nos, perquè des de la unitat en Crist hem de ser creïbles i eficaços en la nostra acció evangelitzadora, conscients que si vivim aquestes actituds, més que una suma de persones i esforços esdevindrà una multiplicació». (C.C.)

LLEIDA

El bisbe Salinas nomena nou rector del Seminari

LLEIDA.— El bisbe administrador apostòlic de Lleida, Xavier Salinas, va signar el 28 de juliol quinze nomenaments, entre els quals destaca el nou rector del Seminari, Mn. Jaume Pedrós, que compaginarà aquesta nova responsabilitat amb la de rector d'Aspa i Cogul, pobles dels quals és rector des de fa anys. El nou rector del Seminari, que és també membre del capítol catedral, ha estat nomenat alhora director diocesà pera a la Formació Permanent del Clergat. D'altra banda, Mn. Xavier Jauset serà el nou director espiritual del Seminari, mentre el fins ara rector, Mn. Manel Mercadé, ha estat nomenat delegat diocesà de Pastoral Vocacional i director del Centre d'Orientació Vocacional.

Els canvis afecten també algunes parròquies de Lleida capital i pobles de la diòcesi. Així, per primera vegada a Lleida, els pares salesians tindran responsabilitats parroquials. Se'ls ha encomanat l'atenció pastoral de la parròquia de Sant Josep Obrer del barri dels Magraners, de la qual serà rector el P. Joan Valls i vicari el P. Àngel Pinto. La comunitat salesiana té la seva residència al barri de la Bordeta, molt proper al barri dels Magraners, tots dos a l'extraradi de la ciutat. Un altra parròquia que canvia de rector és la de Sant Martí, al barri antic de la ciutat, havent estat traslladat a aquesta demarcació parroquial Mn. Vicenç Alfonso. Paral·lelament Mn. Juan Manuel Bardají ha estat adscrit a la parròquia de Sant Andreu de Lleida, en ple centre històric, continuant com a vicari de les parròquies de Santa Teresa Jornet i la Sagrada Família, del barri de Capponet de Lleida.

Pel que fa als pobles, Mn. Víctor Espinosa ha estat nomenat rector de la unitat pastoral integrada pels pobles d'Alcoletge i Vilanova de la Barca, que deixa Mn. Vicenç Alfonso. Així mateix, Mn. Francisco José Ribas ha estat nomenat rector de la parròquia de Serós i adscrit a la d'Aitona, i Josep Maria Novell ha estat confirmat com a rector de Maials i Almatret. El nomenaments es completen amb el nou delegat diocesà d'Ensenyament, Mn. Lluís Sallán, i el nou consiliari de la Delegació diocesana de Catequesi, el germà marista Lluís Agustí. Els nous càrrecs diocesans es faran efectius a partir del proper mes de setembre. (J.C.)

TERRASSA

Mons. Saiz presideix la festa major a Santa Eulàlia de Ronçana

SANTA EULÀLIA DE RONÇANA.— El 29 de juliol Mons. Àngel Saiz, bisbe de Terrassa, va presidir la missa de la festa major d'estiu a la parròquia de Santa Eulàlia de Ronçana. A la mateixa celebració va presentar Mn. Xavier Blanco Castro, nou administrador parroquial, el qual rebrà el nomenament el proper 12 de setembre a Terrassa. Després de la celebració va compartir una estona amb els feligresos i les autoritats municipals, les quals també van participar en la celebració. (C.C.)

Lleida

Multitudinària Romeria dels fanalets

■ El bisbe Salinas presideix els actes en honor de l'apòstol

LLEIDA.— Amb el qualificatiu de «multitudinària» ha estat definida enguany pels mitjans informatius de Lleida l'anyal Romeria dels Fanalets de Sant Jaume que, com mana la tradició, va recórrer els principals carrers de la ciutat en la vesprada del 24 de juliol, vigília de la festa de l'apòstol.

La festa alhora popular i religiosa, i amb un fort arrelament entre els lleidatans, es va iniciar, com és costum, a les 8 de la tarda, amb la Missa dels Fanalets, a l'església de la Mare de Déu del Carme. La celebració, que va comptar amb una nombrosa assistència de fidels que van omplir el temple, va ser presidida pel bisbe administrador apostòlic Xavier Salinas, acompanyat, com a concelebrants, pel consiliari de l'Agrupació Ilerdenca de Pessebristes, entitat que té cura de l'organització de la festa i de la Romeria dels Fanalets de Sant Jaume; el vicari general Mn. Joan R. Ezquerria, i el rector Mn. Joan Mora. El bisbe Salinas es va mostrar content de presidir per primera vegada a Lleida la festa dels Fanalets, alhora que va animar l'entitat organitzadora i tots els fidels de Lleida i les seves institucions a no defallir en la seva responsabilitat de conservar les tradicions de casa nostra i d'arrel cristiana com aquesta. Alhora, convidava a mantenir encesa la llum de la fe i a ser apòstols de l'Evangeli, com ho va ser sant Jaume.

La missa va acabar amb la benedicció dels fanalets que un bon nombre d'infants van presentar davant l'altar per ser benèits de mans del bisbe Salinas, que ho va fer amb veritable entusiasme. Tot seguit, a les 9 del vespre, davant l'església del Carme a la rambla de Ferran de Lleida, es va iniciar la tradicional Romeria encapçalada pel ball de bastons i els gegants de Lleida. La carrossa amb la imatge de sant Jaume va ser acompanyada pel bisbe Salinas i pel consiliari i president dels pessebristes; així com per l'alcalde de Lleida i altres autoritats i representacions. Tots ells eren portadors del tradicional fanalet encès de sant Jaume. Darrere l'apòstol seguien centenars d'infants amb els seus acompanyants, portant tots ells els fanalets que il·luminaven una de les més multitudinàries romeries dels Fanalets mai celebrada a Lleida.

La comitiva religiosa i popular va seguir per tot l'Eix Comercial, travessant les places de Sant Joan i de la Paeria, per enfil·lar el carrer Major i finalitzar a la capella del Peu del Romeu, indret que recorda el miracle de sant Jaume i l'espina. Allí el bisbe Salinas va impartir la benedicció final, mentre els infants amb els seus acompanyants entraven per la porta principal a la petita capella i en sortien per la lateral, tal com acostumen fer-ho des de temps immemorials, tot cantant una antiga cançó que diu així: «Sant Jaume ve de Galícia, Sant Jaume ve d'Aragó i a Lleida va deixar estesa, la fe de Nostre Senyor.» La vetlla de Sant Jaume va cloure a la sala d'actes de l'Institut Municipal d'Acció Cultural (IMAC), on el bisbe Salinas va presidir l'acte de lliurament de premis als 160 concursants guardonats en el LXVI Concurs dels fanalets de Sant Jaume i on el president de l'entitat va lliurar a l'administrador apostòlic una petita reproducció de la imatge de sant Jaume dels

El bisbe Salinas va beneir els fanalets.

Fanalets. L'endemà, diada de Sant Jaume, a les 9 del matí es va celebrar l'eucaristia a la capella del Peu del Romeu, essent aquesta l'única missa que s'hi celebra al llarg de l'any. Tanmateix a les 12 del migdia va tenir lloc un repic de les campanes de la Seu Vella en honor a sant Jaume, organitzat per la Confraria de Campaners de Catalunya. Ja al vespre, el pati gòtic de l'antic Hospital de Santa Maria, seu de l'Institut d'Estudis Ilerdencs, va acollir el darrer acte de la diada, la representació de l'obra teatral a mena d'autosacramental Sant Jaume ve de Galícia, de Carles Cepero, recuperada des de fa tres anys pel grup teatral TOAR. Un colofó popular a una festa religiosa molt valorada i estimada pels lleidatans.

Jordi Curcó

El dia de Sant Jaume la capella del Peu del Romeu va acollir l'única missa que se celebra a l'any.

La llegenda de l'espina de sant Jaume, origen de la romeria i de la festa

La festa i la Romeria dels Fanalets de Sant Jaume té el seu fonament en una antiga llegenda, que ha estat tramesa oralment de generació en generació, de pares a fills, evocadora del naixement del cristianisme a les terres de ponent. Segons la narració llegendària, que els lleidatans coneixen des de petits i han fet seva al llarg dels anys i dels segles, l'apòstol sant Jaume pelegrinava per terres d'Espanya per donar a conèixer l'Evangeli de Jesucrist. La popular narració diu que el sant va arribar a Lleida de nit i va aixafar una bardissa, clavant-se una punxa o espina al peu que no el deixava caminar. L'apòstol va intentar inútilment arrencar-se-la i com que patia tant, va començar a exhalar gemecs profunds. Tant i tants en va fer, que la llegenda explica com aquests van arribar a oïdes dels àngels del cel que van baixar llum, amb «fanalets» perquè sant Jaume pogués treure's la punxa i continuar el seu camí apostòlic. Un altra versió de la narració llegendària diu que els auxiliadors de l'apòstol van ser els mateixos veïns, molt singularment els infants de la ciutat que van sortir amb lluminàries a auxiliar el pelegrí.

A Lleida mai no es va oblidar aquest venturós esdeveniment del pelegrí i en l'indret en el qual, segons la tradició, van esdevenir els fets, a la cruïlla dels actuals carrers Major i Cavallers, els lleidatans hi van bastir una petita capella que va ser fundada pel cavaller Berenguer Marquès l'any 1400. En ella es va col·locar, tot presidint la façana, una imatge de sant Jaume per fer recordança de l'estada de l'apòstol a la ciutat, alhora que el poble la batejava amb el popular nom de «capella del Peu del Romeu», en al·lusió expressa al peu ferit de l'apòstol i ubicant amb claredat l'indret on va tenir lloc el miracle dels fanalets.

CASA GAY

SERVEI DE LLOGUER
Des del 1860

C/ Puigcerdà, 100-102
08019 Barcelona

Tel. 933 080 104 - Fax 933 087 193

Lloguer de: cadires, taules, tarimes, passarel·les, tanques metàl·liques, parament de taula, estovalles, peanyes per a protocol, penja-robes...

Muntatge de: festes, concerts, reunions, exàmens, congressos, conferències, desfilades de modes, banquets i tota classe d'actes a petita o gran escala.

CASA GAY Vendes Hostaleria: c/ Roger de Llúria, 12-14 - 08010 Barcelona - Tel. 933 181 495
Servei de lloguer: c/ Puigcerdà, 100-102 - 08019 Barcelona - Tel. 933 080 104

BALCLI'S

SALA DE SUBHASTES

DES DEL 1979

COMPREM AL COMPTAT

ANTIGUITATS, PINTURA S. XIX I XX

MOBLES, OBJECTES

JOIES, ARGENT I RELLOTGES

PISOS SENCERS

VISITES A DOMICILI

Tel. 932 175 607

C/ ROSSELLÓ, 227 BARCELONA

Mallorca

El miracle del Sant Crist d'Alcúdia

ALCÚDIA.— Fervor i gratitud són les paraules que resumeixen el sentir de la ciutat d'Alcúdia el 26 de juliol passat. I és que la Triennal del Sant Crist, que aquest 2007 tanca el V centenari del miracle del Sant Crist d'Alcúdia (1507-2007), és la festa més gran i que millor identifica el poble d'Alcúdia.

Cinc mil persones es donaren cita a la parròquia per assistir a la solemne concelebració de l'eucaristia, presidida pel bisbe Mons. Jesús Murgui que posava punt final al V centenari del miracle del Sant Crist d'Alcúdia. A l'església parroquial hi era tot el poble: nins, grans, i sobretot malalts, que professen una especial devoció al seu Sant Crist. Tot just tocadés les 11 h, els preveres feren la seva entrada al temple, encapçalats per la

ment tancaven la processó la confraria, els sacerdots i la imatge del Sant Crist. Tal com mana la tradició, els preveres nascuts a Alcúdia són els encarregats de passejar la figura centenària. Així, els carrerons medievals estrets de la ciutat emmurallada, engalanats per a l'ocasió, s'ompliren de devots que acompanyaven el Crist. Alguns de descalços, altres amb els braços oberts, però tots amb una promesa a dins el cor. Als portals de les cases, totes ornamentades amb les millors gales, esperaven aquells malalts que no havien pogut assistir a la processó. I, entre llàgrimes i emoció, el Sant Crist s'aturava per ser besat i tocat per tots ells, que demanaven benedicció.

El prodigi, tal com assenyalen els goigs del Sant Crist, fou presenciada pel jove que portava la imatge gòtica a la cova de Sant Martí, però encara hi hagué temps perquè també vingués el notari Pedro Catllar des de Palma per certificar el miracle. Corria l'any 1507. Tot d'una, abans d'arribar al poble, la processó d'alcudiençs ja es mullà pel camí. El prodigi s'havia produït. Plovia. El cert és que la fe en la petita imatge encara perviu en molta gent, que al llarg de cinc segles ha continuat

venerant cada tres anys el Sant Crist d'Alcúdia. Des del 1697, el Sant Crist surt cada tres anys per decisió del rector Marcó, que d'aquesta manera evitava la contínua sortida de la imatge cap a la Cova de Sant Martí. S'instaurava així el 26 de juliol, un dia després de les festes patronals, com a commemoració de la Triennal.

Cristina Sánchez

La talla del Sant Crist va recórrer Alcúdia una vegada més.

talla gòtica. Durant la celebració, la talla del Crist presidí l'altar major, en lloc d'estar situada al cambril habitual de la capella barroca del Sant Crist. Hi eren presents els dos vicaris generals i més de 60 sacerdots vinguts de tot Mallorca. Al primer banc, les autoritats: Maria Antònia Munar, presidenta del Parlament de les Illes, agafava la vara de la mà del batlle d'Alcúdia, Miquel Ferrer, que era acompanyat per tots els membres del Consistori.

El bisbe de Mallorca, Mons. Jesús Murgui, es va dirigir, en la seva homilia, al poble d'Alcúdia, que ha mantingut intacta la devoció al Sant Crist: «Si una sang vessada, si un crucificat atrauen és perquè són més que un simple home condemnat a mort ignominiosa. N'hi ha hagut molts de crucificats, en la mateixa època de Jesús i després, i no han atret ningú. I és que Ell ha ressuscitat i, a més, és la garantia de la nostra pròpia resurrecció.» També va destacar l'encert del lema del cartell d'aquesta triennal, que fa referència a la profecia de Zacaries que cita l'evangelista Joan: «Miraran aquell que han traspassat.» Va animar els alcudiençs a «freqüentar aquesta escola d'amor, de servei, d'entrega, "la d'aquell que han traspassat", a mirar-lo sovint, com ho han fet els nostres avantpassats i ho fan encara molts dels nostres». Finalment, va comentar com la imatge de Sant Crist, que «està damunt el sagrari, com si en sortís», ens mostra la connexió íntima entre l'Eucaristia i la Passió, «ja que la primera és memorial de la segona».

Acabada la celebració, la comitiva recorregué els carrers de la ciutat en complet silenci i sota un sol de justícia, portant la imatge del Crist crucificat que el segle XVI suà sang i aigua i salvà el poble d'una sequera important. La banda de música obria la comitiva, seguida dels fidels i les persones que havien fet alguna promesa. I final-

Foto de família de les Germanes de la Caritat durant el Capítol General.

Nova superiora general de les Germanes de la Caritat

PALMA DE MALLORCA.— En el marc del XX Capítol General de la Congregació, que s'ha celebrat del 9 al 20 de juliol, les Germanes de la Caritat de Sant Vicenç de Paül han elegit una nova superiora general. La cita comptà amb la representació de 42 germanes capitulars, algunes vingudes de la Península, el Perú, Hondures i Burundi.

El dia 14 fou elegida superiora general la germana Bàrbara Pascual Ginard, que agafà el relleu en el càrrec de M. del Pilar Bosch Cladera, que durant dotze anys ha exercit la responsabilitat màxima de la Congregació. El mateix dia fou elegit també el Consell General, que quedà format per: Magdalena M. Martínez Bonafé, Maria Llull Jaume, Felisa Garcia Llompert i Antònia Sastre Florit. Les germanes capitulars, després d'onze dies de treball, sintetitzaven el fruit de l'estudi i la projecció de futur en la declaració final i setze decisions capitulars, que tenen com a objectiu impulsar a «viure amb l'esperança en el futur de la nostra consagració a Déu en el seguiment de Jesucrist mitjançant el Carisma de la Caritat».

Vet aquí un fragment del manifest resultant del Capítol General:

«Volem treballar per renovar constantment la fidelitat i felicitat de cada una i de tota la Congregació, i potenciar l'espiritualitat de la Caritat com a estil de vida mitjançant la Paraula de Déu, la Regla de Vida, la pregària, la litúrgia i l'Eucaristia.

Volem revitalitzar la vida comunitària, fonamentada en la corresponsabilitat de totes, i ser testimoni de comunió fraterna de la transcendència i misericòrdia de Déu.

Volem que la nostra missió estigui impregnada d'esperit evangèlic i faci patent el nostre carisma, al voltant nostre i societat.

Volem restar obertes a les noves necessitats que van sorgint i cooperar en les possibles solucions juntament amb altres membres del poble de Déu.» (C.S.)

ESTIC CONTENTA! HE ELEGIT TENIR EL FILL!

TELÈFONS DE LA VIDA
932 047 111 i 932 805 683

A PROVIDA m'han ajudat a pujar-lo

FUNDACIÓ PRO RESPECTE A LA VIDA HUMANA
BONAPLATA, 42, 1R, TEL. 932 047 111
08034 BARCELONA

Vic

El Bisbat de Vic presenta la seva estadística sacramental

VIC.— Arribats a finals de curs, el bisbat de Vic, en la seva Secretaria general i Cancelleria, ha presentat a la Secretaria d'Estat de la Santa Seu les dades de l'estadística de la població assignada al territori del bisbat, corresponent a les comarques d'Osona i el Ripollès, Bages i Anoia, a més de part del Vallès Oriental o de la Selva.

El personal

Així, amb una població estimada de 388.649 habitants, corresponen 10 arxiprestats en els quals s'organitzen les 248 parròquies erigides. En superfície, hi ha un total de 4.185 quilòmetres quadrats, i podríem dir que la parròquia tindria de mitjana 16,88 km² i 1.567,13 habitants. La densitat de població del bisbat seria de 93 habitants per km².

Com a servei ministerial es compta amb tres bisbes residents, el titular Mons. Romà Casanova i Casanova, i els dos emèrits: un de Girona, Mons. Jaume Camprodon, i el mateix emèrit de Vic, Mons. Josep M. Guix i Ferreres. Al bisbat de Vic hi resideixen 197 preveres, amb diferents càrrecs i responsabilitats en el si de l'Església, a més de deu diaques que exerceixen el seu servei pastoral.

A més, cal comptar amb la vida religiosa: 17 instituts masculins, de vida consagrada, així com 74 congregacions femenines de vida consagrada, tant en monestirs, convents, col·legis i comunitats diverses; i una comunitat mixta d'associació religiosa. Molta vida.

El conferiment dels sacraments

Igualment, s'han donat a conèixer les dades pel que fa a l'estadística sacramental, és a dir, els números referents als sacraments atorgats. D'aquests són 2.132 baptismes, que en relació amb la població, dona un resultat de 5,5 baptismes per cada 1.000 habitants. Pel que fa a Primeres comunions, n'hi ha hagut 1.315,

La catedral, el cor de la diòcesi.

que signifiquen 3,4 per cada 1.000 habitants; així com 445 confirmacions (1,15 per cada 1000 habitants) i 713 matrimo-

nis (1,84 per cada 1000 habitants).

D'altra banda es calcula que entre el total d'habitants de la població de la diòcesi, es compten 2.259 cristians no catòlics i 10.302 persones que professarien altres confessions religioses. Aquestes últimes dades sempre són una aproximació ja que no hi ha un cens real sobre aquest darrer aspecte.

Així, es pot tenir una aproximació del que és el bisbat de Vic, com a zona eminentment rural. L'Església catòlica hi té la seva vida i acció i els sacraments hi són, potser, la forma més visible i comptable de la seva activitat, però sense ser-ne l'única forma. Per això, no s'ha de desestimar tota l'altra acció caritativa, educativa i pastoral, de la qual cal parlar a bastament en un altre moment i en què es revela l'Església com una institució on moltes famílies acudeixen per rebre un missatge d'eternitat i de profunditat vital, enmig d'un món que, d'altra banda, se secularitza a marxes forçades. En tot cas, ja ho va dir el Senyor, «Jo seré amb vosaltres cada dia, fins a la fi del món» (Mt 28,20).

Jordi Castellet

Residència Nostra Senyora de Fàtima al Tibidabo

- ✓ Instal·lacions amb espais enjardinats i de bosc molt amplis.
- ✓ Habitacions individuals amb bany i instal·lació per a TV i telèfon.
- ✓ Ampli menjador amb vistes panoràmiques.
- ✓ Capella, gimnàs, etc.

Equip humà de professionals: metge, assistent tècnic sanitari, assistent social, gabinet psicològic, podòleg, fisioterapeuta, terapeuta ocupacional i animació, perruqueria, personal assistencial i auxiliar.

Últims avenços informàtics, en el control postural i la localització de persones.

Disposem d'un nombre de places concertades amb la Generalitat de Catalunya.

La qualitat de vida de les persones grans és la nostra prioritat

FUNDACIÓ B. NOSTRA SENYORA DE FÀTIMA
Carretera de Vallvidrera a Tibidabo, 102-104
08035 Barcelona
Tel. 934 343 630 - 609 101 344
Fax 934 343 650
e-mail: fundfatima@terra.es
web: www.fundacionntrasra.fatima.org

Ròger de Llúria, 5 • 08010 Barcelona
Tel. 933 010 887 • Fax 933 174 830 • A/e: editorial@claret.es
www.claret.es

¡Levántate y anda!

Reflexiones sobre la vida cotidiana

Lluís Armengol

¡Levántate y anda!

Reflexiones sobre la vida cotidiana

Un libro que nos ayudará a recuperar la esperanza y las ganas de vivir, sabiendo que no estamos solos, sino que hay Alguien que siempre nos da la mano.

Col. Punto de encuentro. 234 pág.

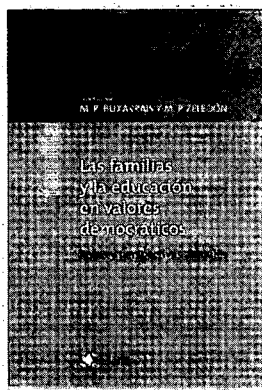
Sebastià Taltavull

Plantados junto al agua

Las preguntas de Jesús (1)

Una aproximación al conocimiento del Evangelio y de la Biblia desde el diálogo con Jesús y a partir de las preguntas que él mismo hace.

Col. Punto de encuentro. 372 pág.

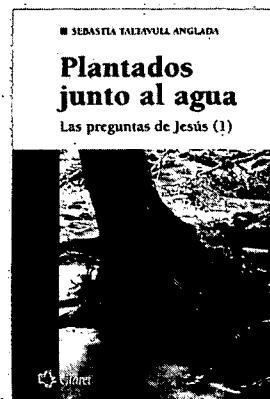

P. Zeledón / M. R. Buxarrais (eds.)

Las familias y la educación en valores democráticos

La aceleración de los cambios que caracterizan nuestro mundo incide más que en otras épocas en la familia como espacio afectivo de convivencia y aprendizaje.

Col. Familiaforum, 1. 256 pág.

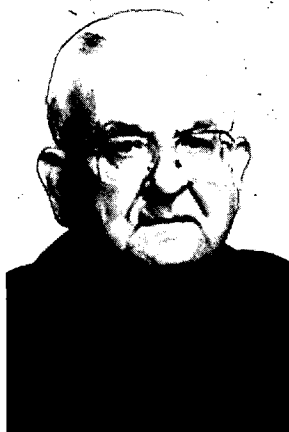

Tarragona

Condol per la mort de Mn. Blai Quintana, canonge del Capítol Catedral

TARRAGONA.— El 18 de juliol passat, als 95 anys d'edat, va passar a la casa del Pare Mn. Blai Quintana Argilés, canonge del Capítol Catedral de la seu de Tarragona. El Dr. Quintana era una persona molt coneguda i estimada a la ciutat de Tarragona i es pot dir que, gairebé fins als darrers moments, malgrat la seva avançada edat, va col·laborar, en la mesura de les seves possibilitats, en diverses tasques pastorals.

Les exèquies, que van ser presidides per l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol Balcells, es van celebrar a la capella del Seminari Pontifici, recentment restaurada, i on el difunt sacerdot havia rebut la major part dels ordres menors i majors, funeral que va comptar amb l'assistència de la major part dels preveres de l'arxidiòcesi i nombrosos amics i fidels. Les restes mortals de Mn. Blai Quintana van rebre sepultura al cementiri de la vila d'Arbeca, el seu poble natal. El Dr. Blai Quintana va néixer a la localitat lleidatana d'Arbeca el 29 de maig del 1912 i va ser ordenat sacerdot el 30 de juny del 1935 pel cardenal arquebisbe de Tarragona, Mons. Francesc d'Assís Vidal i Barra-

Mn. Blai Quintana.

Benjamín de Arriba y Castro el va designar canonge del Capítol Catedral.

Joan Boronat

quer. Va desenvolupar el seu ministeri pastoral fins a l'esclat de la guerra civil, tasca que va reprendre un cop acabat el conflicte bèl·lic. Es va dedicar a la docència com a professor del Seminari Pontifici de Tarragona, activitat que va combinar amb altres responsabilitats com ara capellà d'alguns instituts religiosos, sanitaris i castrens. Doctorat en Dret Canònic, va ocupar diversos llocs de responsabilitat al Tribunal Diocesà i al Metropolità: va ser jutge diocesà i notari major, entre altres càrrecs. L'1 de gener del 1964 el cardenal arquebisbe de Tarragona,

Dedicació de l'església parroquial de Perafort

PERAFORT.— El dia 14 del passat mes de juliol va tenir lloc l'acte de la solemne dedicació de l'església parroquial de Sant Pere Apòstol de Perafort, poble de la comarca del Tarragonès. Per aquest motiu es va celebrar una eucaristia presidida per l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol Balcells, i concelebrada amb el rector de la parròquia, Mn. Xavier Roir, junt amb altres preveres. La celebració litúrgica va comptar amb una nombrosa presència de fidels que van omplir el temple, entre ells, l'alcalde de Perafort, Josep Martí Pla. Després de procedir a la col·locació de les relíquies de sant Vicenç i de sant Desideri, l'arquebisbe Jaume va fer la unció de l'altar i els murs interiors de l'església, amb l'encensament i la il·luminació. Un cop acabada l'eucaristia, intensament viscuda per tota l'assemblea, es va llegir l'acta de la dedicació i la signatura que l'oficialitza, amb la descoberta d'una placa commemorativa que va descobrir el prelat tarragoní. L'església parroquial de sant Pere és d'estil neoclàssic i en destaca la rosassa i el campanar quadrangular a la seva base i octogonal en el cos superior. Es va edificar al segle XVIII i recentment ha estat restaurada de forma molt acurada. (J.B.)

Visita oficial de l'alcalde de Tarragona a la catedral

TARRAGONA.— Recentment va tenir lloc la primera visita oficial del nou Ajuntament de Tarragona a les prospeccions arqueològiques i a les obres de la catedral. Josep-Fèlix Ballesteros, alcalde de la ciutat, i els regidors de l'equip de govern del consistori tarragoní, van ser rebuts per Mons. Jaume Pujol, arquebisbe de Tarragona. La visita va començar per la part del mur romà i va acabar al campanar de la seu, sota la Càpona, passant primer sobre les teulades del Santíssim i de la catedral, des d'on es va poder contemplar l'estructura del nou Museu Diocesà. L'alcalde i el seu equip van quedar molt satisfets de la visita i van mostrar el desig de continuar col·laborant en la conservació del més emblemàtic dels monuments tarragonins, i la intenció d'implicar-hi altres institucions. (C.C.)

LA CAMPANYA DEL ROSARI VA CREIXENT

El 13 d'octubre del 1992, el pare Werenfried va començar a Moscou una gran campanya del rés del Rosari. En aquells moments, després de la caiguda del comunisme a Rússia, la campanya del rés del Rosari es va proposar un objectiu ecumènic: per a la conversió de l'Occident materialista, la victòria de Crist a Rússia i la reconciliació entre l'Església ortodoxa i la catòlica.

Però, la història no s'atura i objectius nous contribueixen al cada vegada més gran nombre de cristians que preguen cada dia a la nostra Mare com a mitjancera de les nostres súpliques. En aquests moments —i a petició dels senyors bisbes— l'objectiu de la nostra pregària diària va cap a Cuba. Quin n'és l'objectiu?: que 400.000 catòlics cubans puguin rebre un rosari beneït pel Papa i puguin sumar-se a la campanya del rés del Rosari.

Des del començament de la campanya el 1992, amb el títol *Sota la teva empara ens acollim*, es va publicar un llibret de meditacions sobre els misteris del Rosari en nou idiomes. Ara s'ha reeditat amb textos i il·lustracions nous, així com amb la inclusió dels nous cinc «misteris de llum».

Amb un donatiu de 6€ vostè pot o:

- Adquirir el rosari i el llibret de meditacions i unir-se a aquesta meravellosa campanya de pregària a la nostra Mare.
- Encarregar-nos que —en nom seu— enviï el rosari beneït pel Papa i el llibret *Sota la teva empara ens acollim* a un germà nostre en la fe de l'Església necessitada a Europa de l'Est o del Tercer Món.

Ajudeu-nos a propagar aquesta campanya!

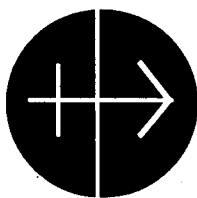
El Rosari beneït pel papa Benet XVI i el Llibret de meditacions són a disposició de tots aquells que es vulguin unir a la CAMPANYA DEL ROSARI

COM S'AJUDA A LA CAMPANYA

Invitem tots els qui vulguin participar en aquesta campanya a enviar un DONATIU DE 6€. A canvi, rebran un rosari beneït pel Papa i el llibret «Sota la teva empara ens acollim» i nosaltres n'enviarem un altre GRATUÏTAMENT en nom seu als creients de Cuba que ens ho estan sol·licitant.

Goig · Llum · Dolor · Glòria

Ajuda a l'Església Necessitada

Associació Pública Universal dependent de la Santa Seu

Ferrer del Río, 3 - 28028 MADRID - Tel. 917 259 212

Filial: Luis Antúnez, 24, 2n 2a - 08006 Barcelona - Tel. 932 373 763

c/c: 0049-1806-91-2110636317 - BSCH - Barcelona

☐ Vull rebre..... Rosaris i llibrets, i unir-me a la CAMPANYA .	Nom i Cognoms
☐ Hi col·laboro amb €	Carrer núm
Per: Gir ☐ Transferència ☐ Xec ☐	C. Postal i Població
	Província.....

Tractar les dependències amagades

■ L'associació Atenció i Investigació de Socioaddiccions tracta casos de dependència de conductes que són sovint socialment acceptades

Davant de l'augment de grups de manipulació psicològica o sectes coercitives van provocar ja fa més de 30 anys l'aparició d'Atenció i Investigació de Socioaddiccions (AIS). Es tracta d'una entitat privada, independent, sense ànim de lucre i declarada

d'utilitat pública. AIS ha esdevingut una associació amb un equip interdisciplinari que fa front a l'augment de diverses situacions de dependència i on la disponibilitat de recursos terapèutics professionals és molt limitada.

Quan el 1977 un grup de famílies va adonar-se que els seus fills havien estat captats per un grup de manipulació sociològica van decidir unir-se per donar tractament i assessorament a persones afectades per trastorns de dependència grupal. Així va néixer AIS. El seu objectiu és avançar en el coneixement, prevenció i resposta social sanitària i jurídica de les alteracions provocades per les socioaddiccions, enteses com a trastorns de dependència no vinculats a la ingesta de substàncies químiques.

La dinàmica dels grups de manipulació psicològica pot provocar en els seus membres una total dependència del grup o líder, en detriment de les seves relacions personals i familiars i generar alteracions psicològiques, socials i físiques. Aquests grups solen presentar-se com a ONG, associació, grup religiós, cultural, polític, terapèutic o artístic i apliquen de forma sistemàtica procediments d'influència no ètica (procediments psicològics o control de la personalitat). Segons explica Miguel Perlado, psicòleg especialista en grups de manipulació, «fins ara no s'ha pogut aïllar un únic perfil de les persones captades per un grup de manipulació sociològica, tot i que podem parlar d'alguns subgrups, però no d'un de sol.» Després d'unes primeres mostres d'amistat, d'oferiment de seguretat i suport a tots els nivells, el grup busca els punts febles de la persona a captar, i si no se'n troben, se'n creen i s'utilitzen per culpabilitzar la persona. Més tard es proposen cursos, recesos, xerrades o altres activitats per buscar solucions de tal forma que acaben ocupant tot el temps físic i mental de la persona captada. I finalment s'atemoreix la persona assegurant-li que si abandona el grup, aquest desvetllarà els seus secrets, la seva

vida es veurà afectada negativament, causarà malalta etc. Segons Miguel Perlado, «les persones que fan més demanda de tractament a causa de manipulacions psicològiques són les que pertanyen a grups religiosos i els de base terapèutic-curatiu.»

Pel que fa a les socioaddiccions, Vega González, psicòloga clínica especialista en socioaddiccions, afirma que «algunes

laboral, social o davant d'estats d'ànim crònicament negatius com la fatiga, baixa autoestima, distorsions en la imatge corporal, etc.

La família i els amics, peces clau

Davant d'aquestes situacions de dependència els especialistes d'AIS alerten del

fet que «és molt important parlar amb la persona i intentar fer-li veure que té un problema que hauria de consultar amb un professional de la salut». La presència de la família i els amics és fonamental: «Des del punt de vista de la família, és convenient que s'impliqui en el tractament. Les famílies són una peça clau tant en el procés del tractament com en la prevenció de futures recaïgues. Els amics també

poden ajudar la persona a cercar alternatives gratificants, com ara anar al cinema o fer esport. «Família i amics són elements molt importants en la resolució del trastorn», assegura Miguel Perlado.

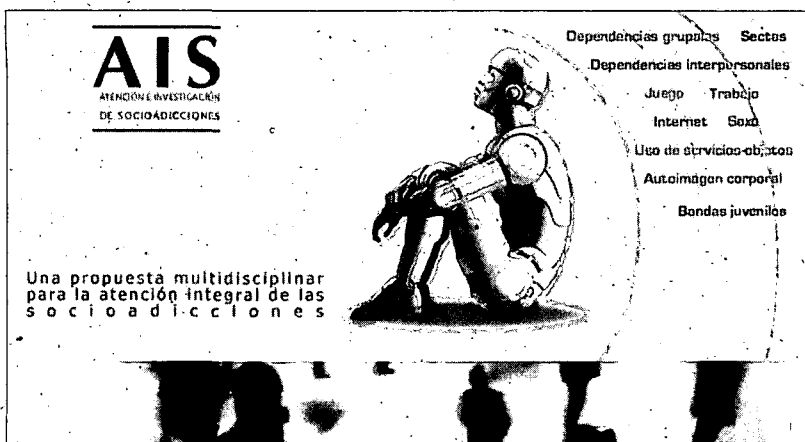
Pel que fa als professionals cal destacar que encara hi ha una disponibilitat limitada de recursos terapèutics especialitzats. El Pla Director de Salut i Addiccions promogut pel Departament de Salut de la Generalitat de Catalunya està contemplant i reorganitzant l'assistència en el terreny de les socioaddiccions, «una cosa completament necessària i que avui dia s'està implementant», afegeix Vega González. En aquest sentit, «una de les prioritats d'AIS és conscienciar i sensibilitzar la població i els professionals de la salut mental, que les socioaddiccions, cada vegada més, constitueixen un problema addictiu i de salut mental.» Els terapeutes d'AIS alerten de la «importància d'educar

els fills en la tolerància a la frustració i en el consum i ús responsable com a mesura de prevenció, així com ensenyar a ser crítics amb la publicitat i davant de la pressió del grup.» També està en marxa un programa de prevenció que s'aplica a les escoles a alumnes de 3r de la ESO per ensenyar a detectar situacions de risc on poden ser manipulats per altres persones.

L'equip terapèutic format per un director mèdic, quatre psicòlegs clínics, una psiquiatra, un metge epidemiòleg i que en alguns casos compta també amb la col·laboració de voluntaris, atén anualment una mitjana de 100 casos nous de grups de manipulació sociològica i 45 d'altres socioaddiccions. «Els tractaments són processos habitualment llargs, en els quals sovint el compromís familiar constitueix una eina essencial en l'èxit del tractament», remarquen els psicòlegs. La duració del tractament sol ser d'entre 12 i 18 mesos i el percentatge de recuperació dels pacients pot variar entre el 60% i 70%. «La nostra experiència ens demostra que la majoria dels casos tractats evolucionen favorablement», afirmen Vega González i Miguel Perlado.

Des que AIS es va crear, ja fa 30 anys, l'associació s'ha anat professionalitzant i el seu objectiu de cara al futur és continuar avançant en el coneixement, la prevenció i la resposta social, sanitària i jurídica de les alteracions provocades per les socioaddiccions. A més els especialistes d'AIS preveuen «l'aparició d'altres tipus d'addiccions a causa de la pressió social i de la societat de consum». D'aquí la necessitat d'una associació com AIS, que tracta uns casos no coberts per la xarxa d'assistència pública ni altres entitats.

Mónica García

AIS ofereix ajuda professional i integral per tractar les socioaddiccions.

d'aquestes addiccions són activitats com el treball, l'esport o les compres que són també inherents a la conducta humana i d'altres resulten socialment acceptades o potenciades, com el joc o l'ús del telèfon mòbil». És per aquest motiu que la detecció de la socioaddicció comporta una gran dificultat, com a mínim en les seves primeres etapes ja que «són activitats socialment acceptades i és essencialment una qüestió d'intensitats o pèrdua de control», explica la psicòloga. Així, una persona addicta a la feina és sovint valorada socialment com un treballador exemplar, l'addicció a l'esport pot ser vista com la conducta d'algú que cuida el seu cos o una dona addicta al seu maltractador pot ser considerada com una esposa fidel. Qualsevol persona pot veure's afectada per una socioaddicció: s'ha detectat una especial vulnerabilitat o predisposició en moments o situacions de crisi o inestabilitat emocional, afectiva,

ATENCIÓ I INVESTIGACIÓ DE SOCIOADDICCIONS (AIS)
AV. DIAGONAL 430 1ER 1^a
08037 BARCELONA
TEL. 933 013 024
FAX 933 018 744
www.ais-info.org
a/e: ais@ais-info.org

xarxanet.org
XARXA ASSOCIATIVA I DE VOLUNTARIAT DE CATALUNYA

Cent anys d'escoltisme

■ L'esperit escolta ha estat el nord que ha guiat moltes generacions de catalans i de ciutadans d'arreu del món

Enguany es commemora el centenari de la fundació de l'escoltisme, un moviment formatiu que tanta importància va tenir —i encara té avui dia— en el nostre país i que va comptar amb el suport dels bisbats catalans, fet que li va permetre desenvolupar-se amb molta més normalitat.

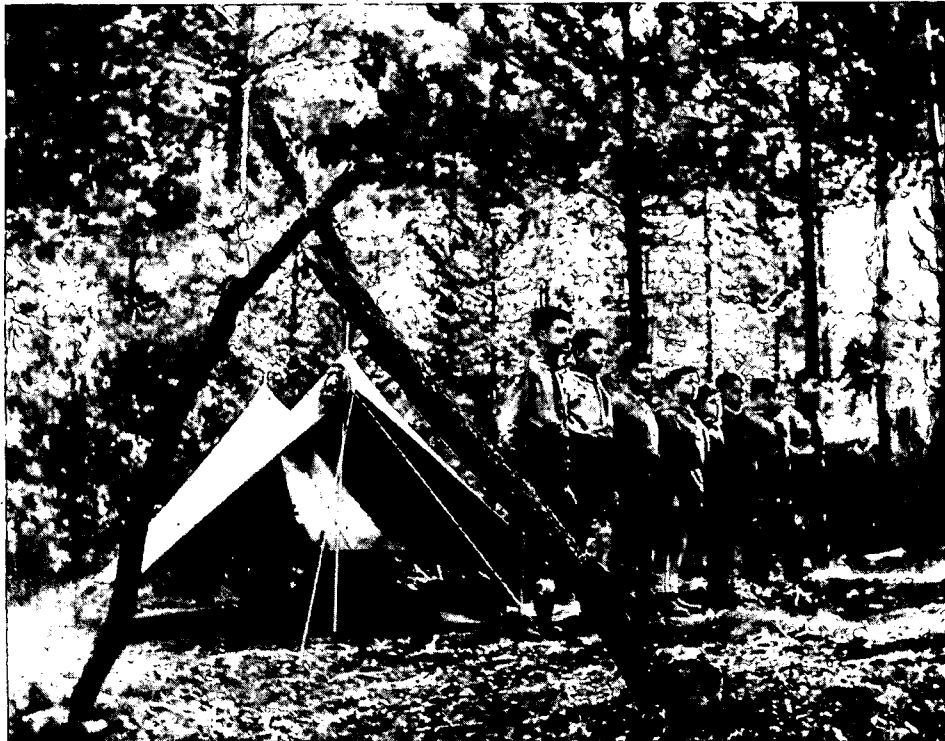
L'escoltisme és un mètode amb incidència mundial. No es tracta, doncs, d'un fenomen anecdòtic, sinó d'una realitat que representa la proposta socio-pedagògica més important de la història de la humanitat, capaç de travessar fronteres, adaptar-se a les diverses cultures i realitzar una labor meritòria. Des dels inicis, el mètode escolta ha proposat el desenvolupament de la personalitat dels infants i dels joves a través de la vida de grup en el temps de lleure. El sentit de la responsabilitat, l'esperit de servei i el treball en equip en són els valors educatius més característics i hi té força importància la vida a l'aire lliure.

L'escoltisme va ser fundat l'any 1907 per Robert Baden-Powell (1857-1941), militar de l'exèrcit colonial britànic. A més de bon estrateg, li plaïa apropar-se a les persones; i s'adonava de les dificultats del jovent per afrontar les condicions desfavorables. En retornar a la metròpoli i amb una base pedagògica vocacional, va adaptar a la vida civil alguns mètodes d'entrenament emprats en temps de guerra —per exemple, els del setge de Mafeking, a Sud-àfrica durant la guerra anglo-bòer—. Les propostes van tenir bona acceptació entre els pedagogs i educadors britànics i va concretar la seva teoria en el llibre *Escoltisme per a nois*.

Es considera que el primer acte escolta el va fer el 1907 a l'illa de Brownsea, al riu Tàmesi, amb la participació d'una vintena de nois de diverses procedències i classes socials. Amb poc temps, el mètode es va estendre al Regne Unit, als països del l'Imperi britànic i a Europa, i va decidir ampliar-lo als infants (*llobatons*) i adaptar-lo a les noies (*daines* i *noies guies*). També va crear un organisme mundial de coordinació.

L'escoltisme català

Els inicis a Catalunya daten del 1912, promoguts per un grup de monàrquics i militars, encapçalats per Pere Rosselló i Axet. Foren els Exploradors Barcelonencs, amb incidència en algunes ciutats catalanes, confederats amb els Exploradores de España, amb el rei Alfons XIII com a cap «nacional» i amb una rígida jerarquia copiada del país d'origen. El 1914 a l'Estat espanyol hi havia 10.500 exploradors, dels quals uns 1.500 eren catalans.

Un campament escolta durant els anys quaranta.

Als anys trenta els escoltes catalans van obtenir l'autonomia respecte de Madrid i van crear la Federació de Boy-Scouts de Catalunya. Ja abans, però, hi havia hagut alguns intents d'adaptació a les característiques de Catalunya, promoguts per sectors avançats encapçalats, entre altres, per Josep M. Batista i Roca, historiador, polític i vinculat amb l'excursionisme, que va instituir el 1927 els Minyons de Muntanya, amb una metodologia i una estructura més apropiada.

Durant la dictadura franquista, l'escoltisme català va ser molt perseguit, i va patir agressions sobretot de l'organització feixista Falange Española. La represa va ser lenta però constant, sovint feta per persones anònimes; tant civils amb conviccions clares, com eclesiàstiques, sobretot rec-

tors de parròquies d'arreu del país, que hi veien la normalització en la formació del jovent. Un fet destacat va ser la creació, el 1956, de la Delegació Diocesana d'Escoltisme, amb la participació de la majoria de bisbats catalans i que va agrupar l'escoltisme confessional.

Poc després, la Delegació va formar part de la Conferència Internacional de l'Escoltisme Catòlic que l'any 1960 va celebrar una assemblea a Vallvidrera (Barcelona), amb representants de vint-i-nou països. El marc legal eclesiàstic i el suport internacional van ser dos bons punts per a l'expansió de l'escoltisme català, no sense alguns grups no confessionals o que volien anar per lliure que van integrar altres associacions (Boy-Scouts de Catalunya, Nois i Noies Escoltes, etc).

Època de canvis

Com la majoria de moviments socials, l'escoltisme a Catalunya va entrar en crisi a partir dels anys seixanta. Les noves

formes de pensament fruit, per exemple, de la tendència al laïcisme, del trencament de les normes comunament acceptades o de la pèrdua progressiva d'alguns valors considerats bàsics, van provocar canvis en la composició dels grups —creació dels *rangers* i dels *pioners*, en l'etapa juvenil, per exemple— i algunes variacions en el mètode —cert relaxament de la disciplina, menys compromís personal o la creació de les unitats mixtes integrades per nois i noies, entre d'altres.

També durant aquests anys a l'escoltisme li van sorgir «competidors», principalment els esplais i el Servei de Colònies de Vacances, que si bé amb punts en comú amb ell, posen més èmfasi en el lleure que en la formació. És destacable la important aportació de l'escoltisme com a escola de democràcia en temps de dictadura i la destacada contribució al manteniment del catalanisme, fins i tot influint en sectors d'immigració castellana. Potser per això, en aparèixer la democràcia, algunes tendències polítiques —Cristians pel Socialisme, nacionalistes, independentistes, etc.— van voler monopolitzar-lo en benefici partidista.

En no aconseguir-ho plenament i amb la coincidència de qui proposava el «pro-

gressisme» com a única manera de fer avançar la societat, va fer minvar el suport al moviment per part d'un sector de la societat. Fins i tot es va idear el terme despectiu *kumbayà*, fent-lo sinònim d'escassa preparació per afrontar «la vida moderna» de qui procedia de l'escoltisme. Sigui com sigui, tots els escoltes hem intentat ser fidels a les paraules de Baden-Powell: «Procura deixar aquest món una mica millor de com l'has trobat.» I, això, no tothom ho pot dir...

Vigència d'un moviment

Avui dia, tot i els inconvenients esmentats i la crisi pròpia del canvi d'era que vivim, uns 12.000 nois i noies integren l'escoltisme a Catalunya i a escala mundial la xifra es comptabilitza per milions. Aquesta realitat porta a reflexionar sobre la vigència d'un moviment creat fa un segle. Al meu entendre, la principal virtut de l'escoltisme és haver metoditzat allò que és evident: per mitjà del lleure, aprendre uns valors i una predisposició que permeten el desenvolupament harmònic i lliure de la persona adulta.

El que és difícil de definir, resumit en l'esperit escolta, ha estat el nord que ha guiat moltes generacions de catalans i de ciutadans d'arreu del món. I, malgrat hi hagi qui argumenti el contrari, encara continua tenint validesa en els nostres dies. Al cap i a la fi la «matèria primera» del mètode continua sent la mainada i el jovent que s'ha de preparar, necessàriament, per al futur i, en tot cas, és l'entorn canviant —«líquid», segons la teoria del sociòleg polonès Zygmunt Bauman— que obliga a constants adaptacions.

En l'any que es commemora el centenari de la fundació, un record d'agraïment per a sir Robert Baden-Powell i l'enhorabona a tots els qui hem tingut la sort de pertànyer al moviment. I, sobretot, ànims i molts encerts a qui en són els actuals responsables. El repte de l'escoltisme al segle XXI és difícil, però no impossible. Algú, amb habilitat, ha d'eleva la solidesa del mètode a la categoria de nou punt de referència dins un món que necessita noves vies de renaixença.

Jordi Llorach i Cendra

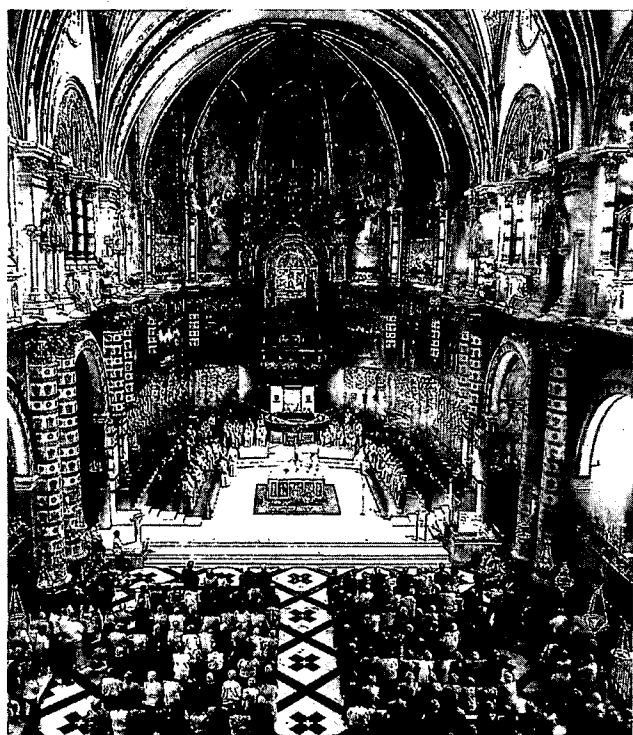
Escoltes catòlics europeus renoven la promesa davant de Benet XVI

CIUTAT DEL VATICÀ.— Milers d'escoltes i guies catòlics d'Europa es van aplegar l'1 d'agost passat a l'Aula Pau VI del Vaticà per reafirmar la seva identitat eclesial i renovar la seva promesa escolta davant del papa Benet XVI, el qual va desitjar al moviment fundat fa cent anys que «continui produint fruits fecunds de formació humana, espiritual i civil a tots els països del món». Aquest acte de renovar la promesa escolta es va dur a terme arreu del món.

L'escoltisme està present activament a 170 països i aplega prop de quaranta milions de persones. És el moviment juvenil amb més diversitat cultural, religiosa i ètnica del planeta. Es basa en una vocació d'aprendre a conviure en la diversitat bastida molt abans que aparegués el concepte «globalització». Cal recordar que l'1 d'agost del 1907, a l'illa de Brownsea (Gran Bretanya), es va realitzar el primer camp escolta de la història, organitzat per lord Robert Baden-Powell, fundador del moviment escolta. (ACI)

**Cada
diumenge**

**La Missa Conventual
de Montserrat
en directe
a les 11 del matí**

■ Barcelona 106.6	■ Lleida 91.5
■ Tarragona 100.6	■ Cerdanya 104.4
■ Catalunya Central 93.7	■ La Seu d'Urgell 105.0
■ Girona 103.4	■ Andorra 107.5
■ Tortosa 90.1	
■ Garraf 96.8	
■ Vic 91.3	

www.radioestel.com

cultura

Aposta pel diàleg en el litigi del Museu Diocesà

■ El bisbat de Lleida pensa que és la solució «més acceptable»

LLEIDA.— El bisbat de Lleida, mitjançant un comunicat de premsa que va fer públic el 2 d'agost passat, va sortir al pas de diverses de-

claracions efectuades darrerament sobre el litigi de les obres d'art del Museu Diocesà, reproduïdes en els mitjans de comunicació social.

En aquestes manifestacions, provinents del bisbat de Barbastro-Montsó i d'altres instàncies, es demana l'execució immediata del decret de la Congregació per als Bisbes de 8 de setembre del 2005, que manava tornar a Barbastro-Montsó algunes obres (113) que són al Museu de Lleida, Diocesà i Comarcal.

Davant d'aquestes declaracions i els comentaris conseqüents, en un sentit o en un altre, dels mitjans de comunicació, el bisbat de Lleida en l'esmentada comunicació assenyalava que, des que es va produir el decret de la Congregació per als Bisbes el 8 de setembre del 2005, ha estat sempre disposat a complir-lo i va fer els passos necessaris a l'efecte.

«Malgrat aquesta disponibilitat —continua dient el comunicat— circumstàncies alienes a la voluntat del bisbat van impedir que es pogués dur a terme l'execució del decret. Ens referim, com és notori per a tothom, al fet que les obres d'art que van ser adscrites al Museu de Lleida, Diocesà i Comarcal, estan catalogades per la Generalitat de Catalunya com una col·lecció protegida per les lleis de Patrimoni Cultural. La qual cosa fa que el bisbat no en pugui disposar al seu arbitri, degut al fet que l'afecta la legislació civil, tal com preveu el canó 1.290 del Codi de Dret Canònic, llevat que des de l'administració es faciliti l'execució de l'esmentat decret.»

Tanmateix, el comunicat fa memòria que en el seu moment es va creure oportú presentar al tribunal de la Rota Romana el recurs corresponent «per tal que conegués i decidís judicialment, a la vista de les proves presentades, el fons de tota la qüestió, és a dir, la propietat de les peces. Cosa que altres instàncies i tribunals no han examinat».

El bisbat manifesta que tant la impossibilitat actual de l'execució del decret per raó de les lleis civils, com el recurs a la Rota Romana, «són coneguts i

Les obres del nou edifici del Museu de Lleida estan molt avançades i es preveu que serà inaugurat el novembre.

valorats per la Nunciatura i per la Congregació per als Bisbes». «Cal afirmar —diu el comunicat—, per tant, que el bisbat de Lleida, ni abans ni ara ha ignorat les lleis de l'Església, ni tampoc les lleis civils que li afecten.»

La nota de premsa conclou amb una clara aposta pel diàleg, amb l'objectiu de trobar una sortida viable a aquest litigi. La via, segons el comunicat, seria una col·laboració de tots dos bisbats per poder gaudir, en els diversos llocs que es determinin, de les obres d'art en litigi i moltes altres. «És, avui per avui, la solució més acceptable i possible. I més tenint en compte que la solució definitiva per part de les institucions judicials pot demorar-se», diu textualment la nota de premsa.

El bisbat de Lleida, d'acord amb aquest comunicat, fa una clara aposta per continuar dialogant amb el bisbat de Barbastro-Montsó i amb totes les institucions, molt especialment amb les implicades en el Consorci del Museu de Lleida Diocesà i Comarcal.

Jordi Curcó

Exposició de Josep Ricart al Museu Diocesà d'Urgell

SEU D'URGELL.— Mons. Joan Enric Vives, bisbe d'Urgell, va inaugurar el 27 de juliol, al Museu Diocesà d'Urgell, l'exposició del pintor i escultor Josep Ricart. L'exposició es pot visitar fins al proper 21 d'agost durant els horaris de visita del conjunt catedralici (de 10 a 13 hores i de 16 a 19 hores, de dilluns a dissabte, i els diumenges de 10 a 13 hores). Josep Ricart exposa una mostra de les peces més significatives de la seva llarga trajectòria. Aquest artista badaloní, molt arrelat al Cadí, és un creador autodidacta que ha treballat abastament l'art religiós i ja té diverses obres seves repartides en diferents llocs del bisbat d'Urgell i del Palau Episcopal. (C.C.)

Coses de la vida

Gràcies, Jesús!

Hola, amics! Us ofereixo una sèrie de pensaments que poden servir-vos per reflexionar durant aquest període estiuenç. Són els següents:

- Gràcies, Jesús, pels teus sofriments que ens van redimir del pecat.
- Gràcies, Jesús, per la teva misericòrdia i perdonar-nos una vegada i una altra.
- Gràcies, Jesús, que ens vas mostrar la teva divinitat en la Resurrecció.
- Gràcies, Jesús, per l'aliment, feina i salut que ens ofereixes cada dia i la conformitat en les adversitats.
- Gràcies, Jesús, pel món tan meravellós que ens regales i que sovint no sabem protegir.
- Gràcies, Jesús, per la paciència en sentir cada dia les nostres queixes, desitjos, exigències...
- Gràcies, Jesús, per donar-nos el millor tresor que pot tenir un ésser humà: la mare! Tu ens vas donar la teva.
- Gràcies, Jesús, per oferir-nos el teu amor immens en donar-te a nosaltres en l'Eucaristia.

Cecília Aranés Mallo

Excavació d'un nou dolmen a Odèn

■ Es tracta d'un monument funerari amb llindar d'accès

ODÈN.— Durant la primera quinzena de juliol es va dur a terme l'excavació i restauració del megàlit la Caixa del Moro III o dolmen de Cogulers a Odèn (Solsonès) amb el patrocini de

la Generalitat de Catalunya, l'Institut d'Estudis Ilerdencs i l'Ajuntament d'Odèn. Aquesta intervenció forma part del projecte d'investigació arqueològica Megalitisme i població al Solsonès:

camins ramaders i marques territorials (3r-1r mil·lenni aC), que desenvolupa el Grup de Prehistòria del Solsonès (GPS). Els treballs van ser dirigits per l'arqueòleg Josep Castany.

Aquest megàlit va ser descobert per Josep Castany i Lluís Guerrero de manera casual fa uns deu anys. Per tant, era desconegut pel món de l'arqueologia malgrat que estava situat a escassos mil metres dels dòlmens la Caixa del Moro I i II, prop de Fontcoberta. Ja els havia identificat Mn. Joan Serra i Vilaró, el qual no els va poder excavar del tot per culpa de la grip de l'any 1917.

El monument, doncs, ha passat desapercebut malgrat estar ubicat al peu mateix de la pista rural que mena de Lladurs a Odèn. Tant és així que el túmul que envolta la caixa funerària es trobava mossegat per la mateixa pista. Una primera imatge donava només senyals d'un túmul o tarter d'uns sis metres de diàmetre, molt desfigurat per l'herbam, garrics, alzines i un pi. Enmig d'aquest tarter un clot delimitat per tres lloses clavades, que tan sols sortien mig pam del mateix túmul dibuixant un espai rectangular de 1,50 metres de llarg i d'1 metre d'ample orientat d'est a oest, insinuaven la caixa funerària.

El Grup de Prehistòria del Solsonès va incloure l'excavació d'aquest megàlit dintre del seu projecte per tal de continuar les tasques de recerca arqueològica al municipi d'Odèn, iniciades amb les excavacions de la necròpolis megalítica del Sàlzer (2005-2006), els resultats de les quals han estat exposats en publicacions i en el Col·loqui d'Odèn (2006).

Els treballs han consistit en la neteja de l'entorn, l'excavació del conjunt i la seva restauració. Tipològicament, es tracta d'una cambra pirinenca dintre d'un túmul amb llindar d'accès. Els arqueòlegs van

Imatge del megàlit anomenat Caixa del Moro III.

constatar que, malauradament, la cambra havia estat utilitzada per guardar llavor de patates en una època recent. S'hi han trobat també alguns vidres i llaunes. —també deuria servir de petit abocador—, així com trossos de totxo que segurament són les restes de la tapadora del forat per guardar la llavor de patates.

Aquest és el motiu pel qual el contingut arqueològic i antropològic va aparèixer molt escàs i alterat. Entre altres peces, algunes ceràmiques, pertanyents a dos vasos amb apèndix de botó, un anell de bronze, una dena de collaret (*dentalium*) i també algunes restes humanes molt esmicolades: quatre ossets (falanges i un fragment de radi) i sis peces dentàries (entre elles, una d'infant).

Vestigis de la transhumància

Cada vegada sembla més clar que els megàlits estan en relació amb una societat ramadera en moviment, en desplaçaments

pendulars per aprofitar les pastures naturals de mitja muntanya a la primavera i l'estiu-tardor que s'oposen o complementen amb l'establiment més o menys permanent d'hivern a l'altiplà del Solsonès.

Llavors els megàlits del Solsonès, en general, no són més que una «fita de transhumància» que marca un pas ramader de fa 4.500 anys. Des del Calcolític,

grups de pastors amb petits ramats d'ovicaprins, quan arribava el bon temps, iniciaven moviments de curt recorregut (*trans-termenància*) carenejant serres i «collets de pas» per cercar les pastures frescals del port del Comte i la serra d'Odèn. Les carenes i collets de pas eren, al Solsonès, llocs predilectes per establir-hi els monuments funeraris per intentar donar èmfasi o sacralitzar el territori.

És per tot això que aquest megàlit, encara que humil, però força ben conservat, s'ha consolidat, restaurat i es protegirà amb una valla per evitar l'accés del bestiar boví i, a més, s'embellirà el seu entorn amb una rotonda perquè quedi com una illa al peu de la nova carretera d'Odèn a Cap del Pla. No cal dir que se senyalitzarà. Així mateix, els arqueòlegs volen manifestar el seu agraïment a l'Ajuntament d'Odèn, al Centre de Natura d'Odèn i al Sr. Francesc Rovira, propietari de la finca on radica el megàlit, per la seva col·laboració i sensibilitat per la cultura, el patrimoni i el medi natural.

Ramon Estany

Inauguració i benedicció d'un retaule al Tarròs

La pintura està dedicada a la Mare de Déu del Carme.

EL TARRÒS.— El 16 de juliol passat, festivitat de la Mare de Déu del Carme, a l'església parroquial de Santa Cecília del Tarròs va tenir-hi lloc la inauguració i benedicció d'una pintura retaule dedicada a la Mare de Déu del Carme i a les ànimes del purgatori.

L'obra, donada a la parròquia per una pietosa família de la població, ha estat realitzada en tela sobre fusta per l'artista barcelonès Joan Josep Abella. L'autor, amb una trajectòria artística força consolidada, pinta amb una tècnica expressionista extraordinària. Té obra a diversos monestirs, al fons hispanoamericà de Floridà i ara també en aquesta petita i simpàtica localitat del Pla d'Urgell, coneguda per ser el lloc on va néixer Lluís Companys, president de la Generalitat de Catalunya.

La celebració, participada amb gran devoció i alegria per veïns del Tarròs i de la Fuliola, va ser presidida pel rector, Mn. Josep Maria Ricart, reconegut músic urgellenc. (C.C.)

LES RECEPTES DE

JOAN
Villaró

Tot en proporció

Els plats que ens servien tenien el que havien de tenir. Ni poca ni molta quantitat, la justa. Igual que la decoració del local, amb una sensació de frescor, com el color de les flors ben cuidades que hi havia al jardí exterior.

Els plats de ceràmica que teníem a sobre de la taula contenien els aliments ben distribuïts, tant en color i textura com en contrastos de línies. Mai un plat d'excessiu diàmetre no ha de tenir una gran desproporció respecte del contingut. Entre el plat i el producte formaven una bona parella.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402 • www.joanvillaro.e.telefonica.net

Llibres

Maduresa espiritual

L'escriptor Igino Giordani (1894-1980) va ser un estudiós eminent dels Pares de l'Església. Va escriure 104 llibres, en els quals va tractar temes com la relació entre Déu i l'home, la religió i la política, etc. En aquesta nova edició, revisada i ampliada del seu *Diario de fuego*, es recullen les confessions i meditacions d'un cristià que va viure plenament com a laic sense deixar d'aspirar mai a allò diví i que va trobar la maduresa espiritual en el moviment dels Focolars. (C.C.)

Igino Giordani, *Diario de fuego*. Editorial Ciudad Nueva, Madrid 2007, 288 pàg.

Acompanyant Maria

Les escenes de l'Evangeli en les quals la Mare de Déu és protagonista principal o té un paper rellevant ens ofereixen ensenyaments plens de riquesa i grans estímuls de vida cristiana. Aquest volum ens condueix per dotze escenes: l'anunciació, la visita a Elisabet, el naixement de Jesús, la fugida a Egipte... «La vida de Maria és la vida del poble de Déu que segueix Jesucrist cap a la creació nova on regnen la justícia, la pau i l'amor», afirma Mn. Rovira Belloso. (C.C.)

Josep M. Rovira Belloso, *Vida de Maria*. Centre de Pastoral Litúrgica, Col·lecció Emaús, Barcelona 2007, 76 pàg.

Vida de Maria

Josep M. Rovira Belloso

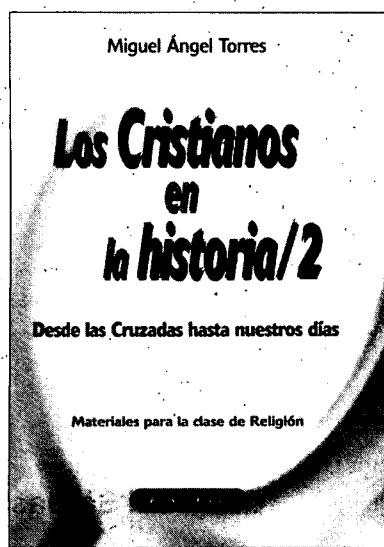

Emaús 75

Història de l'Església

Quins fets han marcat la història del cristianisme?, quins personatges han guiat l'Església en la seva història?, quins costums i tradicions identifiquen els cristians? Aquest llibre conté uns materials d'història de l'Església que serviran perquè els professors de Religió puguin disposar d'elements complementaris a l'aula. També els catequistes el podran fer servir per a la catequesi i la cultura religiosa bàsica. (C.C.)

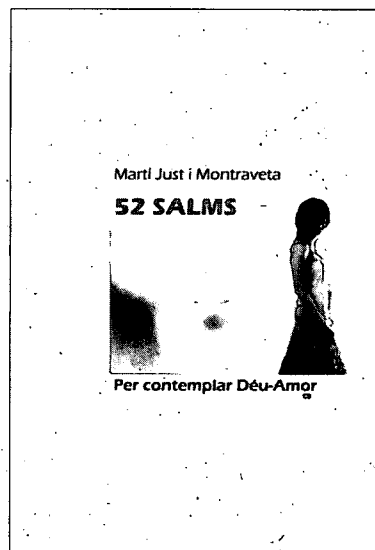
Miguel Ángel Torres, *Los cristianos en la historia (2)*. Desde las Cruzadas hasta nuestros días. Editorial CCS, Col·lecció Recursos de Pastoral, Madrid 2007, 177 pàg.

Font de vida

Al llarg dels segles, els salms han estat una font inesgotable per a la pregària personal i comunitària de tots els cristians. El poeta i músic Martí Just i Montraveta ha creat 52 salms, a partir de l'experiència de la fe en el Déu de Jesucrist, amb l'objectiu fonamental de posar de manifest que la mort ha estat vençuda i que la vida inunda l'univers. Segons l'autor, cal «una actitud de pobresa interior» perquè el lector aprofundeixi en cadascun d'ells. (C.C.)

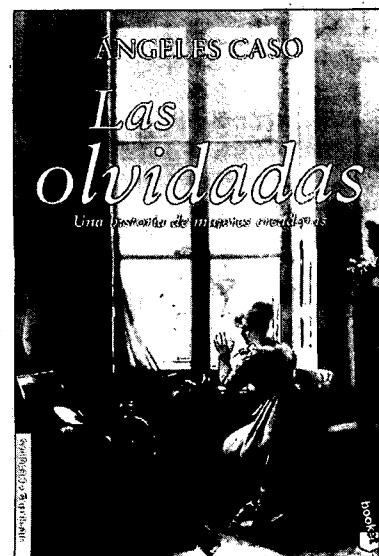
Martí Just i Montraveta, *52 salms*. Per contemplar Déu-Amor. Edicions de L'Albí, Berga 2007, 79 pàg.

Reivindicació femenina

«La presència femenina en el món de la creació no va ser tan escassa com els llibres de tants historiadors, crítics o biògrafs ens han fet creure tradicionalment», explica Ángeles Caso en la introducció del seu llibre. El seu propòsit és homenatjar grans dones (Hildegarda de Bingen, consellera de Papes i emperadors; la novel·lista María de Zayas, l'escultora Luisa Ignacia Roldán...) a les quals sovint la història ha negat el reconeixement que es mereixen. (C.C.)

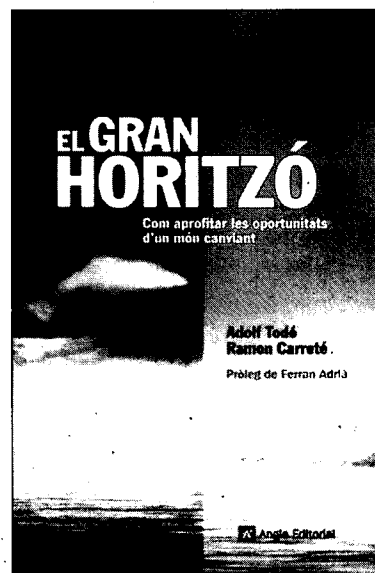
Ángeles Caso, *Las olvidadas. Una historia de mujeres creadoras*. Editorial Planeta-Booket, Col·lecció Biografías y Memorias, Barcelona 2007, 308 pàg.

Un món ple de reptes

Aquest llibre ofereix respostes —en forma de conte amb un dofí com a protagonista— a les inquietuds i incerteses que poden preocupar molts dels joves sobre el món que els envolta. Un llibre que afronta múltiples problemàtiques actuals: els reptes de la globalització, de la justícia, de la motivació personal, etc. Escrit per Adolf Todó, doctor en Economia, i Ramon Carreté, doctor en Filologia Catalana, el pròleg és obra de Ferran Adrià. (C.C.)

Adolf Todó i Ramon Carreté, *El gran horitzó*. Com aprofitar les oportunitats d'un món canviant. Angle Editorial, Barcelona 2007, 157 pàg.

Patates amb botifarra negra

INGREDIENTS:

8 patates mitjanes
botifarra negra
salsa de tomàquet
formatge ratllat
mantega

PREPARACIÓ:

Bulliu en un brou ja colat vuit patates mitjanes però senceres. Quan les hagueu bullit, deixeu-les refredar en el mateix brou. Escorregueu-les ben bé sense refrescar. En la base del plat de presentació poseu-hi una base de salsa de tomàquet amb unes quantes rodanxes de botifarra negra a sobre. Poseu-hi les patates amb força formatge ratllat i uns trossets de mantega. Gratineu-ho i... ja estarà.

Si teniu algun dubte d'aquesta recepta Joan Villaró us atindrà al tel. 938 793 402.

La crítica literària d'aquesta setmana

Gaudí? Una trampa

Tristesa, el sentiment profund que ha anat creixent a mesura que llegia aquest text estrany, en què s'involucra el nom del nostre arquitecte més seriós i respectable.

Tristesa, perquè tota la trama argumental pretesament i exageradament crítica s'ha basat en una sèrie d'indisidències descoberts per «especialistes» (?) en la complexa i singular obra del genial fill de Reus, que astora el món cada cop amb més força gràcies a les seves concepcions arquitectòniques.

Tristesa, insisteixo, perquè es veu des del primer capítol que s'aprofita el nom d'Antoni Gaudí i la veta que suposa una obra que sembla seriosa, i en realitat no és més que una trampa per als ingenus, que en lloc de trobar una obra d'anàlisi estètica —o ètica— topen amb un cúmul desordenat d'al·lusions mitològiques o al món clàssic, que només aporten confusió —i una aparent i falsa erudició— a un conjunt que no aporta res. I que, per descomptat, no té res a veure amb l'humil i genial autor dels plans de la Sagrada Família.

Antoni Gaudí suposa en el món de l'arquitectura un moment d'admiració,

Esteban MARTÍN - Andreu CARRANZA

La clau Gaudí.

Rosa dels Vents, Barcelona 2007, 448 pàg.

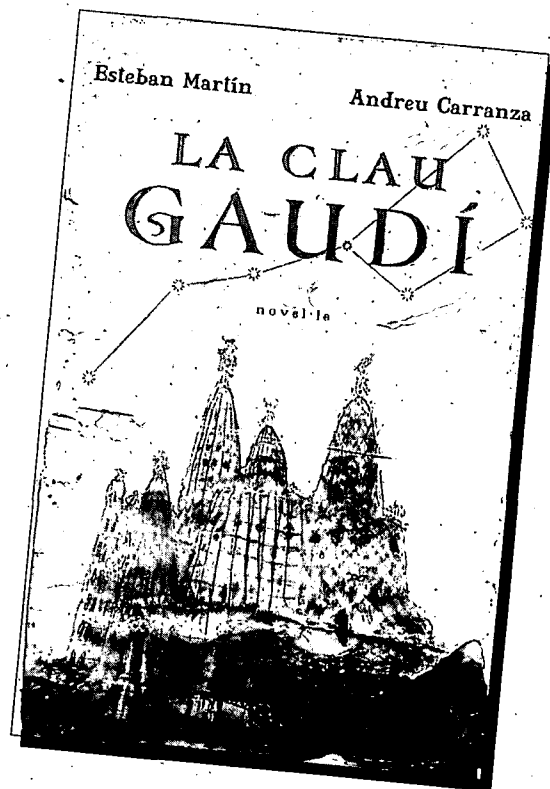
una genialitat que s'ha de respectar, davant la qual només ens hem de descobrir amb silenci, i respectar el que hi ha de gairebé sobrehumà en la seva concepció de l'arquitectura. Però d'aquí a fer-lo trampa de lectors ignorants fàcilment atrets pel seu nom transformat en mite, hi ha un abisme. Gaudí és una altra cosa, i no se'n pot fer servir el nom ni la memòria per escriure un llibre falsament erudit o misteriós, a l'estil d'*El codi Da Vinci*. Estem una mica farts d'aquestes concepcions crematístiques de la literatura.

L'atracció que aquesta arquitectura exerceix sobre el món oriental, explica la nota dels editors, que anuncien l'aparició simultània del text en japonès... Ens podem imaginar els autocars plens de petits homes nerviosos, que inunden els locals

de *souvenirs*, adquirint un text que els pugui donar la clau d'aquesta arquitectura inesperada i singular.

Tot això fa referència al fons de l'obra, a allò que explica... però desgraciadament s'ha de veure com ho expliquen, perquè si el contingut frega l'absurditat tal com acabem de dir, encara és més trist el seu estil literari.

Sobre aquesta novel·la, voldríem adduir el comentari aparegut fa poc a Regina Irae (maig 2007), i que fem nostre: «La veritat és que després de tants llibres llegits sobre el tema, ens hem de preguntar per què els esotèrics són tan retorçats i tot ho encobreixen en lloc de dir les coses clarament (i que no diguin que és perquè els dolents no ho endivi-

vin, ja que generalment, llecs en la matèria aconseguen desxifrar les claus, mentre que els dolents, als quals se'ls suposa experts en el tema, no n'encerten ni una.»

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Federació Sardanista de Catalunya
web: <http://fed.sardanista.com>

14º Certamen Ciutat de Mollet

Salvadoriana, d'Esteve Palet i Mir, de Banyoles, i Seny i Ràuxa, d'Iván Joanals i Ametller, de Calonge, són les sardanes guardonades enguany al Certamen Musical Ciutat de Mollet, que se celebra des de l'any 1993 i que es va instituir amb motiu de la declaració d'aquesta vila com a Ciutat Pubilla de la Sardana. Aquestes sardanes s'estrenaran al concert de festa major el 19 d'agost a la tarda.

Un total de sis compositors s'han presentat a la 14a edició d'aquest Certamen Ciutat de Mollet de Sardanes i Música per a Cobla. El jurat ha declarat desert el primer premi en l'apartat de sardanes, però ha decidit guardonar les dues sarda-

nes citades amb la concessió dels dos accèssits, dotats amb 300 euros cadascun. En l'apartat d'obres per a cobla, el jurat ha valorat la qualitat dels treballs presentats, però en no ajustar-se a les bases del concurs també ha declarat desert el premi.

El jurat del Certamen l'han format Josep Solà Sánchez, que actuava com a president, Jaume Cristau Brunet, Josep Cassú Serra, Jordi Molina Membrives i Francesc Teixidor Ponce. També hi han col·laborat com a secretaris Daniel Novo, regidor de Cultura de l'Ajuntament de Mollet del Vallès, i Jaume Bosch, en representació de l'entitat Tradicions i Costums.

Marc Timón, premiat a Úbeda

El músic Marc Timón, de Castelló d'Empúries (Alt Empordà), diversifica la seva inquietud creativa, reconeguda a través d'una vintena de sardanes, moltes d'elles guardonades en els concursos de la SGAE, el de Joves compositors de Blanes o als Premis Francesc Basit de Figueres, també és autor de musicals i cançons així com de peces de cambra i obres per a cor. Ara també ha estat premiat amb el premi Jerry Goldsmith a la Millor Banda Sonora per a un projecte en fase de desenvolupament per *Habanera*, una espectacular, àmplia i simfònica partitura que va ser estrenada en un espectacle de dansa i que es preven que sigui la música d'un film.

A la ciutat andalusa d'Úbeda s'ha celebrat el tercer Congrés Internacional de Música de Cine, on han assistit compositors com ara Robert Towson, Ray Costa, Pascal Gaigne, John Debney o Javier Navarrete, a més de representants i productors. Als Jerry Goldsmith Awards s'hi han presentat unes 80 obres de 30 països diferents. Quinze d'aquestes han estat nominades (5 per a cada categoria: millor curt, millor llarg i millor banda sonora).

**Catalunya
Cristiana**
Una xarxa per a
l'evangelització

Subscribiu-vos-hi ara
només per 100,94€ l'any

Desitjo subscriure'm al
setmanari CATALUNYA CRISTIANA
durant un any (52 números)

Edició en català ☐

Edició en castellà ☐

Nom

Cognoms

Adreça

Població

D.P.

Tel.

N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament de 100,94€
per any

☐ Amb dos pagaments semestral
de 50,47€

☐ Domiciliació bancària
(Ompliu l'ordre de domiciliació)

☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,

Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avis, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Títular

Data

Entitat

Oficina

DC

Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:

CATALUNYA CRISTIANA

(Departament de Subscripcions).

Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona

Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

VACANCES

Misses a llocs d'estiueig de la costa

✓ **ALDEA, L'**
Parròquia de Sant Ramon
V.: 20.00 h. D.: 11.30 h.
Parròquia de Sant Josep
D.: 10.30 h, 20.00 h.

✓ **ALELLA**
Parròquia de Sant Feliu
V.: 20.00 h, D.: 10.00h, 12.00 h,
20.00 h.

✓ **ALTAFULLA**
Parròquia de Sant Martí
V.: 19.00 h. D.: 11.00 h.
Barri Marítim
V.: 20.30 h. D.: 19.00 h, 20.00 h.

✓ **AMETLLA DE MAR, L'**
Parròquia de la Purificació de
Maria
V.: 19.00 h. D.: 10.30 h, 19.00 h.

✓ **AMPOLLA, L'**
Parròquia de Sant Joan Baptista
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 8.30 h,
11.00 h, 20.00 h.

✓ **AMPOSTA**
Parròquia de l'Assumpció
V.: 19.30 h. D.: 8.00 h, 11.00 h,
19.30 h.
Parròquia del Sagrat Cor
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 19.30 h.
Parròquia de Sant Josep
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.30 h.

✓ **ARENYS DE MAR**
Parròquia de Santa Maria
Assumpta
V.: 19.00 h. D.: 9.00 h, 10.00 h,
12.00 h, 20.00 h.
Convent dels Caputxins
V.: 19.30 h.
D.: 11.00 h, 19.30 h.

✓ **BEGUR**
Parròquia de Sant Pere
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h,
20.00 h.

✓ **BENICARLÓ**
Parròquia de St. Bertomeu:
V.: 20.30 h. D.: 8.00 h, 10.00 h,
11.00 h, 13.00 h, 20.30 h.
Parròquia de St. Pere, Apòstol
V.: 19.30 h. D.: 8.30 h, 10.030 h,
12.00 h, 19.30 h.
Parròquia de Sta. Maria del Mar
V.: 20.00 h. D.: 10.30 h, 12.00 h,
20.00 h.

✓ **BLANES**
Parròquia de Sta. Maria
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 12.00 h,
19.30 h.
Parròquia de la Sgda. Família
(Els Pins)
V.: 19.00 h. 20.00 h. D.: 10.00 h,
11.30 h, 20.00 h.
Parròquia de Santa Teresa
D.: 9.30 h, 11.30 h.
Capella de Santa Anna
V.: 19.00 h.

✓ **CABRERA DE MAR**
Parròquia de Sant Feliu
V.: 20.00 h. D.: 9.30 h, 12.00 h.
Santa Helena d'Agell
D.: 11.00 h.
Joan XXIII, n. 1, V.: 18.30

✓ **CABRILS**
Parròquia de Santa Creu
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 12.00
h, 19.30 h.

✓ **CADAQUÉS**
Parròquia de Santa
Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.45 h, 11.00 h,
20.00 h.

✓ **CALAFELL**
Parròquia de la Santa Creu
V.: 20.30 h. D.: 9.00 h, 11.00 h.
Parròquia de Sant Pere (platja)
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 10.00 h,
19.00 h, 20.00 h, 21.00 h.

✓ **CALDES D'ESTRAC**
Santuari del Carme
V.: 18.45 h. 20.00 h. D.: 9.00 h,
11.00 h, 19.00 h, 20.00 h.

✓ **CALELLA DE LA COSTA**
Parròquia de Santa Maria i
Sant Nicolau
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 10.00 h,
12.00 h, 19.00 h.
Agustins
V.: 20.00 h. D.: 10.30 h, 12.30 h,
17.30 h.

✓ **CALELLA DE
PALAFRUGELL**
Parròquia de Sant Pere
V.: 20.00 h, D.: 11.00 h, 20.00 h,

✓ **CALONGE**
Parròquia de Sant Martí
V.: 20.30 h. D.: 11.00 h, 20.00 h.
Capella de Sant Jordi
V.: 18.30 h. D.: 12.00 h.
Torre Valentina
D.: 11.00 h.

✓ **CAMBRILS**
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.30 h. D.: 9.00 h.
Parròquia de Sant Pere
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 8.30h,
12.00 h, 19.00 h.
Santuari de la Mare de Déu del
Camí
D.: 11.30 h, 19.00 h.

✓ **CANET DE MAR**
Parròquia de Sant Pere i Sant Pau
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 10.30 h,
12.00 h, 20.00 h.
Santuari de la Misericòrdia
D.: 12.00 h, 19.00 h.

✓ **CASTELL D'ARO**
Parròquia de la Nativitat
V.: 21.00 h. D.: 10.00 h, 21.00 h.
Ermita del Remei D.: 18.00 h.
Capella del Pla de Sant Pol
V.: 20.00 h. D.: 20.00 h.

✓ **CASTELLDEFELS**
Parròquia de Santa
Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
13.00 h, 20.00 h.
Capella Bella Mar
V.: 19.00 h. D.: 11.00 h, 12.00 h,
19.00 h.
Vista Alegre
V.: 19.00 h. D.: 10.00 h.
Temple del Carme (Can Bou)
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h.

✓ **CASTELLÓ D'EMPÚRIES**
Parròquia de Santa Maria
V.: 18.30h, 20.00 h. D.: 9.30 h,
11.00 h. 20.00 h.
Empuriabrava: Centre Cívic
V.: 19.00 h.

✓ **COMA-RUGA**
Parròquia de Sant Ramon
V.: 19.00 h, 20.00 h.
D.: 12.00 h, 19.00 h, 20.00 h.
Temple de Sant Salvador de Mar
V.: 20.00 h, 21.00 h. D.: 10.30 h,
20.00 h, 21.00 h.

✓ **CREIXELL**
Parròquia de Sant Jaume
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h, 13.00 h,
20.00 h.

✓ **CUBELLES**
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
20.00 h.

✓ **CUNIT**
Parròquia de Sant Cristòfol
V.: 20.30 h. D.: 8.00 h, 11.00 h,
19.00 h, 20.00 h.

✓ **DELTEBRE**
Parròquia de l'Assumpció de
Maria (Jesús i Maria)
V.: 19.30 h. D.: 8.00 h, 11.00 h.

Parròquia de Sant Miquel
Arcàngel (La Cava)
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.00 h,
20.00 h.

✓ **EMPÚRIES**
Parròquia de Sant Martí
D.: 12.00 h.

✓ **ESCALA, L'**
Parròquia de Sant Pere
V.: 19.00 h, 20.30 h. D.: 12.00 h,
20.30 h.

✓ **ESTARTIT, L'**
Parròquia de Santa Anna
V.: 18.00 h, 20.00 h. D.: 9.00 h,
11.00 h, 20.00 h.

✓ **HOSPITALET DE
L'INFANT, L'**
Parròquia de Sant Pere, Apòstol
V.: 20.00 h. D.: 12.00 h, 20.00 h.

✓ **LLANÇÀ**
Parròquia de Sant Vicenç
V.: 19.00 h. (Grifeu), 19.30 h.
(Port) D.: 8.30 h. (Port), 11.00 h.
(Vila), 19.00 h. (Vila), 20.30 h.
(Port)

✓ **LLAFRANC**
Parròquia de Santa Rosa
V.: 19.00 h. D.: 10.00 h

✓ **LLORET DE MAR**
Parròquia de Sant Romà
V.: 18.00 h, 20.00 h. D.: 10.30 h,
12.00 h, 18.00 h, 20.00 h.
Sant Quirze
V.: 21.15 h.

✓ **MALGRAT DE MAR**
Parròquia de Sant Nicolau
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h,
Internacional, 11.30 h, 20.00 h.
Residència Natxaret
V.: 19.30 h. D.: 11.00 h.

✓ **MASNOU, EL**
Parròquia de Sant Pere
V.: 19.30 h. D.: 9.30 h, 11.30 h,
19.30 h.

Casa Benèfica
D.: 10.30
El Pilar
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h, 19.00 h.

Maricel
V.: 21.30 h. D.: 9.00 h, 12.30 h.

✓ **PALAFRUGELL**
Parròquia de Sant Martí
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, 12.00 h,
20.00 h.

✓ **PALAFOLLS**
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h.

Sant Lluís
D.: 11.00 h.

✓ **PALAMÓS**
Parròquia de Santa Maria del Mar
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.30 h,

20.00 h.
Parròquia de Santa Eugènia
V.: 19.30 h. D.: 10.30 h.
Capella de La Fosca
V.: 19.30 h. D.: 20.30 h.

✓ **PENÍSCOLA**
Parròquia de la Mare de Déu del
Socors
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.00 h,
(19.30 h, Patí Escoltes) 20.30 h.

✓ **PINEDA DE MAR**
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
20.00 h.
Parròquia Sant Joan Baptista
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, 12.00 h,
20.00 h.
Capella barri Les Creus
D.: 10.00 h.

✓ **PLATJA D'ARO**
Parròquia de Santa Maria
V.: 18.30 h, 20.00 h. D.: 18.30 h,
20.00 h.
Centre Ecumènic
V.: 20.00 h. D.: 20.00 h.

✓ **PORT DE LA SELVA, EL**
Parròquia de la Mare de Déu de
les Neus
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, 11.00 h,
19.00 h.

✓ **PREMIÀ DE MAR**
Parròquia de Sant Cristòfol
V.: 20.00 h. D.: 9.30 h, 12.00 h,
20.00 h.
Parròquia de Santa Maria
V.: 19.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
13.00 h, 19.00 h.

✓ **ROSES**
Parròquia de Santa Maria
Assumpta
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 9.00 h,
10.00 h, 11.00 h, 18.00 h, 20.00 h.

✓ **SALÒU**
Parròquia de Santa Maria del
Mar
V.: 19.00 h, 20.00h, 21.00 h. D.:
9.00 h, 10.00 h, 12.00 h, 19.00 h,
20.00 h, 21.00 h.
Parròquia de Sant Ramon
V.: 18.30 h, 19.30 h, 20.30 h. D.:
8.30 h, 10.30 h, 11.30 h, 12.30 h,
18.30 h, 19.30 h, 20.30 h.
El Pessebre
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 10.00 h,
19.00 h, 20.00 h.
Sant Jordi, V.: 19.00 h.

✓ **SANT ANDREU DE
LLAVANERES**
Parròquia de Sant Andreu
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.30 h,
13.00 h (cementiri), 20.00 h.
Parròquia de Sant Pere
D.: 10.00 h.

✓ **SANT FELIU DE GUÍXOLS**
Parròquia de la Mare de Déu
dels Àngels
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 8.30 h,
10.30 h, 12.00 h, 19.00 h, 20.00 h.
Parròquia de Sta. Maria
Assumpta
V.: 20.30 h. D.: 11.30 h, 18.30 h.
Parròquia de Sant Joan Baptista
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h.

✓ **SANT GENÍS DE
PALAFOLLS**
Parròquia de Sant Genís
D.: 12.30 h.

✓ **SANT POL DE MAR**
Parròquia de Sant Jaume

V.: 20.30 h. D.: 9.00 h, 10.30 h,
12.00 h, 20.00 h.
Temple de Sant Pau V.: 18.30 h.

✓ **SANTA CRISTINA D'ARO**
Parròquia de Santa Cristina
V.: 19.30 h. D.: 11.00
Monestir de Solius
V.: 18.00 h. D.: 10.00 h.

✓ **SANTA SUSANNA**
Parròquia de Santa Susanna
V.: 20.30 h. D.: 12.00 h, 19.00 h.

✓ **SEGUR DE CALAFELL**
Parròquia de l'Assumpció
V.: 19.00 h. D.: 9.00 h, 12.30 h,
19.00 h, 20.00 h.

✓ **SELVA DE MAR, LA**
Parròquia de Sant Esteve
D.: 20.30

✓ **SITGES**
Parròquia de Sant Bartomeu i
Santa Tecla
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.30 h,
19.00 h, 20.00 h.
Temple de Sant Joan Baptista
V.: 19.00 h. D.: 11.00 h.
El Vinyet
V.: 20.15 h. D.: 9.00 h.

✓ **TORREDEMBARRA**
Església Arxiprestal
V.: 19.30 h, 20.30 h. D.: 9.00 h,
11.00 h, 19.00 h, 20.00 h.
Barri Marítim
V.: 20.00 h, 21.00 h. D.: 11.00 h,
20.00 h, 21.00 h.
Capella Clarà D.: 9.30

✓ **TORROELLA DE MONTGRÍ**
Parròquia de Sant Genís
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
20.00 h.s
Capella de l'Hospital D.: 12.00 h.
Càmping Delfin Verde
D.: 10.00 h.

✓ **TOSSA DE MAR**
Parròquia de Sant Vicenç
V.: 20.00 h. D.: 7.30 h, 10.00 h,
12.00 h, 19.00 h.

✓ **VENDRELL, EL**
Parròquia de Sant Salvador
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 9.00 h,
10.30 h, 12.00 h, 20.00 h

✓ **VILANOVA I LA GELTRÚ**
Parròquia de Santa Maria de la
Geltrú
V.: 19.30 h. D.: 8.30 h, 11.30 h,
19.30 h.
Parròquia de Sant Antoni Abat
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
12.30 h, 20.00 h.
Parròquia de la Immaculada
V.: 19.30 h. D.: 10.30 h, 11.30 h,
12.30 h, 19.30 h.
Parròquia de Sant Joan Baptista
V.: 19.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h.

✓ **VILASSAR DE MAR**
Parròquia de Sant Joan
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
12.30 h, 20.00 h.

✓ **VINARÒS**
Parròquia de l'Assumpció de
Maria
V.: 20.00 h. D.: 8.00 h, 10.00 h,
12.00 h, 20.00 h.

Parròquia de Santa Magdalena
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 12.30 h,
19.00 h.

St. Agustí, convent
V.: 19.00 h. D.: 9.30 h, 11.30 h,
19.00 h.

NOTES

V.: Vigílies. D.: Diumenges i dies festius.

Paraplègic des dels 16 anys, el jove cineasta de Sabadell Jesús Méndez sap molt bé què és la malaltia. La viu, però, sense dramatismes, amb ganes i il·lusió de continuar lluitant per fer realitat algun dia el somni d'esdevenir guionista cinematogràfic. De moment, ja compta amb un bon grapat de premis pels cinc curtmetratges que, als seus només 30 anys, ja ha escrit. El darrer, titulat «La sonrisa de Julia», inspirat en una història personal sobre el càncer infantil, acaba de rebre el Premi Rovira-Beleta de guions cinematogràfics realitzats per joves, organitzat per l'associació Cinema-net en col·laboració amb el Grup d'Entitats de la Família.

Jesús Méndez, guanyador del Premi Rovira-Beleta 2007 de guions cinematogràfics

«El meu cinema vol ser un homenatge als antiherois»

—Què s'amaga sota un títol tan suggeridor com *La sonrisa de Julia*?

—*La sonrisa de Julia* narra la història d'un noi que vol ser pallasso. És el seu somni més pregon, el gran repte de la seva vida. Davant de les dificultats d'obrir-se camí professionalment, de moment fa de voluntari en un hospital, on intenta fer una mica més feliç la vida dels pacients. La seva pròpia vida, però, transcorre amb certa normalitat, sense grans emocions, fins que es troba amb la Júlia, una nena de sis anys malalta de càncer. La trobada d'aquests dos personatges és el centre de la història, i de la seva relació neix una gran amistat. Ell ajuda la nena a superar una sèrie de problemes que té, i a la inversa, ella també l'ajuda a ell. Es donen suport mútuament, ella supera la por a un monstre que se li apareix en somnis, com a metàfora de la seva malaltia, mentre que ell rep d'ella l'empenta per poder enfrontar-se al seu pare en el seu desig de ser pallasso.

—Acaba, doncs, la història amb final feliç?

—Queda una mica obert, però sí que es deixa entreveure una certa esperança en el futur de tots dos. La història s'acaba amb una operació de la nena, tot i que sense saber-ne el resultat final. Guarir-

la totalment em semblava irreal i crec que valia la pena dibuixar el llarg itinerari que gairebé sempre suposa la lluita contra la malaltia del càncer. També el pallasso acaba iniciant la seva carrera professional, però sense arribar a l'èxit ni a l'estabilitat total. Tots dos es queden a les portes del seu somni, que s'anirà construint dia rere dia.

—Malgrat la duresa que suposa tractar el tema del càncer, la història no sembla gens morbosa...

—Volia fugir de tot això. La meua voluntat ha estat aportar una visió més tendra, esperançada i il·lusionant. La malaltia ja és prou dura com per insistir en el dramatisme i en el morbo. Per això el centre de la pel·lícula és la relació entre els dos protagonistes, en la seva vessant més humana. La malaltia esdevé gairebé secundària davant de la relació que s'estableix entre tots dos, basada en l'alegria i en el desig d'ajudar l'altre.

—Com vas arribar a concebre aquesta història tan singular?

—La Júlia és una nena real, una familiar meua que encara avui lluita contra el càncer. De moment tira endavant i tot sembla que va molt bé, però quan vaig escriure el curtmetratge no estava tan clar. *La sonrisa de Julia* ha

volgut ser-li un petit homenatge. Jo sóc una mica com el pallasso i ella, la nena de la història. La nostra relació és la base de la història que he volgut narrar cinematogràficament. Per això, tot i que jo em decanto per la faceta de guionista, algun dia m'agradaria poder dirigir personalment aquest curtmetratge. Potser els 2.000 euros del Premi Rovira-Beleta ens hi ajudin una mica.

—És també una aposta clara per un cinema més humà...

—Jo concebo el cinema com a oportunitat per explicar la vessant més humana de la vida. Voldria apostar per un cinema que porti alguna cosa més que entreteniment. M'agraden molt les històries dels antiherois, persones que passen desapercubides, però que, com tots nosaltres, lluiten per tirar endavant. Per a mi la gent important és la gent més anònima. Són aquestes persones les que construeixen la societat, gent com tu i com jo. El meu cinema vol ser un petit homenatge a aquestes persones.

—Per acabar, què diu la Júlia de la història que has escrit sobre ella?

—Tot i que encara és molt petita, ja que només té cinc anys, li fa gràcia pensar que he escrit una història sobre ella. De fet, quan vaig a visitar-la sempre porto la càmera i juguem a fer pel·lícules. Des de petita li ha agradat molt el cinema. Una de les coses que em fa més il·lusió és que puguem veure algun dia junts *La sonrisa de Julia*.

Samuel Gutiérrez

Joan Carrera Planas

Bisbe auxiliar de Barcelona

«Cristina, petita Crist» (5)

A «La llar dels meus diamants»

La imatge pertany a un dels poemes de Cristina. Es refereix amb ella al seu món interior, «allà on s'esdevenen les coses més secretes entre Déu i l'ànima», com deia santa Teresa. Endinsar-s'hi ha esdevingut l'objectiu prioritari de la seva vida, ara que ja és monja carmelita, com tant anhelava. I ho anirà fent progressivament, humanament, amb tots els registres de la seva rica personalitat.

Fixeu-vos amb quina naturalitat explica Cristina el sentit que dona a la seva vida en el monestir. «La carmelita», diu, «viu la realitat humana amb les mateixes satisfaccions i lluites que tot hom. La consciència de poder aportar el meu amor, la meua intel·ligència, el meu temps, la meua creativitat, a la vida d'una comunitat de dones d'edats diferents i de tarannàs molt diversos, i de contribuir, així, a fer aquesta vida feliç, fecunda i significativa per a alguns, em fa sentir acollida i protegida dins el misteri de la vida...».

Val la pena remarcar, en aquesta línia integradora, l'aportació específica dels valors femenins a l'espiritualitat, que sempre té a flor de llavi Cristina. Vegeu-ne una mostra. «Cada dona hauria de reproduir en el seu ésser, en el seu existir,

el rostre de la gràcia. El rostre femení de Déu és la gràcia. En la dona, Déu ens mostra la seva gràcia. Quan dic gràcia, dic tot allò que trobo en la dona: dic bellesa. La dona és moviment, és dansa. La gràcia és una dansa, la dona porta en el seu cos i en el seu esperit aquest moviment secret, etern, que ella experimenta en la realitat de ser do. La dona se sap donada per algú a algú. Ser do, ser enviada, és una manera de ser persona, de ser dona».

No resulta fàcil, òbviament, de penetrar en la zona més íntima de la llar dels diamants de Cristina, sempre en moviment, en una contínua progressió.

La primera passa havia estat baixar de la vocació com a ideal abstracte, a la seva realització. «Havia imaginat, explica, quelcom sense cos, sense història, sense realisme. Ara trobava la comunitat, les germanes, els costums, la manera de vestir, de menjar, de relacionar-se, les mentalitats i temperaments, la litúrgia... Tot l'imaginari prenia ara cos, so, color, i jo estava davant el repte d'integrar-ho en la meua pròpia experiència, en la meua vocació. Em vaig trobar amb Jesús, amb les germanes, amb santa Teresa de Jesús i sant Joan de la Creu. I tot plegat viscut en aquell moment històric, des d'una cultura concreta. El més important per a mi en aquells primers anys en el Carmel va ser l'experiència de l'absolut de Déu, viscut en la contingència d'una vida diària d'allò més petita i vulgar. Comprendre que tot allò que jo portava dins ni moria ni minvava amb la realitat quotidiana, viscuda des de la meua fragilitat i des de les meves limitacions, sinó que prenia realisme, profunditat i consistència: aquest va ser el primer ensenyament de Teresa, de Joan, de les germanes de la meua comunitat».

És, especialment, en els retrats, tan aguts i vivencials, que ens ha deixat de Joan de la Creu, de Teresa de Jesús, de Teresina de l'Infant Jesús i de la seva entranyable Teresa Benedicta (Edith Stein), on Cristina ens deixa oberta o, si més no, encavalcada, la porta de la seva llar de diamants. Ben sovint, parlant d'aquests referents, s'expressa personalment ella. Perquè Cristina, com observa la seva biògrafa, era comunicativa, però no desbordant.

Ara mateix

Jean-Marie Lustiger

La vida del cardenal Jean-Marie Lustiger, arquebisbe emèrit de París, que va morir la setmana passada a l'edat de 80 anys, va ser de tot menys ordinària. Nascut a França però provinent d'una família jueva polonesa, d'adolescent es va convertir al catolicisme. Durant la Segona Guerra Mundial va patir la persecució nazi i la seva pròpia mare va morir a Auschwitz.

De Mons. Lustiger tothom coincideix a destacar la seva aposta ferma pel diàleg interreligiós, sobretot entre cristianisme i judaisme, i de fet va ser ell el gran artífex de les relacions entre el Vaticà i els representants jueus durant el pontificat de Joan Pau II. El cardenal Lustiger tampoc no va dubtar mai a desqualificar inequívocament i de manera pública les tesis xenòfobes de Le Pen i el seu partit i qualsevol ideari racista. Atesa, doncs, la seva personalitat intel·ligent i compromesa amb les injustícies socials, no és estrany que entre les múltiples mostres de condol hi hagi la del Congrés Mundial Jueu, les dels sindicats o fins i tot la del Partit Comunista Francès. El mèrit de Lustiger és precisament aquest, haver establert un diàleg amb sectors tan extremament diversos, dins i fora de l'Església amb total naturalitat i defugint la sempre estèril confrontació.

Eduard Brufau